

ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΜΑΧΗΤΕΣ ΤΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ

1^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Η νύχτα έπεφτε απαλά πάνω από τη πόλη της Καβάλας καθώς διέσχιζα με γρήγορο βήμα το δρόμο της Ομόνοιας από τη κεντρική πλατεία με κατεύθυνση το βιβλιοπωλείο 'Εκλογή'. Ήταν το αγαπημένο μου βιβλιοπωλείο στη πόλη. Θα μπορούσα να κάθομαι εκεί επί ώρες ολόκληρες και να ξεφυλλίζω το ένα βιβλίο περιπέτειας μετά το άλλο.

Ανέκαθεν μου άρεσε η περιπέτεια. Από μικρό κοριτσάκι ακόμα, το όνειρό μου ήταν να ζήσω μια περιπέτεια, μόνη μου ή με κάποιον άλλο. Γι' αυτό σκάρωνα ένα σωρό πράγματα με το μυαλό μου. Ήμουν πολύ ζωηρή. Θύμησες πλημμύρισαν το μυαλό μου.

Μια φορά, μικρή όταν ήμουν, πήγα με τη μητέρα μου μια βόλτα στο πάρκο. Η μητέρα μου με πήγε στις κούνιες και άρχισε να με κουνάει πέρα δώθε. Ύστερα από λίγη ώρα κάθισε σε ένα κοντινό παγκάκι προσέχοντας με από μακριά. Σε κάποια στιγμή έστρεψε αλλού το βλέμμα της. Φυσικά, όντας ένα ενεργητικό κορίτσι, δεν θα άφηνα αυτή της την απροσεξία ανεκμετάλλευτη. Πήδηξα αστραπιαία από τη κούνια και με μια χαρούμενη κραυγή έτρεξα προς ένα κοντινό δέντρο.

Η μητέρα μου με πρόσεξε ένα λεπτό αργότερα, αρκετό όμως για να προλάβω να γαντζώσω τα χέρια μου πάνω στο δέντρο και να βάλω το δεξί μου πόδι σε ένα χαμηλό κλαδί του δέντρου προκειμένου να σκαρφαλώσω. Ένιωθα την χαρακτηριστική ικανοποίηση παιδιού όταν καταφέρνει να επιβάλλει τη δική του γνώμη και επιθυμία. Δεν με ενδιέφερε που ο κόσμος είχε συγκεντρωθεί κάτω από το δέντρο και με κοιτούσε με ολοφάνερη περιέργεια. Ούτε η μητέρα μου που είχε ήδη φτάσει και φώναζε απεγνωσμένα: «Ελισάβετ, κατέβα κάτω αμέσως!». Το μόνο που με ένοιαζε ήταν να φτάσω μέχρι τη κορυφή. Και το χαμόγελό μου πλάταινε κάθε φορά που ανέβαινα και ένα κλαδί. Τα πόδια μου είχαν αρχίσει να με πονάνε, αλλά δεν έδωσα σημασία.

Συνέχισα να μην δίνω σημασία ακόμα και όταν άκουσα τη σειρήνα της πυροσβεστικής, παρά μόνο όταν έφτασε ένας πυροσβέστης στο ύψος μου πάνω σε μια μεγάλη σκάλα, δίχως να το καταλάβω.

Ήθες να μου δώσεις το χέρι σου για να σε κατεβάσω στη μαμά;' με ρώτησε.

Κοίταξα τη κορυφή, που ήθελα λίγο για να τη φτάσω, και έπειτα κάτω, την οργισμένη, αλλά και ανήσυχη έκφραση που είχε πάρει το πρόσωπο της μητέρας μου.

ΉΚαλά' απάντησα και του έδωσα απρόθυμα το χέρι μου.

Όταν κατεβήκαμε, η μητέρα μου ευχαρίστησε βιαστικά τον πυροσβέστη και με άρπαξε θυμωμένα από το χέρι προσπαθώντας να αποφύγει τα περιέργα βλέμματα του κόσμου.

‘Τι δουλειά είχες εκεί πάνω μου λες;’, με ρώτησε χωρίς φυσικά να περιμένει απάντηση. ‘Δεν θα σε φέρω στο πάρκο άλλη φορά’.

Εγώ κοίταξα μπροστά έτοιμη να κλάψω, αλλά με μια δόση χαράς για το κατόρθωμά μου. ‘Ήξερα πως αυτό δεν ίσχυε. Είχα κάνει πολλές τέτοιες σκανταλιές.

Ο μπαμπάς μου ήταν το ακριβώς αντίθετο. Δεν μου έβαζε ποτέ τις φωνές. Προτιμούσε να συζητεί μαζί μου προκειμένου να μου δώσει να καταλάβω με ήρεμο τρόπο το λάθος μου. Κάθε φορά που τελειώναμε και υποσχόμουν πως δεν θα το ξανακάνω με έπαιρνε αγκαλιά, μου χαίδευε τα μαλλιά και μου έλεγε: ‘Έχεις τη φλόγα μέσα σου, Ελισάβετ. Φαίνεται στα κόκκινα μαλλιά σου. Άλλωστε είσαι Τοξότης, ζώδιο της φωτιάς’.

Αυτόματα, χαίδεψα τα σγουρά μαλλιά μου στην ανάμνηση αυτής της σκηνής. Πάντα με συγκινούσε, πόσο μάλλον τώρα που χώρισαν οι γονείς μου. Δεν πήραν διαζύγιο, απλά μένουν χωριστά. Πάνε τρία χρόνια τώρα που ζω μακριά από τον πατέρα μου, ο οποίος τώρα μένει στη Θεσσαλονίκη. Είναι και η δουλειά του εκεί. Ήταν αναμενόμενο, άλλωστε. Οι συνεχείς καυγάδες, η αδυναμία συνεννόησης και κατανόησης μεταξύ τους ήταν σημάδια που πρόδιδαν τη ρήξη ανάμεσά τους.

Πάνε πλέον οι μέρες που ο πατέρας μου με έπαιρνε αγκαλιά και με γυρνούσε γύρω-γύρω και που με πήγαινε κάθε φορά για ζεστή σοκολάτα μετά το μπαλέτο, στο δημοτικό. Ακόμα θυμάμαι το πόσο είχα κλάψει όταν μου ανακοίνωσαν την απόφασή τους.

Με όλες αυτές τις σκέψεις, ούτε που κατάλαβα το πότε έφτασα στην είσοδο του βιβλιοπωλείου. Άνοιξα τη πόρτα, χαιρέτησα την ευγενική υπάλληλο στα αριστερά μου, βεβαιώνοντας τη πως δεν χρειάζονται βοήθεια και ανέβηκα στον δεύτερο όροφο, όπου υπήρχαν τα βιβλία για παιδιά και εφήβους.

Κατευθύνθηκα προς το τμήμα των βιβλίων περιπέτειας και φαντασίας. Κοίταξα αν υπήρχαν καινούρια βιβλία και άρχισα να διαβάζω τις υποθέσεις τους και λίγο το πρώτο τους κεφάλαιο. Έπαιρνα και διάβαζα το ένα βιβλίο μετά το άλλο, χαμένη στις σελίδες τους, χωρίς να καταλάβω πως πέρασε κιόλας μισή ώρα από την στιγμή που ήρθα. Έπρεπε να πάω στο σπίτι μου για να διαβάσω τα μαθήματα της επόμενης μέρας.

Παράτησα σε μια καρέκλα ένα βιβλίο με δράκους που κρατούσα και κατέβηκα βιαστικά τις σκάλες. Βγήκα και πάλι στο δρόμο τρέμοντας ελαφρά από το κρύο κατευθυνόμενη προς το σπίτι μου.

Δεν πέρασε πολύς καιρός από τη μέρα που ξεκίνησα τη νέα μου σχολική χρονιά στη πρώτη λυκείου στο 6^ο λύκειο της πόλης. Μου άρεσε πολύ, μάλιστα περισσότερο από το γυμνάσιο. Στο θρανίο καθόμουν με τη φίλη μου τη Καλλιρρόη. Για την ακρίβεια, ήταν η μοναδική μου φίλη στο σχολείο. Ποτέ δεν είχα πολλές φίλες. Όμως δεν με ένοιαζε. Περνούσα τέλεια μαζί της. Είχε υπέροχα μακριά ξανθά μαλλιά που της πέφτανε απαλά στη πλάτη και τέλεια γαλανά μάτια.

Γνώρισα μάλιστα και ένα αγόρι, τον Γιάννη. Αυτός καθόταν μόνος του στο διπλανό θρανίο, μα δεν έδειχνε να τον πειράζει. Γενικά, ήταν κλειστός και λίγο ντροπαλός. Τον είχα δει μερικές φορές να κάνει παρέα με ένα άλλο αγόρι με ξανθά μαλλιά και μόνο με αυτόν. Τις τελευταίες μέρες όμως δεν τον βλέπω καθόλου και ο Γιάννης κάθεται μόνος του στα διαλείμματα. Επιθυμούσα να

συζητήσω μαζί του. Είχε κάτι που με τραβούσε, κάτι απροσδιόριστο. Ήθελα να γίνουμε φίλοι. Ήταν πιο ψηλός από εμένα, με σγουρά μαύρα μαλλιά και πολύ καλός μαθητής, του είκοσι.

Αναστέναξα στη σκέψη του και προσπάθησα να τον βγάλω προσωρινά από το μυαλό μου. Έπρεπε να σκεφτώ τα μαθήματά μου. Θα είχα όλο το χρόνο να σκεφτώ τα υπόλοιπα. Έβγαλα από τη τσέπη μου το κλειδί και άνοιξα την εξώπορτα της πολυκατοικίας μου. Ανέβηκα στον πέμπτο όροφο με το ασανσέρ και άνοιξα τη πόρτα του σπιτιού μου.

«Μαμά, γύρισα!» φώναξα βγάζοντας το μπουφάν μου. Το άφησα στη κρεμάστρα και πήγα στο δωμάτιό μου.

«Πάλι κοιτούσες τα βιβλία;» με ρώτησε από τη κουζίνα.

«Αφού το ξέρεις ότι μου αρέσουν! Είναι τόσο ωραία» απάντησα βγάζοντας τα βιβλία από τη τσάντα μου.

«Καλά θα κάνεις όμως, Κοκκίνοσκουφίτσα μου, να ασχοληθείς και λίγο με τα μαθήματά σου, δεν νομίζεις;»

Γέλασα σιγανά στο χαρακτηρισμό. Με φωνάζει Κοκκίνοσκουφίτσα από μικρό παιδί. Παλιότερα δεν μου άρεσε, τώρα όμως δεν μου φαίνεται και τόσο άσχημος. Έτσι με φώναζε και ο μπαμπάς μικρή... πόσο ήθελα να τον ξαναδώ!

Απώθησα τα βιβλία στο γραφείο μου κοιτώντας τι μαθήματα είχα για την επόμενη μέρα. Αρχαία, Χημεία, Μαθηματικά, Ιστορία και Λογοτεχνία. Κάθισα στη καρέκλα μου και άρχισα να διαβάζω.

Τελείωσα περίπου στις εννιά και μισή. Τεντώθηκα προς τα πίσω και χασμουρήθηκα. Το μόνο που ήθελα πλέον ήταν να κοιμηθώ. Ήταν και Παρασκευή την επόμενη μέρα, τέλεια! Έβαλα τις πιτζάμες μου και κατευθύνθηκα προς τη κουζίνα. Η μητέρα μου έβλεπε τηλεόραση.

Κοίταξα έξω από τη τζαμαρία τα φώτα της πόλης. Φυσούσε δυνατός αέρας κάνοντας τα φύλλα των δέντρων να θροΐζουν με δυνατό ήχο. Ο ουρανός είχε καλυφθεί με μια ενιαία μάζα από γκριζα σύννεφα κάνοντας τον να φαίνεται ακόμα πιο σκοτεινός. Ύστερα από λίγο, οι πρώτες σταγόνες της βροχής άρχισαν να πέφτουν. Πάντα με στεναχωρούσε αυτός ο καιρός, κάνοντας με να σκέφτομαι λυπητερά τραγούδια. Αν ήμουν πιο μικρή, τώρα θα είχα στην αγκαλιά μου το αρκουδάκι μου καθισμένη στον καναπέ, κοιτώντας έξω. Πάνε όμως πλέον αυτές οι μέρες.

Ήπια το γάλα μου και έπλυνα τα δόντια μου βιαστικά, ανυπομονώντας να χωθώ κάτω από τις ζεστές κουβέρτες του κρεβατιού μου. Η βροχή έξω δυνάμωσε. Τουλάχιστον θα με νανούριζε.

«Καληνύχτα, μαμά» είπα και ξάπλωσα.

«Καληνύχτα, αγάπη μου» μου απάντησε και χαμήλωσε την τηλεόραση για να μην με ενοχλεί.

Κοίταξα τη βροχή έξω από τη μπαλκονόπορτά μου, που είχε αρχίσει να κοπάζει, και ξάφνου σκέφτηκα το Γιάννη. Άραγε, θα μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι; Θα μου δινόταν η ευκαιρία να τον γνωρίσω καλύτερα, να γνωρίσω τη ζωή αυτού του άριστου, μα ντροπαλού μαθητή;

Και με αυτές τις σκέψεις, αποκοιμήθηκα.

2^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Νερό

Η Καλλιρρόη πήγαινε προς το σπίτι της γυρνώντας από το φροντιστήριο αγγλικών. Ήξερε ότι την περίμεναν ένα σωρό μαθήματα για την επόμενη μέρα. Δεν είχε διάθεση να τα κάνει, μα ήξερε πως έπρεπε. Ανυπομονούσε να έρθει η επόμενη μέρα για να συναντήσει την Ελισάβετ. Ήταν τόσο καλή!

Το αγαπημένο της μάθημα ήταν τα μαθηματικά, σε αντίθεση με την Ελισάβετ που της άρεσαν τα θεωρητικά μαθήματα. Της άρεσε να αποδεικνύει ταυτότητες, να κάνει πράξεις και να δημιουργεί σχήματα στη γεωμετρία. Έτσι, φυσικά, στη δευτέρα λυκείου θα επιλέξει θετική κατεύθυνση.

Το κεφάλι της πονούσε από τις ασκήσεις του φροντιστηρίου και από τη κούραση. Η βροχή είχε κάπως κοπάσει, μέχρι που σταμάτησε. Τουλάχιστον ο φρέσκος αέρας τη βοήθησε κάπως να συνέλθει. Έκλεισε την ομπρέλα της και έσκυψε να βγάλει από τη τσάντα το κινητό και τα ακουστικά της για να ακούσει λίγη μουσική, προκειμένου να χαλαρώσει. Αφού συνέδεσε τα ακουστικά με το κινητό, επέλεξε ένα τραγούδι και άρχισε να ακούει με το κινητό στη τσέπη της. Η μουσική πλημμύρισε τα αυτιά της και έβγαλε κάθε σκέψη από το μυαλό της, ώσπου πια υπερίσχυσε. Δεν άκουγε τίποτα άλλο πέρα από τους στοίχους. Άκουγε το «Wake me up» του τραγουδιστή Avicii. *'So wake me up when it's all over...'* άκουγε και περπατούσε μηχανικά, απολαμβάνοντας το ρυθμό. Μετά από λίγη ώρα στάθηκε στο πεζοδρόμιο για να περάσει το δρόμο. Το σπίτι της ήταν στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Χωρίς να σκεφτεί και χωρίς να ακούει τίποτα γύρω της, πέρασε. Δεν υπήρχε φανάρι. Από τέρμα αριστερά του δρόμου άκουσε έναν επίμονο ήχο, μην μπορώντας να καταλάβει από πού προερχόταν. Το τραγούδι τελείωσε και τότε το αντιλήφθηκε, μα ήταν πλέον πολύ αργά. Το αυτοκίνητο έπεσε πάνω της με δύναμη. Ταυτόχρονα, άκουσε τον χαρακτηριστικό ήχο των φρένων. Ένιωσε να εκσφενδονίζεται προς τα πίσω. Θυμήθηκε τον εαυτό της να ουρλιάζει. Έπεσε με δύναμη στο έδαφος. Το μόνο που πρόλαβε να διαπιστώσει ήταν ότι ο οδηγός δεν έκανε καμιά προσπάθεια να σταματήσει, παρά μόνο τη τελευταία στιγμή. Τα πάντα σκοτείνιασαν.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν στην συνέχεια ήταν δύσκολο για τη Καλλιρρόη στο να τα προσδιορίσει. Έβρισκε και έχανε τις αισθήσεις της, το μυαλό της συλλάμβανε εικόνες αταίριαστες μεταξύ τους. Στην αρχή ένιωσε να κινείται πάνω σε ένα είδος φορείου ακούγοντας ανήσυχες, συγκεχυμένες φωνές γύρω της. Για μια στιγμή μάλιστα, νόμισε πως άκουσε τις φωνές των γωνιών της.

«Καλλιρρόη μου, με ακούς;» ξεχώρισε τη φωνή της μητέρας της ανήσυχη μέσα στις άλλες.

Άνοιξε το στόμα της να απαντήσει, μα κανένας ήχος δεν βγήκε. Έκανε να κουνήσει το αριστερό χέρι της, μα αμέσως το μετάνιωσε. Ένας οξύς πόνος

τη διαπέρασε ξεκινώντας από το χέρι της και ύστερα κατέλαβε ολόκληρο το σώμα της. Ένωσε να χάνει τις αισθήσεις της και να πέφτει σε λήθαργο για μια ακόμη φορά. Βυθίστηκε στο κενό.

Ο ήλιος διαπέρασε με ευκολία τις διάφανες κουρτίνες του νοσοκομείου και φώτισε το πρόσωπο της Καλλιρρόης. Άνοιξε σιγά τα μάτια της. Έκανε να σηκώσει το χέρι της, μα δεν την υπάκουσε και έμεινε ακίνητο. Τότε πρόσεξε το γύψο, που το χέρι της ήταν δεμένο από τον αγκώνα και κάτω. Προσπάθησε να θυμηθεί τι οδήγησε το χέρι της σε αυτή τη κατάσταση. Θυμήθηκε το γυρισμό της από το φροντιστήριο, το τραγούδι, ύστερα το αυτοκίνητο και μετά... σκοτάδι. Όσο σκληρά και αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να θυμηθεί. *Με χτύπησε το αυτοκίνητο και έχασα τις αισθήσεις μου!*, συνειδητοποίησε τρομοκρατημένη. Κοίταξε το χέρι της ξανά χολωμένη και ανασηκώθηκε ξεφυσώντας. Τουλάχιστον, ήταν ζωντανή. Ευχήθηκε με όλη της τη καρδιά να μην είχε βάλει να ακούσει μουσική. Να μην την είχε βάλει τόσο δυνατά. Πώς θα πήγαινε στο σχολείο τώρα; Πώς θα έγραφε, αφού αυτό ήταν το χέρι με το οποίο έγραφε; Η Ελισάβετ που θα την περίμενε έξω από το σπίτι της για να πάνε μαζί;

Ανασηκώθηκε ελαφρά. Ολόκληρο το σώμα της πονούσε λες και την είχαν κλοτσήσει παντού. Συνειδητοποίησε σταδιακά πως της ήταν αδύνατο να στηριχτεί στον δεξιό γοφό της. Ο πόνος ήταν τόσο οξύς που την έκανε να δακρύσει. Επιπλέον, το αριστερό της πόδι ήταν στο γύψο. Κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ο ήλιος είχε αρχίσει να ανατέλλει πίσω από τη Καβάλα. Είδε την ώρα στο γερό, αριστερό της χέρι. Οκτώ παρά δέκα. Αυτή ήταν η ώρα που περνούσε από το σπίτι της η φίλη της. Της έλειπε όσο ποτέ.

Κάτι κινήθηκε στα δεξιά της και γύρισε απότομα το κεφάλι της. Μόνο τότε τον πρόσεξε. Ήταν ένα αγόρι πάνω κάτω στην ηλικία της. Είχε ατίθασα ξανθά μαλλιά, με μια φράντζα να πέφτει απαλά στο πλάι πάνω από τα κλειστά μάτια του. Είχε γυρίσει πλευρό προς το μέρος της. Κοιμόταν ακόμα. Τουλάχιστον έτσι νόμισε μέχρι να ανοίξει τα μάτια του. Είδε ότι ήταν σκούρα πράσινα.

«Καλημέρα» της είπε φιλικά και με κάποια έκπληξη στον τόνο της φωνής του. Ανασηκώθηκε και η φράντζα του έπεσε πάνω στο μέτωπό του. Πρόσεξε πως τα μαλλιά του τού έφταναν ως τους ώμους.

«Καλημέρα» απάντησε κοιτάζοντας τον προσεκτικά προσπαθώντας να διαπιστώσει κάποιο σημάδι που να πρόδιδε τον λόγο για τον οποίο βρισκόταν εδώ, διακριτικά πάντα. Τίποτα.

«Ήρθες χθες» είπε. Ήταν περισσότερο διαπίστωση παρά ερώτηση. «Δεν σε άκουσα. Τι έχεις;».

«Να μην σε νοιάζει» απάντησε απότομα. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε αυτή τη στιγμή ήταν να συζητήσει μαζί του. Γύρισε από την άλλη, νιώθοντας τα μάτια του καρφωμένα πάνω της.

«Ηρέμησε» της είπε σαστισμένος. «Εγώ σε ρώτησα φιλικά, από ενδιαφέρον. Δε χρειάζεται να αρπάζεσαι».

«Πώς να είμαι ήρεμη από τη στιγμή που έσπασα το καλό μου χέρι και δεν ξέρω για πόσο καιρό θα είναι στο γύψο; Για το γεγονός ότι ευθύνομαι *εγώ* για τη κατάστασή μου; Πώς να είμαι ήρεμη από τη στιγμή που μπορεί να έχω

υποστεί κάποια ανεπανόρθωτη ζημιά; Πώς να είμαι ήρεμη από τη στιγμή που θα χάσω πόσα μαθήματα από το σχολείο και δεν θα βλέπω τη φίλη μου; Πώς; Έλα λίγο στη θέση μου και θα καταλάβεις!» ξέσπασε. Σταμάτησε και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Σου ζητώ συγνώμη. Δεν ήξερα την αιτία που αρπάχτηκες και το ότι είναι τόσο σημαντική. Ίσως, δεν έπρεπε καν να σε ρωτήσω- μπορεί να φταίω και εγώ. Συγνώμη» είπε και χαμήλωσε ελαφρά το κεφάλι θιγμένος.

«Δεκτή» αποκρίθηκε πιο ήρεμα αυτή τη φορά. Τον κοίταξε με την άκρη του ματιού της. Αν μη τι άλλο, ήταν ευγενικός. Θύμωσε με τον εαυτό της που του φέρθηκε έτσι. Δεν το άξιζε. Ίσως θα έπρεπε να περιορίσει λίγο τον εκνευρισμό της. Άλλωστε, δεν έφταιγε εκείνος για τη κατάστασή της. Προσπάθησε να επανορθώσει.

«Μάλλον, καλύτερα θα έπρεπε να σου ζητήσω εγώ συγνώμη για τον τρόπο που σου μίλησα. Δεν έπρεπε. Πώς σε λένε;»

«Μάρκο» της απάντησε με ένα αχνό χαμόγελο. «Εσένα;»

«Καλλιρρόη» του απάντησε.

«Ωραίο όνομα» παρατήρησε με ενδιαφέρον.

«Σε ευχαριστώ. Εσύ για πιο λόγο είσαι εδώ; Νομίζω πως τον δικό μου τον έμαθες- όχι και με τον καλύτερο τρόπο».

Γέλασε με ένα υπέροχο φωτεινό χαμόγελο. «Εγώ έπαθα κάταγμα στο δεξί μου πόδι, μα τώρα είμαι μια χαρά και κατά πάσα πιθανότητα θα πάρω σήμερα εξιτήριο. Είμαι τέσσερις μέρες εδώ. Σου εύχομαι να έχεις τύχη ανάλογη με τη δική μου, διότι από όσο κατάλαβα σου αρέσει το σχολείο και τώρα προφανώς σου λείπει. Σε πιο σχολείο πηγαίνεις; Εγώ πρώτη λυκείου στο 6^ο λύκειο. Βασικά, πρέπει να σε έχω δει».

«Αλήθεια;» ρώτησε έκπληκτη. «Και εγώ!». Χάρηκε που απέκτησε άλλον έναν γνωστό από το σχολείο. Ύστερα όμως αναστέναξε. Δηλαδή, θα ήταν μόνη της τώρα; Ο Μάρκος ήταν για αυτή μια παρηγοριά, ξεχνούσε έστω και για λίγο το σπασμένο χέρι της. Μα, τι ανόητη που ήταν, σκέφτηκε. Είχε τους γονείς της που θα ήταν στο πλευρό της όλο αυτό τον καιρό. Μπορεί να την μάλωναν, να την έλεγαν απρόσεκτη, ανεύθυνη, μα ήξερε πως στο βάθος την αγαπούσαν. Θα τον έβλεπε στο σχολείο εκείνον.

Τις σκέψεις της διέκοψε μια νεαρή νοσοκόμα που μπήκε ξαφνικά στο δωμάτιο. Ήρθε προς το μέρος της και τη ρώτησε αν είναι εντάξει.

«Μια χαρά, ευχαριστώ» της απάντησε. Εκείνη έπιασε το χέρι της και το παρατήρησε.

«Δυστυχώς, το έχεις σπάσει. Αλλά η ζημιά δεν είναι πολύ μεγάλη. Βασικά, έχεις γραμμικό κάταγμα ωλένης, όπως αποκάλυψε η διάγνωση. Ακόμη, το πόδι σου το έχεις στραμπουλήσει. Θα γιατρευτεί γρηγορότερα από το χέρι σου. Προς το παρόν, αυτό που πρέπει να κάνεις είναι να ξεκουράζεσαι. Μην ανησυχείς, όλα θα πάνε καλά» τη διαβεβαίωσε.

Στράφηκε στον Μάρκο. «Εσύ, νεαρέ, σήμερα το απόγευμα παίρνεις εξιτήριο. Ειδοποιήσαμε τους γονείς σου να έρθουν να σε πάρουν. Ετοίμασε όμως τα πράγματά σου έως τότε» είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Ωραία, σκέφτηκε η Καλλιρρόη. *Θα μου κάνει παρέα έως το απόγευμα. Κάτι είναι και αυτό.* Κοίταξε έξω από το παράθυρο.

Κάπου εκεί έξω, η Ελισάβετ θα ανησυχεί.

3^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Επί δέκα ολόκληρα λεπτά περίμενα τη Καλλιρρόη να κατέβει από τη πολυκατοικία της. Ήταν άφαντη. Δεν ήξερα τι να υποθέσω. Αρχικά σκέφτηκα πως θα ήταν άρρωστη, αλλά ήξερα πως θα με ειδοποιούσε από την προηγούμενη μέρα να μην την περιμένω. Τα παντζούρια ήταν ανοιχτά, όλα ήταν απολύτως φυσιολογικά, μα δεν υπήρχε κανένα σημάδι που να πρόδιδε την παρουσία κάποιου.

Κοίταξα το παράθυρο της φίλης μου, μήπως είχε αναμμένο το φως του δωματίου της- πράγμα το οποίο συνηθίζει να κάνει τα πρωινά- μα ήταν σβηστό. Αυτό και μόνο ήταν αρκετό για να αρχίσουν να με ζώνουν τα φίδια. Αναρωτιόμουν αν έπαθε κάτι κακό.

Κοίταξα το ρολόι μου. Πήγαινε οκτώ και είκοσι! Έπρεπε να φύγω. Κοίταξα για άλλη μια φορά την εξώπορτα της πολυκατοικίας μήπως φανεί την τελευταία στιγμή, όπως συμβαίνει σε μερικές ταινίες καμιά φορά, μα τίποτα. Μα τι χαζή που ήμουν. Δεν ήμουν σε ταινία. Ήμουν στην πραγματικότητα. Δεν έπρεπε να τα μπερδεύω αυτά τα δύο.

Κίνησα να φύγω λυπημένη. Με ποιον θα μιλούσα τώρα; Η θέση δίπλα μου θα στεκόταν άδεια. Το βράδυ θα έπαιρνα τηλέφωνο τους γονείς της για να μάθω τι πραγματικά έγινε. Επιτάχυνα το βήμα μου ώστε να προλάβω να φτάσω πριν χτυπήσει το κουδούνι. Κατέβηκα τη κατηφόρα και ανέβηκα τις σκάλες αριστερά μου. Άνοιξα τη πόρτα και μπήκα στο ισόγειο, στο χώρο που βρισκόταν και τα γραφεία. Συνειδητοποίησα πως δεν ήταν κανείς. Ησυχία.

«Άργησα!» μονολόγησα και άρχισα να ανεβαίνω γρήγορα τις σκάλες προς τη τάξη μου. Έφτασα στο δεύτερο όροφο λαχανιασμένη, διέσχισα τον διάδρομο και χτύπησα την τελευταία πόρτα δεξιά μου.

«Εμπρός;» άκουσα τη φωνή της φιλολόγου μας από μέσα. Άνοιξα τη πόρτα και απολογήθηκα για τη καθυστέρησή μου. Όμως είχα ήδη πάρει απουσία.

Κάθισα στη καρέκλα μου. Η μέρα δεν είχε ξεκινήσει καθόλου καλά. Ελάχιστα παρακολουθούσα το μάθημα. Άκουγα μηχανικά τη καθηγήτρια, χωρίς να συλλαμβάνω τα λεγόμενα της. Την περισσότερη ώρα σχεδιάζα στο βιβλίο της γλώσσας, σε αντίθεση με τις άλλες φορές που παρακολουθούσα συνεχώς. Όμως σήμερα δεν είχα όρεξη.

Μόλις χτύπησε το κουδούνι βγήκα κατευθείαν έξω. Ένιωθα τόσο μόνη χωρίς τη φίλη μου. Έκανα βόλτες, προσπαθώντας ακόμα να βρω για ποιον λόγο δεν με ειδοποίησε πως δεν θα έρθει. Μάταια. Πήγα στο πίσω μέρος της αυλής και κάθισα με τη πλάτη στο τοίχο του κτηρίου. Έκλεισα για λίγο τα μάτια μου. Ήμουν μόνη και ήταν αυτό ακριβώς που ήθελα.

Ξαφνικά, άκουσα βήματα από τα αριστερά μου. Ωχ, κάποιος ερχόταν. *Μα πουθενά δεν μπορώ να μείνω έστω και για λίγο μόνη μου;*, αναρωτήθηκα. Αμέσως το μετάνιωσα μόλις είδα ποιος ήταν.

Ήταν ο Γιάννης.

Αμέσως ένιωσα ιδιότροπη και κακομαθημένη για τις προηγούμενες σκέψεις μου. Ίσως τελικά η απουσία της Καλλιρρόης να μου έδινε τη δυνατότητα να τον γνωρίσω καλύτερα.

Ήρθε προς το μέρος μου. «Τι κάνεις εδώ μόνη σου;» με ρώτησε προς έκπληξή μου. «Α, κατάλαβα. Νιώθεις μόνη που λείπει η Καλλιρρόη, έτσι;»

Ένευσα καταφατικά. «Ναι. Μάλλον θα την πάρω τηλέφωνο το απόγευμα. Τι έχουμε τώρα;»

«Μαθηματικά, άλγεβρα δηλαδή. Είχαμε δύο ασκήσεις, σωστά; Στη μία λίγο δυσκολεύτηκα. Εσύ;»

«Εγώ και στις δύο» χαμογέλασα στραβά. «Δεν τα καταλαβαίνω ιδιαίτερα. Άσε που δεν μου αρέσουν και πολύ. Θα προτιμούσα τα αρχαία και τα αγγλικά. Άλλωστε, είναι τα αγαπημένα μου μαθήματα».

Ανασήκωσε τους ώμους. «Εμένα δεν με ενοχλεί και πολύ να σου πω. Προσπαθώ στις ασκήσεις, παρόλο που με δυσκολεύουν. Τα θεωρητικά μαθήματα δεν είναι πολύ δύσκολα. Μαθαίνεις το μάθημα και τους ορισμούς».

«Ναι, πράγματι» κατέβασα το κεφάλι ψάχνοντας κάποιο άλλο θέμα συζήτησης. Τότε χτύπησε το κουδούνι και ανεβήκαμε πάνω. Παρατήρησα πως ανέβαινε τις σκάλες πιο γρήγορα από εμένα. Έτσι, χάθηκε στο πλήθος. Ήμουν τόσο χαρούμενη που μίλησα με κάποιον! Που *μου μίλησε* κάποιος. Πραγματικά, μου έφτιαξε το κέφι. Ίσως τελικά να μπορούσαμε να γίνουμε φίλοι. Χαμογέλασα.

Έκανα παρέα με τον Γιάννη όλη τη μέρα. Έτσι, ξέχασα έστω και προσωρινά, τη Καλλιρρόη. Συνειδητοποίησα πως είχε έξυπνο χιούμορ και πως του αρέσουν τα βιβλία φαντασίας, όπως και εμένα. Γενικά, είχαμε αρκετά κοινά.

Είχε μία μικρότερη αδερφή, που πήγαινε τρίτη δημοτικού. Πολλές φορές μάλιστα τον ενοχλούσε αρκετά όταν διάβαζε. Ένιωσα τότε μεγάλη ευγνωμοσύνη που δεν είχα αδέρφια. Άλλωστε, ποτέ δεν ήθελα.

Αμέσως μετά, διαπίστωσα πως μερικά κορίτσια πιο πέρα μας κοιτούσαν και κάτι ψιθύριζαν μεταξύ τους. Προσπάθησα να τις αγνοήσω. Φανταζόμουν τι θα έλεγαν: ότι θα ήμασταν ζευγαράκι ή κάτι τέτοιο. Ευτυχώς δεν ήταν από το τμήμα μας. Στο τμήμα μας έχουμε πολύ καλά κορίτσια.

«Τι έχουμε τώρα;» τον ρώτησα μόλις χτύπησε το κουδούνι. Είχε φτάσει η τελευταία ώρα.

«Χημεία» μου απάντησε. «Άκουσα πως θα έρθει καινούριος καθηγητής, επειδή η κυρία μετακόμισε και αναγκάστηκε να φύγει. Ελπίζω να είναι καλός».

«Σοβαρά; Δεν το ήξερα. Τον έχεις δει καθόλου;» ρώτησα.

«Όχι, θα το μάθουμε τώρα» είπε και ανεβήκαμε τις σκάλες για τη τάξη. Ξάφνου, σαν από ένστικτο, με κυρίεψε μια ανησυχία, σαν να επρόκειτο να συμβεί κάτι κακό. Δεν είχα καλό προαίσθημα γι' αυτόν τον καθηγητή. Προσπάθησα να το ξεχάσω. Ίσως τα πολλά βιβλία με είχαν επηρεάσει αρνητικά. Συνέχισα στον διάδρομο, προσπαθώντας να το ξεχάσω.

Ύστερα από λίγη ώρα, όλα τα παιδιά είχαν μπει στα τμήματά τους εκτός από εμάς. Τουλάχιστον, σταμάτησε η βαβούρα. Συνειδητοποίησα πως άργησε τόσο πολύ να έρθει ο καθηγητής μας, που τα περισσότερα παιδιά νόμιζαν πως είχαμε κενό.

Πάνω όμως που κάποια παιδιά ετοιμάστηκαν να κατεβούν στο γραφείο για να διαπιστώσουν αν ήταν αλήθεια, ακούσαμε βήματα τα βήματα κάποιου να αντηχούν στον διάδρομο.

Μέσα στο σκοτεινό διάδρομο, διέκρινα μια φιγούρα να έρχεται με γρήγορο βήμα προς το μέρος μας. Ήταν προφανώς ο καθηγητής. Στο δεξί του χέρι κρατούσε το βιβλίο της χημείας μας.

Πλησιάζοντας περισσότερο, κατάφερα να τον διακρίνω καλύτερα. Ήταν ψηλός με μαύρα μάτια και μαλλιά ως τους ώμους, επίσης μαύρα, όπως και τα ρούχα του. Μόλις μας είδε τα χείλη του σχημάτισαν ένα περίεργο χαμόγελο.

«Γεια σας παιδιά» είπε. «Συγνώμη για τη καθυστέρηση, μα είχα ορισμένα θέματα που έπρεπε να κανονίσω». Ξεκλείδωσε τη πόρτα και μπήκαμε μέσα. Τότε ένιωσα ξανά το ίδιο προαίσθημα με πριν. Την ίδια αγωνία. Ιδιαίτερα όταν με κοίταξε με ένα διαπεραστικό βλέμμα αφήνοντας το βιβλίο στην έδρα. Πάγωσα στη θέση μου. Ύστερα, κοίταξε την τάξη.

«Όπως θα ξέρετε, η προηγούμενη καθηγήτριά σας έπρεπε να μετακομίσει για προσωπικούς λόγους και έτσι αναγκάστηκε να φύγει από το παρόν λύκειο. Συνεπώς, είμαι ο καινούριος σας καθηγητής χημείας. Λέγομαι Αργυρός» είπε. Πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε: «Λοιπόν, κατ' αρχήν ας γνωριστούμε και μετά μου λέτε μέχρι πιο κεφάλαιο έχετε φτάσει στο βιβλίο» είπε. Πήγε προς την σειρά των θρανίων που βρισκόταν αριστερά μου και ξεκίνησε να ρωτάει με χαμόγελο τα ονόματα των παιδιών.

Τον κοίταξα με καχυποψία. Η συμπεριφορά του μου φαινόταν ασυνήθιστη και ας μην είχα αποδείξεις. Ήταν κάπως περίεργος. Αμέσως, ένιωσα ανόητη. Ίσως αντιδρούσα έτσι λόγω του ότι ήταν καινούριος και δεν καταλάβαινα ακόμα τη τακτική διδασκαλίας του. Αυτό που όμως ήμουν *σίγουρη* πως είχα καταλάβει, ήταν το γεγονός ότι ήθελε να είναι αγαπητός σε όλους. Ο τρόπος που ρωτούσε τα παιδιά, το χαμόγελο του, τη κουβέντα που έπανε με παιδιά των οποίων γνώριζε τους γονείς τους, τα αστεία σχόλια που έκανε πάνω σε κάποια θέματα, το αποδείκνυαν.

Όταν έφτασε η σειρά μου να συστηθώ, η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Προσπάθησα όμως να δείξω θαρραλέα. «Παπαδοπούλου Ελισάβετ» είπα μόλις ήρθε στο μέρος μου.

Τότε με κοίταξε με ένα ακόμη διαπεραστικό βλέμμα, αλλά αυτή τη φορά σαν να με γνώριζε από παλιά. Το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη του, ώσπου έσβησε. Με κοίταξε από πάνω έως κάτω και έπειτα στα μάτια. Ξάφνου, άρχισα να ζαλίζομαι και ένιωσα ένα μούδιασμα σε όλο μου το σώμα. Για μια στιγμή, ένιωσα τα πάντα να θολώνουν και το κεφάλι μου να πονάει τόσο πολύ, ώστε νόμιζα πως θα σπάσει. Πίστευα πως θα λιποθυμούσα. Για καλή μου τύχη όμως άρχισα να συνέρχομαι. Τότε χαμογέλασε ειρωνικά και είπε απαλά: «Ωραίο όνομα». Κατευθύνθηκε προς τα υπόλοιπα παιδιά.

Ένιωσα ένα ρίγος θυμούμενη τον τρόπο με τον οποίο εξέφρασε τα τελευταία του λόγια. Αναρωτήθηκα ακόμη, τι ήταν εκείνο το περίεργο ζάλισμα και γιατί με ειρωνεύτηκε. Δηλαδή εγώ δεν ήμουν μαθήτρια ισάξια των άλλων μαθητών; Γιατί με αντιμετώπισε έτσι; Και ο τρόπος που με κοίταξε... με ανατρίχιασε ακόμα περισσότερο. Οι υποψίες μου τελικά επιβεβαιώθηκαν. Μετάνιωσα όμως που δεν άκουσα από την αρχή το ένστικτό μου. Αυτό το λάθος δεν πρόκειται να το ξανακάνω.

Αφού τελείωσε, κατευθύνθηκε προς την έδρα και ρώτησε έως που είχαμε φτάσει στο βιβλίο και κάναμε μάθημα από εκεί που σταματήσαμε με τη προηγούμενη καθηγήτρια. Ένωσα άβολα που διάλεξα να κάθομαι στο πρώτο θρανίο στη μέση, ακριβώς μπροστά από την έδρα. Θα έδινα τα πάντα για να κάτσω στο τελευταίο θρανίο, ώστε να αποφύγω τα δυσνόητα βλέμματα με τα οποία με κάρφωνε.

Μετά από λίγη ώρα χτύπησε το κουδούνι. Ένωσα τόση ανακούφιση, αλλά ταυτόχρονα και απογοήτευση που θα έπρεπε να περάσω τον υπόλοιπο χρόνο με αυτόν τον καθηγητή στη χημεία. Ήθελα πίσω τη παλιά μου καθηγήτρια, που ήταν πολύ καλή και φιλική με τα παιδιά. Αυτόν δεν τον είχα εμπιστοσύνη.

Έβαλα το μπουφάν μου και μετά τη τσάντα μου στη πλάτη. Χαιρέτησα τον Γιάννη και κίνησα να φύγω, με ένα μούδιασμα στη πλάτη, νιώθοντας τον να με ακολουθεί με το βλέμμα του καθισμένος στην έδρα.

Γύρισα γρήγορα στο σπίτι με σκοπό να πάρω όσο το δυνατόν συντομότερα τη Καλλιρρόη τηλέφωνο. Ανησυχούσα μήπως έπαθε κάτι κακό. Τα πόδια μου πονούσαν από την ανάβαση της ανηφόρας, αλλά προσπάθησα να τα αγνοήσω. Το κεφάλι μου επίσης πονούσε. Ευτυχώς όμως, όχι όπως πριν.

Ξαφνικά, διέκρινα μπροστά μου μια γνωστή μορφή, ερχόμενη προς το μέρος μου. Με μεγάλη μου ευχαρίστηση, συνειδητοποίησα πως ήταν η μητέρα της φίλης μου. Ξαφνικά, ένιωσα ένα βάρος να φεύγει από πάνω μου, μα να μου προστίθεται ο φόβος του να μάθω κάτι δυσάρεστο.

Έτρεξα προς το μέρος της με τη καρδιά μου να χτυπά σαν καρδιά κουνελιού που καταδιώκεται από αλεπού. Τη χαιρέτισα. Έκανε μια προσπάθεια να χαμογελάσει, όμως από την έκφραση του προσώπου της κατάλαβα πως της ήταν αδύνατον.

«Είναι καλά η Καλλιρρόη;» τη ρώτησα βέβαιη για την απάντηση. «Δεν ήρθε σήμερα στο σχολείο και ανησύχησα».

Έσφιξε τα χείλη της. Η φωνή της ήχησε βραχνή. «Η Καλλιρρόη δυστυχώς είναι στο νοσοκομείο». Έβηξε για να καθαρίσει τη φωνή της. «Άκουγε μουσική την ώρα που γυρνούσε από το φροντιστήριο. Τότε πήγε να περάσει τον δρόμο και...». Κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να συνεχίσει. Πήρε βαθιά ανάσα. «Την χτύπησε αυτοκίνητο. Το αριστερό της χέρι δεν είναι σε καλή κατάσταση και έχει τραυματίσει σοβαρά τον δεξιό γοφό της πέφτοντας στο έδαφος. Πολύ φοβάμαι πως θα αργήσει να αναρρώσει και να έρθει στο σχολείο».

Έμεινα να τη κοιτάω με το στόμα ανοιχτό. Όλα όσα άκουγα μου φαινόταν ουτοπικά, πράγματα που δεν θα μπορούσαν ποτέ να μου συμβούν. Γεγονότα που συμβαίνουν μόνο στις ταινίες. Η φίλη μου; Η Καλλιρρόη μου ήταν στο νοσοκομείο; Δεν το χωρούσε ο νους μου. Προσπάθησα να βρω κάτι να πω, να τη παρηγορήσω. Μάταια.

«Λυ... λυπάμαι» κατάφερα να πω μόνο. Παράλληλα, ένιωσα την όρασή μου να θολώνει. Λίγο ήθελαν τα δάκρυά μου για να κυλήσουν. Προσπάθησα να κάνω γρήγορα. Της έπιασα το χέρι σφιχτά. Ήθελα να τη δώσω δύναμη.

«Μην στεναχωριέστε, όλα θα πάνε καλά» την ενθάρρυνα. «Το απόγευμα...το απόγευμα θα προσπαθήσω να έρθω. Πείτε της να μην ανησυχεί».

«Όχι, δεν χρειάζεται να παρατήσεις τα μαθήματά σου. Αν θες, μπορώ να της στείλω χαιρετίσματα ή...» πήγε να συνεχίσει, μα τη διέκοψα με μια κίνηση του χεριού μου. Τη κοίταξα στα μάτια.

«Είναι φίλη μου» είπα. «Δεν με ενδιαφέρει να μην κάνω τις εργασίες μου για αύριο. Αυτή η εκκρεμότητα είναι δευτερεύουσα. Θέλω να ξέρω ότι είναι καλά. Λοιπόν, πείτε της πως το απόγευμα θα περάσω. Αντίο» της είπα και έφυγα βιαστικά. Τα δάκρυά μου είχαν πια στεγνώσει. Κίνησα γρήγορα για το σπίτι.

Θα πήγαινα. Θα πήγαινα και δεν με ενδιέφεραν οι συνέπειες. Το μόνο που ήθελα ήταν να είμαι δίπλα της. Να μιλήσουμε, να γελάσουμε. Να νιώθω τη φιλία της. Ήθελα να τη παρηγορήσω, να της δώσω κουράγιο και να τη διαβεβαιώσω ότι όλα θα πήγαιναν καλά. Το απόγευμα...

Η μητέρα μου δεν πήρε τόσο εύκολα το γεγονός ότι ήθελα να πάω να δω τη Καλλιρρόη.

«Δεν θα πας πουθενά!» δήλωσε αποφασιστικά. «Έχεις τα μαθήματα του σχολείου και επιπλέον φροντιστήριο μαθηματικών! Το ξέχασες;».

Όχι, δεν το είχα ξεχάσει. Όμως, τα μαθήματα μπορούσαν να περιμένουν. Ένιωθα ακατανίκητη την επιθυμία να τη δω, να βεβαιωθώ ότι ήταν καλά. Έτσι, της απάντησα:

«Αν καθόμουν μόνο για μια ώρα;» τη ρώτησα προσπαθώντας να κάνω μια συμφωνία. Άλλωστε, Παρασκευή ήταν.

Παρά τις προσπάθειές της να με αποτρέψει από την απόφασή μου, υπερίσχυσε η δική μου γνώμη. Τη φίλησα γλυκά στο μάγουλο και μπήκα στο δωμάτιό μου. Άνοιξα τον υπολογιστή για να ψάξω τότε έφευγε λεωφορείο για το νοσοκομείο και είδα πως το επόμενο έφευγε στις έξι και μισή. Ικανοποιημένη, έκλεισα τον υπολογιστή και άρχισα να κάνω τα μαθήματά μου για την επόμενη μέρα και για το φροντιστήριο μαθηματικών που είχα στις εφτά και μισή.

Αφού τελείωσα, πήγα στη κουζίνα, επειδή με φώναξε η μητέρα μου για φαγητό. Είχε ήδη αρχίσει να σερβίρει αυγά μάτια με πατάτες. Παρόλο που ήταν ένα πρόχειρο φαγητό, εμένα μου άρεσε. Άλλωστε, δεν είχα και πολλές απαιτήσεις από εκείνη γνωρίζοντας πως περνούσε μεγάλο μέρος της ημέρας της στο κατάστημα ρούχων στο οποίο δούλευε.

«Λες να έχει πάθει κάτι σοβαρό;» τη ρώτησα με ανησυχία, ενώ τοποθετούσε μπροστά μου ένα πιάτο με δύο αυγά.

«Μην ανησυχείς, Κοκκινোসκουφίτσα μου, όλα θα πάνε καλά. Σου είπε η μητέρα της πως ήταν τόσο σοβαρό, ώστε να μείνει αναίσθητη;».

«Όχι, ευτυχώς», απάντησα. «Μου είπε μόνο ότι έσπασε το χέρι της και τραυμάτισε το γοφό της».

«Καημένο κορίτσι» είπε σιγανά κοιτάζοντας το τραπέζι. «Δεν έπρεπε να βάλει τη μουσική τόσο δυνατά. Ίσως τελικά να τα ήθελε και εκείνη. Μα για ποιον λόγο να κάνει κάτι τέτοιο;»

Αναστέναξα. «Τέλος πάντων, έγινε. Στο κάτω κάτω, από τα λάθη μαθαίνει κανείς» είπα και πήρα μια πατάτα.

Της είπα μερικά νέα από το σχολείο και συνεχίσαμε να τρώμε. Προτίμησα να μην της μιλήσω για τον ιδιόρρυθμο καθηγητή της χημείας, διότι οι πιθανότητες του να μην με πιστέψει ήταν αυξημένες.

Τελείωσα μετά από λίγη ώρα και έκοψα δύο κομματάκια σοκολάτας από τη μια σοκολάτα γάλακτος που έβγαλα από το ψυγείο. Έδωσα το ένα στη μαμά και κρατώντας το άλλο πήγα στο δωμάτιό μου να ξαπλώσω, για να είμαι ξεκούραστη για το απόγευμα.

Μετά από λίγη ώρα αναμονής στη στάση κοντά στο σπίτι μου, άκουσα από τη στροφή τον βαρύ ήχο της μηχανής του λεωφορείου. Σταμάτησε στη στάση με θόρυβο και μπήκα μέσα. Έδωσα το εισιτήριό μου και κάθισα σε μια θέση προς τα πίσω. Δεν είχε πολύ κόσμο μέσα. Μετά από λίγο, ξεκίνησε.

Κοίταζα έξω από το παράθυρο, χωρίς ουσιαστικά να δίνω σημασία. Σκεφτόμουν τη φίλη μου. Ανησυχούσα μήπως ήταν κάτι σοβαρό. Μακάρι να είχα τη δυνατότητα να κάνω το λεωφορείο να αυξήσει ταχύτητα!

Κατόπιν ενός τετάρτου- που μου φάνηκε ότι πέρασε ένας χρόνος- έφτασα στο νοσοκομείο. Κατέβηκα από το λεωφορείο και κυριολεκτικά τρέχοντας έφτασα στην είσοδο. Παρόλο που είχε ψύχρα, εγώ ζεσταινόμουν. Άνοιξα τη πόρτα και κατευθύνθηκα στο πάγκο εξυπηρέτησης και ρώτησα που θα μπορούσα να βρω το θάλαμο όπου βρισκόταν η φίλη μου, δίνοντας τα στοιχεία της

«Στο 3^ο πάτωμα, στο 213, θα το βρεις είναι στο τέλος του διαδρόμου» μου απάντησε και αμέσως έσκυψε το κεφάλι της μελετώντας ορισμένα χαρτιά που βρισκόταν μπροστά της, με μεγάλη προσήλωση.

Μην χάνοντας καιρό κατευθύνθηκα προς τις σκάλες και άρχισα να τις ανεβαίνω γρήγορα. Τα πόδια μου έκαιγαν, μα δεν έδωσα σημασία. Ένιωσα τόσο κοντά στη φίλη μου όσο ποτέ. Μετά από λίγο, έφτασα στο 3^ο πάτωμα.

Ένας μακρύς διάδρομος ανοιγόταν μπροστά μου και ένας δεύτερος αριστερά μου. Προχώρησα ευθεία. Δεν είχε κόσμο με εξαίρεση τρεις άντρες οι οποίοι συζητούσαν σε έντονο τόνο και ένας νοσοκόμος που τους παρακαλούσε μάταια να συζητήσουν χαμηλότερα και μια καλοντυμένη γυναίκα που βημάτιζε πέρα-δώθε ανήσυχη. Άρχισα να κοιτάζω τις πόρτες των δωματίων ψάχνοντας το 213. *209, 210, 211, 212, 21...* Ακριβώς τη στιγμή που εντόπισα το δωμάτιο, ενώ έστριβα δεξιά στη γωνία η πόρτα άνοιξε από το δωμάτιο στο τέρμα του διαδρόμου δίπλα σε ένα μεγάλο παράθυρο και είδα ένα άτομο που ούτε ήθελα και ούτε περίμενα να δω. Ο καθηγητής της χημείας! Πρόλαβα τη τελευταία στιγμή να κάνω ένα βήμα πίσω ώστε να μην με αντιληφθεί. Παραπάτησα ελαφρά, μα κατόρθωσα ευτυχώς να σταθώ όρθια. Σάρωσα με το βλέμμα μου κάποιο μέρος για να κρυφτώ, όχι επειδή τον φοβόμουν, αλλά επειδή δεν ήθελα να με δει και να αναγκαστώ να τον χαιρετίσω. Έτρεξα προς την αντίθετη κατεύθυνση, από όπου είχα έρθει και έπεσα κατά λάθος σε μια νοσοκόμα η οποία με κοίταξε με ενοχλημένο ύφος. Της ζήτησα συγνώμη και έστριψα δεξιά πανικόβλητη.

Έτρεξα στον μακρύ διάδρομο. Δεξιά και αριστερά μου υπήρχαν αρκετές θέσεις, όπου καθόταν πολύς κόσμος προφανώς περιμένοντας κάποιο

ραντεβού με κάποιον γιατρό. Ένα σύνολο από συγκεχυμένες φωνές πλημμύρισε τα αφτιά μου. Μείωσα ταχύτητα καθώς ένας νεαρός κύριος έσερνε ένα αναπηρικό καροτσάκι στο οποίο καθόταν μια ηλικιωμένη κυρία έχοντας γύψο στο ένα της πόδι και στο χέρι της μπηγμένα σίδερα πάνω από άλλον ένα γύψο. Πολλές φορές, το να βλέπω τέτοιου είδους περιστατικά, με κάνει να νιώθω ευγνωμοσύνη για το γεγονός ότι είμαι μια χαρά στην υγεία μου.

Έστριψα δεξιά και συνειδητοποίησα πως είχα κάνει τον κύκλο. Κρύφτηκα στην γωνία και παρακολούθησα τις κινήσεις του. Τον είδα να περπατάει με νευρικό βήμα κοιτάζοντας ευθεία, με ένα βλέμμα θυμού και απογοήτευσης μαζί. Έσφιξε τα χέρια του σε γροθιές και μου φάνηκε πως γρύλισε ελαφρά σμίγοντας τα φρύδια του. Κατευθυνόταν προς το μέρος μου. Τελικά, το ένστικτό μου πως θα έφευγε από τον άλλο διάδρομο είχε αποδειχτεί λανθασμένο. Παρέμεινα κρυμμένη στη γωνία. Τη στιγμή που ένιωσα τον ιδρώτα να κυλάει στον σβέρκο μου και τους χτύπους της καρδιάς μου να αντηχούν στα αφτιά μου, τη στιγμή που πίστευα πως ήμουν χαμένη κοντοστάθηκε και άρχισε να κοιτάει με ενδιαφέρον γύρω του, όσο πιο διακριτικά μπορούσε. Φαινόταν πως είχε κάτι εντοπίσει. Μύρισε για λίγο τον αέρα και ενώ ήταν έτοιμος να κάνει άλλο ένα βήμα προς το μέρος μου, σταμάτησε αστραπιαία και κοίταξε το δεξί του χέρι, ξύνοντας το. Η οργισμένη έκφραση του προσώπου του είχε μετατραπεί πλέον σε ανήσυχη. Προχώρησε βιαστικά μπροστά, αντί να στρίψει δεξιά και να με δει.

Σκέφτηκα να τον ακολουθήσω. Τότε όμως θυμήθηκα πως έπρεπε να κάνω γρήγορα, αν ήθελα να μιλήσω με τη Καλλιρρόη και να δω πόσο σοβαρή ήταν η κατάστασή της. Όμως, το γεγονός ότι βγήκε ο καθηγητής από το δωμάτιό της, με έκανε να αισθάνομαι *ανήσυχα*. Τι δουλειά είχε εκεί μέσα; Δεν το ήξερα, μα ήμουν βέβαιη πως δεν ήταν για καλό. Έτσι, αποφάσισα να τον ακολουθήσω.

Προσπαθούσα όσο μπορούσα να γίνομαι ένα με τους τοίχους και τις γωνίες όπου κρυβόμουν. Όταν στους διαδρόμους δεν υπήρχε κόσμος έτρεχε κανονικά, όταν όμως περνούσε κάποιος, περιοριζόταν στο να περπατάει γρήγορα. Φαινόταν αγχωμένος. Το γεγονός ότι κοιτούσε συνεχώς δεξιά και αριστερά σε κάθε διασταύρωση με έκανε να μετανιώνω για την απόφασή μου, φοβούμενη μήπως με αντιληφθεί. Κάθε μου βήμα με απομάκρυνε όλο και περισσότερο από τη φίλη μου, μα έπρεπε να σιγουρευτώ για την ασφάλειά της. Κάποια στιγμή γύρισε πίσω το κεφάλι του, μα πρόλαβα να κρυφτώ στην εσοχή μιας πόρτας ενός ιατρείου ρουφώντας τη κοιλιά μου. Όταν βεβαιώθηκα πως δεν κοιτούσε πλέον, βγήκα από τη κρυψώνα μου και συνέχισα να τον παρακολουθώ.

Κατέληξα πίσω στην είσοδο του νοσοκομείου. Σταμάτησα να τον ακολουθώ και τον κοιτάζα από το τζάμι της πόρτας, ενώ έβγαινε. Όταν κατάλαβα πως θα αναχωρούσε από το χώρο του νοσοκομείου, ανέβηκα ξανά γρήγορα πίσω στον τρίτο όροφο. Λαχανιασμένη και αναστατωμένη άρχισα να ψάχνω ξανά τα δωμάτια. Μόλις βρήκα το 213 στάθηκα έξω από τη πόρτα και προσπάθησα να ελέγξω τους χτύπους της καρδιάς μου, που αντηχούσαν σε όλο μου το σώμα, παίρνοντας βαθιές ανάσες. Αυτή η μέθοδος με βοηθούσε πάντα να χαλαρώσω και να σκεφτώ καθαρότερα.

Βρίσκεται η καλύτερή σου φίλη μέσα, σκέφτηκα. Είναι μέσα και σε περιμένει. Όλα είναι εντάξει, εφόσον έχει πλέον φύγει. Έστω και προσωρινά.

Χωρίς δισταγμό, χτύπησα τη γκριζα πόρτα τρεις φορές. Μετά από λίγη ώρα ακούστηκε από μέσα μια αδύναμη φωνή. «Εμπρός;» ρώτησε.

Άνοιξα διάπλατα τη πόρτα και είδα δύο κρεβάτια με λευκά σεντόνια. Το ένα ήταν άδειο, ενώ το άλλο κοντά στο παράθυρο φιλοξενούσε τη Καλλιρρόη. Έμεινα να τη κοιτάζω.

«Καλλιρρόη;» ρώτησα. Έτρεξα προς το μέρος της. Πήρα μια καρέκλα που βρισκόταν εκεί κοντά και τη τοποθέτησα δίπλα στο κρεβάτι. Την αγκάλιασα όσο πιο απαλά μπορούσα, ώστε να μην την πονέσω πουθενά. Έμοιαζε τόσο εύθραυστη με το χέρι της στο γύψο και μια μεγάλη πληγή επουλωμένη με ένα τσιρότο στα δεξιά του μετώπου της. Το χρώμα του δέρματός της ήταν χλωμό. Παρ' όλα αυτά, χαμογέλασε μόλις με είδε. Τα υπέροχα γαλανά μάτια της φωτίστηκαν από μια ηλιαχτίδα ευτυχίας. Τα μακριά ξανθά μαλλιά της πέφτανε απαλά στους ώμους της. Το δεξί της χέρι και το αριστερό της πόδι ήταν στο γύψο.

«Ελισάβετ» είπε το ίδιο αδύναμα με πριν. «Δεν το πιστεύω πως ήρθες τελικά να με δεις! Δεν θα έπρεπε να κάνεις τα μαθήματα για αύριο;».

«Μα τι είναι αυτά που λες; Αυτή που προηγείται αυτή τη στιγμή για μένα είσαι εσύ» της απάντησα. «Ήθελα να βεβαιωθώ πως είσαι καλά».

«Αισθάνομαι τόσο ανόητη που έβαλα τόσο δυνατά τη μουσική. Δεν το είχα κάνει ποτέ ξανά και ειλικρινά δεν ξέρω τι με έπιασε εκείνη τη μέρα. Δεν φαντάζεσαι πόσο θα ήθελα να ήμουν τώρα στο σπίτι και να έκανα τα μαθήματα της επόμενης μέρας. Να σου πω, θα το προτιμούσα από αυτήν την άθλια κατάσταση στην οποία βρίσκομαι» είπε και κοίταξε έξω από το παράθυρο με λαχτάρα.

«Έλα μην ανησυχείς. Όλα θα πάνε καλά. Δεν είμαστε τέλειοι. Όλοι κάνουμε λάθη και μαθαίνουμε από αυτά» προσπάθησα να την ενθαρρύνω. «Πονάς πουθενά;»

«Η ερώτηση που θα έπρεπε να κάνεις είναι: Ύπάρχει κάποιο σημείο του σώματός σου στο οποίο δεν πονάς;». Αναστέναξε. «Πονάω παντού. Με το ζόρι μπορώ να πάω λίγο πιο εκεί το πόδι μου ή να κουνήσω το κεφάλι μου. Νιώθω σαν να μην έχω κουνηθεί για χρόνια και έχω πιαστεί παντού».

«Έλα τώρα, χαλάρωσε!» της είπα χαμογελώντας. «Είμαι εγώ δίπλα σου. Δεν χρειάζεται να ανησυχείς».

Δεν φάνηκε να άκουσε τα λόγια μου. Κοίταζε τα σκεπάσματα. Φαινόταν σκεπτική.

«Με επισκέφτηκε κάποιος πριν» είπε ύστερα από μια μεγάλη παύση συνεχίζοντας να κοιτάει τα σεντόνια με ένα περίεργο βλέμμα. «Ήταν ο οδηγός του αυτοκινήτου».

Το χαμόγελο πάγωσε στα χείλη μου. Προσπάθησα να συνδέσω τον καθηγητή με τα λεγόμενα της φίλης μου. Είχα πλέον μπερδευτεί.

«Ο οδηγός...ποιανού αυτοκινήτου;» τη ρώτησα. Ευχόμουν με όλη μου τη καρδιά να μην ήταν αυτό που υποψιαζόμουν. Έσφιξα τόσο πολύ τα χέρια μου από την αγωνία, που τα ένιωσα να ιδρώνουν.

«Του αυτοκινήτου...που με χτύπησε» απάντησε λυπημένα. «Ήρθε να δει αν ήμουν καλά, έτσι είπε τουλάχιστον. Μου φάνηκε παράξενος άνθρωπος. Πριν φύγει μάλιστα μου είπε πως θα έρχεται κάθε μέρα για να μαθαίνει την

κατάσταση της υγείας μου. Φαινόταν να εννοεί αυτά που λέει, ήταν χαμογελαστός, φιλικός μαζί μου, μα έχω ορισμένες επιφυλάξεις. Έφυγε πριν λίγο». Με κοίταξε με ένα δύσπιστο βλέμμα. «Δεν ξέρω αν μπορώ να τον εμπιστευτώ».

Δεν είναι δυνατόν, σκέφτηκα. Δεν μπορεί να είναι αλήθεια. Ο καθηγητής της χημείας χτύπησε τη Καλλιρρόη;! Είχα μπερδευτεί ακόμα περισσότερο και επιπλέον ένιωσα μια ζαλάδα. Προσπάθησα να καθαρίσω το μυαλό μου από άχρηστες σκέψεις που το επιβάρυναν, όπως ο φόβος και ο πανικός. Είναι οι χειρότεροι εχθροί. Συγκεντρώθηκα στα λόγια της φίλης μου και στη συμπεριφορά του καθώς έβγαινε από το δωμάτιο, προσπαθώντας να τα συνδέσω. Σκέφτηκα την έκφραση του προσώπου του καθώς έβγαινε από το δωμάτιο. Φαινόταν θυμωμένος. *Ήταν* θυμωμένος. Γιατί όμως; Προσπαθούσα να κάποια απάντηση που θα μπορούσε να δικαιολογήσει αυτή του τη συμπεριφορά, μα μου ήταν αδύνατον.

«Πολλές φορές, είχα την αίσθηση πως μου μιλούσε ειρωνικά και δεν μπορούσα να διαπιστώσω αν πράγματι ενδιαφερόταν για τη βελτίωση της υγείας μου. Μάλιστα, νόμιζα πως ενδιαφερόταν για το αντίθετο» συνέχισε. «Ειλικρινά, Ελισάβετ, δεν μπορώ να καταλάβω τίποτα. Νομίζω πως έχω τρελαθεί» μου είπε με ραγισμένη φωνή και έκρυψε στον αγκώνα του γερού χεριού της το πρόσωπό της. «Γιατί;» ρώτησε χωρίς φυσικά να περιμένει απάντηση.

Τότε ήταν που τα κομμάτια ενός νοητού παζλ άρχισαν σιγά-σιγά να ενώνονται και να σχηματίζεται η απάντηση του στο μυαλό μου. Αυτή όμως η απάντηση όξυνε την σύγχυσή μου. Ο καθηγητής δεν είχε βρεθεί τυχαία να οδηγεί σε εκείνο το δρόμο, κάτι πρέπει να είχε προηγηθεί. Ήταν σαν να *γνώριζε* πως η Καλλιρρόη θα περνούσε τον συγκεκριμένο δρόμο, τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή. Από την άλλη όμως δεν έκανε κανένα σχόλιο μόλις έμαθε την απουσία της στο σχολείο. Ίσως και να ήταν τυχαίο. Μια φωνή όμως ούρλιαζε μέσα μου για το αντίθετο και δεν μπορούσα εύκολα να την αγνοήσω. Αν ο καθηγητής ήθελε την φίλη μου νεκρή; Μόνο έτσι θα μπορούσα να δικαιολογήσω την έκφραση του προσώπου του μόλις τον είδα. Ήταν μια πιθανή εξήγηση. Όμως, είχα δύο ερωτήματα τα οποία έπρεπε επειγόντως να απαντηθούν: 'Πώς;' και 'γιατί';

Αποφάσισα να μην της αναφέρω τις σκέψεις μου σχετικά με το ατύχημα, για να μην την αναστατώσω, μα να της πω για γεγονότα που συνέβησαν το πρωί.

«Πιθανώς αυτό που θα σου πω να μην σε χαροποιήσει» της είπα αφού τη παρηγόρησα, «αλλά...ξέρεις ποιος ήταν αυτός που σε χτύπησε;»

Σήκωσε το κεφάλι της, αφού σκούπισε με το χέρι της λίγα δάκρυα που κατάφεραν να ξεφύγουν από τα μάτια της.

«Ποιος;» ρώτησε.

Πήρα βαθιά ανάσα. «Ο καινούριος μας καθηγητής χημείας. Μας είπε πως το επίθετό του είναι Αργυρός» απάντησα. «Τον είδα καθώς έβγαινε και κρύφτηκα για να μην με δει».

Με κοίταξε με μάτια διάπλατα ανοιχτά από την έκπληξη. Τραβήχτηκε ελαφρά προς τα πίσω, όμως ο πόνος την έκανε να διπλωθεί για λίγα δευτερόλεπτα. Έπνιξε μια σιγανή βρисиά. «Τι *πράγμα*;» φώναξε μόλις συνήλθε.

«Πες μου ότι κάνεις πλάκα» είπε και κούνησε το κεφάλι της. «Πες μου πως δεν το εννοείς!».

Της είπα όλα όσα συνέβησαν το πρωί. Για τα παγωμένα βλέμματά του, τα ειρωνικά του σχόλια, το γεγονός ότι προσπαθούσε να είναι φιλικός με όλους.

Έμεινε για λίγο σιωπηλή και ύστερα έγειρε προς τα πίσω. «Δεν θέλω σε καμιά περίπτωση να σε διώξω, μα νομίζω πως πρέπει να φύγεις. Νιώθω τόσο εξαντλημένη».

Σηκώθηκα από την καρέκλα απρόθυμα. «Για πόσο καιρό θα μείνεις στο νοσοκομείο;» τη ρώτησα.

«Δεν ξέρω, μα σίγουρα περισσότερο από δύο εβδομάδες» απάντησε.

«Τα πράγματα, καθώς φαίνεται, είναι σοβαρά. Θα έρθεις ξανά;»

«Πιστεύω να μπορέσω. Μην ανησυχείς, ότι και να γίνει, θα είμαι δίπλα σου». Της έσφιξα φιλικά το χέρι. «Τα λέμε» είπα τέλος χαμογελώντας και βγήκα από το δωμάτιο, αναλογιζόμενη την καθηγήτρια των μαθηματικών που θα ερχόταν σε λίγη ώρα. Θα ήθελα αυτή η ώρα να μην είχε τελειώσει ποτέ.

Έτσι, έφυγα για το σπίτι, περισσότερο μπερδεμένη από όσο ήμουν όταν ήρθα.

4^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αέρας

Μόλις ο Μάρκος άνοιξε την πόρτα του σπιτιού του, ο ανυπόμονος μικρός αδερφός του έσπυσε με χαρούμενες φωνές προς το μέρος του.

«Μάρκο!» φώναξε αγκαλιάζοντας τον σφιχτά. «Μου έλειψες!».

Ο Μάρκος αφού συνήλθε από αυτήν την απρόσμενη υποδοχή, γέλασε και του χάιδεψε τα ξανθά του μαλλιά, ολόδια με τα δικά του.

«Και εμένα μου έλειψες, Γιώργο» του απάντησε. Ο Γιωργάκης πήγαινε τρίτη δημοτικού και ήταν καλός στα μαθηματικά. Είχε μοιάσει τον πατέρα τους σε αυτό.

Προχώρησαν προς το σαλόνι, όπου βρισκόταν ο πατέρας του. Η μητέρα του τακτοποιούσε το αυτοκίνητο τους, με το οποίο τον έφερε. Άφησε κάτω τη τσάντα με τα υπάρχοντά του από το νοσοκομείο και πήγε προς το μέρος του. Εκείνος σηκώθηκε από την πολυθρόνα όπου καθόταν και άφησε στον διπλανό καναπέ ένα βιβλίο εξειδικευμένων μαθηματικών και στατιστικής το οποίο μελετούσε. Πάντα ήξερε να εκμεταλλεύεται τα απογεύματα του διαβάζοντας ένα δύσκολο και ενδιαφέρον βιβλίο, κυρίως σχετικό με μαθηματικά που ήταν η αδυναμία του. Άλλωστε, ήταν καθηγητής μαθηματικών σε λύκειο και μάλιστα αρκετά αξιόλογος επιστήμονας. Πολλές φορές μάλιστα, ο Μάρκος τον έπιανε να προσπαθεί να λύσει κάποιο μαθηματικό πρόβλημα, έχοντας μπροστά του χαρτί και μολύβι και μουρμουρίζοντας το πιθανό επόμενο βήμα, που θα τον έφερνε πιο κοντά στη λύση του προβλήματος.

Ίσιωσε τα γυαλιά του μπροστά στα μάτια του και τον κοίταξε σοβαρά. «Ελπίζω να παίζεις πλέον πιο προσεκτικά μπάσκετ από εδώ και πέρα. Για το δικό σου καλό. Έπρεπε προφανώς να είσαι πιο προσεκτικός, αλλά τουλάχιστον πήρες ένα μάθημα. Σωστά;»

Εκείνος κατέβασε το κεφάλι. «Ναι, φυσικά. Σου υπόσχομαι πως θα ξανασυμβεί».

Χαμογέλασε. «Σου έχω εμπιστοσύνη. Έτσι όμως και ξανακάνεις κάτι παρόμοιο, θα λύσεις είκοσι εξισώσεις μαθηματικών. Παραμετρικές» αστειεύτηκε.

«Όχι, ευχαριστώ» απάντησε σαρκαστικά. «Θα προτιμούσα να κάνω για ένα μήνα τις δουλειές του σπιτιού!». Κατευθύνθηκε προς το δωμάτιό του. Ακόμη ένιωθε το πόδι του αδύναμο και ευαίσθητο, μα σαφώς σε πολύ καλύτερη κατάσταση. Τουλάχιστον, δεν ήταν σοβαρό.

Στάθηκε στην πόρτα του δωματίου του, άναψε το φως και κοίταξε το δωμάτιό του. Όλα ήταν όπως τα ήξερε. Το γραφείο του στη άκρη του απέναντι τοίχου μπροστά από ένα μικρό παράθυρο, η ντουλάπα ακριβώς δίπλα του και μπροστά της ένα μικρό φουσκωτό κάθισμα και δεξιά το κρεβάτι-κουκέτα που φιλοξενούσε κάτω τον ίδιο και πάνω τον αδερφό του, ύστερα από απαίτησή του. Γέλασε στην συγκεκριμένη ανάμνηση.

Το βλέμμα του έπεσε στην συνέχεια στο τρισδιάστατο σχέδιο που βρισκόταν στον τοίχο απέναντί του. Απεικόνιζε ένα καφέ άλογο που έτρεχε ελεύθερο σε ένα καταπράσινο λιβάδι. Ακόμα θυμόταν το πόσο χρόνο είχε ξοδέψει για να πετύχει αυτό το υπέροχο αποτέλεσμα, εστιασμένος και στη παραμικρή λεπτομέρεια. Με αυτό το έργο είχε κερδίσει σε έναν διαγωνισμό σχεδίου πριν από ένα χρόνο περίπου.

Πάντα του άρεσε η ζωγραφική και το σχέδιο. Ήταν το ταλέντο του, άλλωστε. Με τη ζωγραφική μπορούσε να ξεφύγει από τη πραγματικότητα, να χαθεί σε έναν κόσμο που δημιουργούσε ο ίδιος με τα μολύβια και τα χρώματά του. Να ξεχνάει τις λύπες και τα άγχη του. Ορκίστηκε να μην αφήσει ποτέ αυτόν τον κόσμο να σβηστεί από τη γομολάστιχα των αρνητικών σχολίων των άλλων. Να τον κρατήσει ζωντανό για πάντα.

Τις σκέψεις του διέκοψε ο μικρός αδερφός του, που τον τραβούσε να περάσει στο δωμάτιο. «Μα γιατί στέκεσαι στη πόρτα; Έλα μέσα!» του είπε.

Χαμογέλασε και μπήκε στο δωμάτιο. Κάθισε στο κρεβάτι και έσκυψε ελαφρά το κεφάλι του, κουρασμένος. Αυτό που επιθυμούσε τώρα θα ήταν να κάνει ένα ζεστό μπάνιο και να ξεκουραστεί. Ο αδερφός του όμως φαίνεται πως είχε άλλα σχέδια.

«Πες μου για τις μέρες σου στο νοσοκομείο» είπε και κάθισε δίπλα του. «Πως ήταν;» τον ρώτησε με τη περιέργεια ζωγραφισμένη στα παιδικά, πράσινα μάτια του.

«Όχι τώρα, Γιωργάκη» του απάντησε πνίγοντας ένα χασμουρητό. Κοίταξε την ώρα στο ρολόι στο αριστερό του χέρι. Η ώρα ήταν οκτώ και δέκα. «Αύριο, ίσως».

«Μα...»

«Σε παρακαλώ, Γιώργο» τον μάλωσε. «Θέλω λίγο να ξεκουραστώ και να δω τα μαθήματα της επόμενης μέρας. Μην με κουράζεις. Θα σου πω αργότερα».

Εκείνος κατσούφιασε και έφυγε απρόθυμα από το δωμάτιο. «Καλά» είπε και έκλεισε τη πόρτα.

Ο Μάρκος χαμογέλασε. Είχε πλάκα ο μικρός αδερφός του, μα πράγματι αυτή τη στιγμή ήταν κουρασμένος. Ξάπλωσε στο κρεβάτι του και αναστέναξε. Χωρίς να το καταλάβει, έκλεισε τα μάτια του και μεταφέρθηκε σιγά-σιγά σε έναν σκοτεινό κόσμο.

Ξύπνησε κατά τις εννιά παρά είκοσι. Το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν τα μαθήματα. Είχε αφήσει πολλά κενά κατά το διάστημα παραμονής του στο νοσοκομείο, χωρίς οι απουσίες. Αποφάσισε να πάρει τηλέφωνο τον συμμαθητή του τον Χρήστο. Καθόντουσαν μαζί στο θρανίο και ήταν πάντα πρόθυμος να τον εξυπηρετήσει, παρότι δεν έδειχνε το ίδιο ενδιαφέρον για τα μαθήματα.

Αφού του εξήγησε τι μαθήματα είχαν για την επόμενη μέρα και πόσο είχαν προχωρήσει κατά τη διάρκεια της απουσίας του, ο Μάρκος κάθισε να διαβάσει. Απέφυγε, όπως και στον αδερφό του, να του πει λεπτομέρειες για το νοσοκομείο, διαβεβαιώνοντας τον πως θα τα μάθαινε σύντομα.

Τελείωσε σχετικά γρήγορα. Το μόνο μάθημα που τον δυσκόλεψε ήταν η φυσική. Είχαν πέντε δύσκολες ασκήσεις και η κούρασή του σε συνδυασμό με το γεγονός ότι πάντα είχε μια κάποια αδυναμία στη φυσική, δεν βοηθούσαν στο να τις λύσει. Έτσι λοιπόν τις άφησε, σκεπτόμενος να ζητήσει τη βοήθεια της υπεύθυνης καθηγήτριάς τους την επόμενη μέρα.

Τεντώθηκε προς τα πίσω κουρασμένος. Το κεφάλι του πονούσε και τα μάτια του ήταν έτοιμα να κλείσουν. Σηκώθηκε και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Η νύχτα είχε απλώσει το μαύρο, κεντημένο με αστέρια πέπλο της πάνω από τη σχετικά ήσυχη πόλη. Η ρυθμική φωνή ενός πουλιού της νύχτας ακουγόταν από κάπου μακριά. Ο Μάρκος όμως παραήταν κουρασμένος για να χαρεί έστω για λίγο ακόμα την γαλήνη του τοπίου αυτού.

Άκουσε ένα χτύπημα στη πόρτα. «Εμπρός;» ρώτησε.

Ήταν η μητέρα του. Είχε τελειώσει με το αυτοκίνητο, μάλιστα πήγε και για λίγο στην αγορά. Φορούσε ακόμη τα παπούτσια της. «Τι κάνεις, Μάρκο μου; Πώς είναι το πόδι σου;» ρώτησε με ανησυχία.

«Μην φοβάσαι, είναι μια χαρά. Με ρώτησες και όταν με πήρες, άλλωστε» τη καθησύχασε. «Απλώς για ένα διάστημα δεν θα κάνω γυμναστική».

«Ωραία» απάντησε. «Τώρα με τι ασχολείσαι;»

«Πριν λίγο τελείωσα τα μαθήματα. Θα ετοιμαστώ για ύπνο».

«Δεν χρειάζεται να κουράζεις τον εαυτό σου. Έχεις το σαββατοκύριακο».

«Έχω όμως δραστηριότητες τότε».

«Καλά, όπως θες» απάντησε.

Τότε άκουσε τις φωνές του αδερφού του από το σαλόνι. Έβλεπε τηλεόραση. «Εμ, θα σου συνιστούσα να έβαζες τον Γιωργάκη να κοιμηθεί» της πρότεινε. «Δεν θα σηκώνεται με τίποτα αύριο για το φροντιστήριο αγγλικών».

«Α, ναι καλά που μου το θύμισες» είπε εκείνη. «Είμαι κουρασμένη και το ξέχασα». Έφυγε βιαστικά από το δωμάτιό του και είπε με επιτακτικό τόνο στον Γιωργάκη να κλείσει την τηλεόραση και να πάει για ύπνο, ακούγοντας

στη συνέχεια τα παράπονα και τα παρακάλια του, προκειμένου να κερδίσει έστω και δέκα λεπτά παρακολούθησης των αγαπημένων του κινουμένων σχεδίων. Ο Μάρκος φαντάστηκε την εικόνα αυτή στο μυαλό του κλείνοντας την πόρτα. Του ήρθε να γελάσει.

Έβαλε γρήγορα τις πιτζάμες του και πήγε στο σαλόνι. Ήθελε όσο τίποτε άλλο να φάει και να κοιμηθεί. Ο πατέρας του είχε αφήσει παράμερα το βιβλίο μαθηματικών του και προσπαθούσε μαζί με την μητέρα του να βάλουν τον Γιωργάκη για ύπνο. Εκείνος συνέχισε για λίγα λεπτά ακόμη τα παράπονα, μα στο τέλος δέχτηκε. Πήγε στο δωμάτιό τους, ακολουθούμενος από τη μητέρα τους, για να τον αλλάξει.

Ο Μάρκος πήγε τη κουζίνα, κάθισε στο τραπέζι μπροστά από ένα πιάτο με ένα τόστ αφημένο και άρχισε να τρώει. Σκέφτηκε τον φίλο του τον Γιάννη, τον κολλητό του για την ακρίβεια. Του είχε λείψει και ανυπομονούσε να έρθει η Δευτέρα για τον συναντήσει. Ήθελε να μάθει τα δικά του νέα, αλλά και της τάξης του. Δυστυχώς, ήταν σε διαφορετικά τμήματα και έτσι μιλούσαν στα διαλείμματα. Κάτι ήταν και αυτό.

Αφού τελείωσε, έπλυνε τα δόντια του και καληνύχτισε τους γονείς του. Μπήκε στο δωμάτιό του και ξάπλωσε για δεύτερη φορά στο κρεβάτι του. Πήγε να κλείσει τα μάτια, όταν ο Γιωργάκης έσκυψε το κεφάλι του από το πάνω κρεβάτι και του είπε:

«Αύριο θα δω όλο το επεισόδιο. Αλλιώς δεν θα διαβάσω για μια βδομάδα!»

«Νομίζω πως είσαι λίγο υπερβολικός» του απάντησε γελώντας. «Θα τους πω να το δεις. Θα σε βοηθήσω». Του έκλεισε το μάτι. «Άντε, κοιμήσου τώρα».

«Τέλεια!» φώναξε ενθουσιασμένος εκείνος. «Καληνύχτα».

«Καληνύχτα» του απάντησε χαμογελώντας, καταφέρνοντας επιτέλους να τον κάνει να ηρεμήσει.

Δεν πρόλαβε καλά-καλά ο Μάρκος να μπει στην αυλή του σχολείου, τη Δευτέρα, και άκουσε παραδίπλα του μια φωνή.

«Μάρκο!» φώναξε ο κάτοχός της.

Γύρισε και αντίκρισε τον Γιάννη, τον φίλο του, να τρέχει χαρούμενος προς το μέρος του. Τον αγκάλιασε.

«Γιατί δεν με ειδοποίησες πως θα έρθεις;» τον ρώτησε και του έριξε μια ελαφριά μπουλιά στο μπράτσο.

«Ήθελα να σου κάνω έκπληξη» του απάντησε. Κατευθύνθηκαν προς το κέντρο της αυλής.

«Πες μου νέα σου» τον παρότρυνε ανυπόμονα ο Γιάννης.

«Μου θυμίζεις τον αδερφό μου» απάντησε εκείνος. Γέλασε στην ανάμνηση της χθεσινής νύχτας. «Θα τα μάθεις όλα, μην ανησυχείς».

Τα σύννεφα στον ουρανό δημιούργησαν μια φυσική οπή, από όπου φάνηκε ο ήλιος, εκτυφλωτικός. Ο Μάρκος έστρεψε το κεφάλι του στις σκάλες, ώστε να μην τον ενοχλεί το ξαφνικό φως. Εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε πως ένα κορίτσι με κόκκινα μαλλιά τους παρακολουθούσε, καθισμένη σε ένα σκαλοπάτι. Μόλις συναντήθηκαν τα βλέμματά τους, του χαμογέλασε και σηκώθηκε τινάζοντας τα ρούχα της. Κατευθύνθηκε προς το μέρος τους.

«Γνωστή σου;» ρώτησε τον Γιάννη.

«Ναι, είμαστε στο ίδιο τμήμα. Φέτος την γνώρισα είναι πολύ καλό κορίτσι» απάντησε.

«Καλημέρα» τους χαιρέτισε η κοπέλα. Τα μαλλιά της έπεφταν απαλά στους ώμους της και της έφταναν ως το στήθος. Είχε μικρά πράσινα μάτια και λίγες φακίδες στα μάγουλα, σαν μικρές πινελιές στο λευκό της δέρμα. Ήταν πολύ όμορφη. «Είστε φίλοι;» ρώτησε.

«Ναι» απάντησε ο Γιάννης, στον οποίο είχε στρέψει το βλέμμα της. «Από εδώ ο Μάρκος».

Εκείνη έδωσε τον χέρι της φιλικά. «Ελισάβετ, χάρηκα» συστήθηκε.

«Παρομοίως. Με τον Γιάννη είμαστε φίλοι από το γυμνάσιο. Απλώς τόσο καιρό απουσίαζα από το σχολείο, διότι ήμουν στο νοσοκομείο. Έπαιξα μπάσκετ και το τραυμάτισα. Γνώρισα μάλιστα ένα κορίτσι που πήγαινε επίσης στο 6^ο λύκειο. Ήμασταν στον ίδιο θάλαμο. Είχε ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα. Δεν θυμάμαι όμως πως τη λέγανε...» έσκυψε το κεφάλι προσπαθώντας να θυμηθεί.

«Μήπως τη λέγανε Καλλιρρόη;» ρώτησε με περιέργεια η Ελισάβετ.

«Ακριβώς!» αναφώνησε ο Μάρκος. Ξαφνιασμένος από τη σύμπτωση. «Στην αρχή δεν καταδέχτηκε να μου μιλήσει, ήταν πολύ αναστατωμένη. Στη συνέχεια όμως γνωριστήκαμε καλύτερα».

«Είμαστε καλύτερες φίλες! Πήγα χθες το απόγευμα να την επισκεφτώ, μα δεν σε είδα. Πρέπει να είχες φύγει, διότι το κρεβάτι ήταν στρωμένο. Δεν μου μίλησε όμως για εσένα».

«Σοβαρά;» ρώτησε παραξενευμένος. «Τέλος πάντων, δεν πειράζει. Γνωριστήκαμε τώρα» είπε με χαμόγελο.

«Ναι, και χάρηκα που σε γνώρισα» απάντησε εκείνη. Τότε χτύπησε το κουδούνι και τα παιδιά άρχισαν να συγκεντρώνονται.

«Τα λέμε αργότερα!» φώναξε ο Γιάννης στον Μάρκο, καθώς απομακρύνονταν.

«Έγινε!» του απάντησε και χάθηκε μέσα στο πλήθος. Η μέρα είχε ξεκινήσει υπέροχα.

Πέρασε όλη του τη μέρα με τον Γιάννη και την Ελισάβετ, τη νέα του φίλη. Ήταν πραγματικά υπέροχα. Μπορούσε να εκφράζεται ελεύθερα μαζί τους και ένιωθε άνετα. Το μόνο που ήθελε πλέον, όχι μόνο εκείνος βέβαια, μα και ο Γιάννης και ακόμη περισσότερο η Ελισάβετ, ήταν να αναρρώσει το γρηγορότερο η Καλλιρρόη και να γυρίσει στο σχολείο, ώστε να ολοκληρωθεί η παρέα, αλλά όχι μόνο για αυτό. Έπιασε αρκετές φορές την Ελισάβετ να κοιτάει μελαγχολικά προς τη κατεύθυνση του νοσοκομείου, όπου βρισκόταν η φίλη της, ενόσω βρίσκονταν στην αυλή. Παρόλο που προσπαθούσε να το κρύψει, γελώντας που και που με τα αστεία τους, τα μάτια της πρόδιδαν το τι ένιωθε πραγματικά. Ένιωθε άσχημα που δεν μπορούσε να κάνει κάτι, μα ήξερε πως δεν γινόταν έτσι και αλλιώς να τη βοηθήσει. Μέχρι να επιστρέψει στο σχολείο, η διάθεσή της δεν θα μπορούσε να αλλάξει. Τελικά, αποφάσισαν να την επισκεφτούν όλοι το συντομότερο δυνατόν, η Ελισάβετ και για δεύτερη φορά μάλιστα.

Επέστρεψε στο σπίτι του με αυτές τις σκέψεις. Μόλις έφτασε και άνοιξε τη πόρτα άκουσε χαρούμενα γαβγίσματα να ακούγονται από το σαλόνι, παράλληλα με τη φωνή του αδερφού του. Τότε θυμήθηκε τον σκύλο του, τον Μπαγκ. Ήταν ένα λαμπραντόρ, μεσαίου μεγέθους, πάντα έτοιμο για παιχνίδι. Τον είχαν δώσει προσωρινά στον κτηνίατρο για κάποιες εξετάσεις. Πως τον είχε ξεχάσει; Του είχε λείψει πολύ. Μπήκε στο σαλόνι και τον υποδέχτηκε η μητέρα του.

«Γεια σου, Μάρκο» τον χαιρέτισε. «Πως πήγε το σχολείο μετά από τόσο καιρό;»

«Μια χαρά» απάντησε. Χαμογέλασε κοιτάζοντας πίσω της. «Βλέπω πως ο τετράποδος φίλος μας ξαναγύρισε!»

«Ναι, οι εξετάσεις του βγήκαν αρκετά καλές, δεν είχε τίποτα το ανησυχητικό τελικά» είπε εκείνη.

«Ναι, είναι μια χαρά!» φώναξε χαρούμενος ο Γιωργάκης παίζοντας με το σκύλο. «Έλα να τον χαϊδέψεις και εσύ».

Ο Μάρκος δεν έχασε καιρό. Έσφιξε στην αγκαλιά του το λαμπραντόρ με το χρυσαφένιο, απαλό τρίχωμα. Ήταν τόσο χαρούμενος που τον είχε και πάλι μαζί του!

5^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

«Σου έχω ευχάριστα νέα, αγάπη μου!» είπε χαρούμενη η μητέρα μου, το μεσημέρι της Παρασκευής, μιας βδομάδας μετά την επίσκεψή μου στην Καλλιρρόη, μόλις ακούμπησα στο πάτωμα τη σχολική μου τσάντα. Σκούπισα ένα στρώμα ιδρώτα που σχηματίστηκε στο μέτωπό μου από την ανηφόρα που ανέβηκα πριν και κάθισα σε μια πολυθρόνα. Παρά τη κούρασή μου, είχα αγωνία να μάθω ποια θα ήταν αυτά τα 'ευχάριστα νέα'.

«Μας φιλοξενεί για το σαββατοκύριακο η θεία σου, η Ανδρομάχη, στο σπίτι της. Μου είπε πως ένωθε μοναξιά τελευταία. Αρχικά, ήθελε να φιλοξενήσει μόνο εμένα, μα της τόνισα πως δεν μπορούσα να σε αφήσω μόνη. Τελικά, αποφάσισε να φιλοξενήσει και τις δυο μας. Δεν θα είναι υπέροχα;»

Δεν θα χαρακτηρίζα 'υπέροχη' τη διαμονή στο σπίτι της θείας. Πάντα μου προκαλούσε αποστροφή. Το σπίτι της βρισκόταν λίγο έξω από τις Κρινίδες. Κάθε φορά που την επισκεπτόμασταν η συμπεριφορά της απέναντί μου ήταν ψυχρή. Τα ξανθά μαλλιά της τα είχε μόνιμα δεμένα σε κότσο και φορούσε συνέχεια παλιομοδίτικα φουστάνια. Επιθυμούσε πάντοτε να μην αγγίζω τίποτα, να μην κάνω φασαρία και να συμπεριφέρομαι σαν να μην υπάρχω. Φυσικά αυτό για εμένα ήταν κάτι το ακατόρθωτο. Μερικές φορές μάλιστα μου απευθυνόταν σαν σε μικρό παιδί. Ήταν μια ξεπεσμένη

αριστοκράτισσα, με τρόπους ευγένειας και συνάμα απόμακρους και συμπεριφορά θαρρείς του προηγούμενου αιώνα. Το σπίτι της ήταν δώροφο, γεμάτο από παλιά αντικείμενα και σκαλιστά έπιπλα που τα συναντούσε κανείς μόνο σε συγκεκριμένα μαγαζιά, και αν. Περιλάμβανε πολλά δωμάτια, τα περισσότερα των οποίων ήταν μονίμως κλειδωμένα και έτσι δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να ικανοποιήσω την περιέργειά μου σχετικά με το τι περιείχαν. Τόσο το σπίτι, όσο και η ίδια, καλύπτονταν από μυστήριο και δεν μπορούσα να πω με σιγουριά ότι θα κατάφερνα να ανακαλύψω ποτέ ολόκληρη την ιστορία τους.

«Μαμά, δεν ξέρω» της απάντησα με έναν μορφασμό προβληματισμού. «Η θεία δεν με συμπαθεί καθόλου. Μετά βίας με ανέχεται στο σπίτι της. Δεν μπορώ να μείνω εδώ; Είμαι μεγάλη πια, μπορώ να φροντίσω τον εαυτό μου».

«Ξέχασε την αυτήν την εκδοχή, Ελισάβετ» μου είπε με πιο σοβαρή έκφραση. «Δεν μπορώ να βρίσκομαι εκεί και το μυαλό μου να είναι συνέχεια σε εσένα, μήπως έπαθες κάτι. Έπειτα, θα κάνεις και μια αλλαγή. Θα ξεφύγεις λίγο από το σπίτι. Νομίζω πως σου αρέσουν οι εκδρομές-κάνω λάθος; Προσπάθησε τουλάχιστον να μην την τσιγκλές με το παραμικρό. Θα είναι μια ευκαιρία να γνωρίσετε η μια την άλλη καλύτερα».

«Τέλος πάντων» υποχώρησα τελικά. «Ας κάνω μια τελευταία προσπάθεια».

«Ωραία» είπε η μαμά αποκτώντας και πάλι τον προηγούμενο της ενθουσιασμό. «Κάνε το απόγευμα τα μαθήματά σου γιατί θα γυρίσουμε το απόγευμα της Κυριακής. Ετοίμασε και τα πράγματα που θα πάρεις μαζί σου». Πήγε στη κουζίνα να σερβίρει το μεσημεριανό.

Τέλεια, σκέφτηκα. Αναβάλλεται η επίσκεψη στην Καλλιρρόη.

Η διαδρομή μέχρι τις Κρινίδες ήταν πολύ ωραία. Χαιρόμουν να περνάω από αυτόν τον δρόμο, διότι όπου και να κοιτούσε κανείς διέκρινε τη μαγεία της φύσης. Νιώθω ελευθερία. Στη κατηφόρα του δρόμου, αν κοιτάξεις ευθεία διακρίνεις τις απέραντες πεδιάδες που εκτείνονται μέχρι τον ορίζοντα και το χωριό του Αμυγδαλεώνα πιο μπροστά.

Ο ήλιος με χτύπησε στα μάτια όταν ξεπρόβαλε πίσω από ένα βουνό ενώ περνούσαμε από τον Αμυγδαλεώνα. Ο θόρυβος της μηχανής του αυτοκινήτου σταδιακά μειώθηκε καθώς η μητέρα μου πατούσε φρένο στο κόκκινο φανάρι.

«Να προσέχεις τη συμπεριφορά σου» μου τόνισε για πολλοστή φορά εκείνη την ημέρα. «Είναι λίγο περιεργη, συμφωνώ μαζί σου, μα δείξε λίγη κατανόηση. Στο κάτω-κάτω είναι θεία σου, είμαστε συγγενείς».

Αναστέναξα. «Εντάξει, θα προσπαθήσω, αν και το βλέπω λίγο δύσκολο. Μόνο και μόνο για εσένα να το ξέρεις» επισήμανα.

«Μπράβο, Κοκκινοσκουφίτσα μου. Το ήξερα πως θα με καταλάβεις» είπε και πάτησε γκάζι, όταν το φανάρι έγινε πράσινο.

Αναστέναξα για άλλη μια φορά και έβγαλα από τη τσάντα μου ένα σημειωματάριο που πήρα μαζί μου, για να απασχοληθώ μαζί του σε περίπτωση που δεν θα είχα τι να κάνω. Εκεί μέσα μπορούσα να γράφω τα πάντα. Άλλες φορές το χρησιμοποιούσα σαν ημερολόγιο, γράφοντας τις

σκέψεις και τα συναισθήματά μου και άλλες φορές για να σημειώσω κάτι που μου έκανε εντύπωση.

Ήθελα όσο τίποτα άλλο να εξερευνήσω τη βιβλιοθήκη της θείας. Η πρώτη και τελευταία φορά που μπήκα σε εκείνο το δωμάτιο, ήταν όταν ήμουν αρκετά μικρή και βγήκα μετά από λίγη ώρα τρέχοντας και φωνάζοντας τη μητέρα μου, καθώς αντίκρισα μια αράχνη στην λευκή κουρτίνα του παραθύρου. Φυσικά η θεία με μάλωσε στη συνέχεια, επειδή την αναστάτωσα για κάτι ασήμαντο και για το γεγονός ότι είχα μπει κρυφά, γνωρίζοντας πως η είσοδος μου είχε απαγορευτεί.

Ξεφύλλισα για λίγο το σημειωματάριο και ύστερα το τοποθέτησα πίσω στη τσάντα. Κοίταξα έξω από το παράθυρο, παρακολουθώντας το τοπίο που εναλλασσόταν και έτσι εκεί που αντίκριζες καταπράσινες πεδιάδες ξάφνου ξεπεταγόταν και κάποιο κτήριο.

Ύστερα από λίγη ώρα φτάσαμε στο χωριό. Στα πεντακόσια όμως μέτρα πριν μπούμε μέσα στρίψαμε δεξιά, σε έναν μικρό επαρχιακό δρόμο. Και από τις δυο πλευρές του δρόμου απλωνόταν χωράφια, στη συνέχεια όμως στο τοπίο προστέθηκαν ψηλά δέντρα, ώσπου μπήκαμε πια σε κανονικό δάσος. Τα περισσότερα δέντρα είχαν ήδη αρχίσει να ρίχνουν σταδιακά τα φύλλα τους, λόγω του φθινοπώρου. Έπεφταν αργά και με χάρη στο έδαφος και τινάζονταν κάθε φορά που περνούσε από μπροστά τους το αυτοκίνητο, σαν φτερά από νεράιδες. Ήταν υπέροχο το πόση ηρεμία και γαλήνη μπορούσε να συναντήσει κανείς στο δάσος. Μπορούσες να ξεχάσεις όλα σου τα προβλήματα, απολαμβάνοντας την αύρα του και ακούγοντας τους μοναδικούς ήχους των πουλιών που φώλιαζαν στα κλαδιά.

Κοίταζα αχόρταγα τα δέντρα, που φαινόταν να μας χαιρετούν με τα σκελετωμένα χέρια τους, καθώς περνούσαμε γρήγορα από μπροστά τους. Μερικά πουλιά χόρευαν πετώντας ανάμεσά τους και κελαηδώντας έναν σκοπό που μόνο εκείνα γνώριζαν. Ένα σπουργίτι μάλιστα πέταξε για λίγο παράλληλα με το παράθυρο του καθίσματός μου, τόσο κοντά, ώστε κατάφερα να δω τα μικρά, σαν χάντρες μάτια του. Στη συνέχεια, χάθηκε στο δάσος.

Ούτε που κατάλαβα πότε βγήκαμε και φτάσαμε στη γνώριμη διασταύρωση. Ο δρόμος στο σημείο αυτό χωριζόταν σε δύο κατευθύνσεις, δεξιά και αριστερά. Η τελευταία κατέληγε στο χωριό. Εμείς στρίψαμε δεξιά και στα εκατό περίπου μέτρα φτάσαμε σε ένα αδιέξοδο. Μπροστά μας έστεκε πλέον επιβλητικό το σπίτι της θείας Ανδρομάχης, περιτριγυρισμένο από τα δέντρα του δάσους που βρισκόταν ακριβώς από πίσω.

Πάντοτε το σπίτι αυτό μου προκαλούσε δέος. Μπορεί να ήταν παλιό και αυστηρό, μα δεν έπαυε να διαθέτει και μια πινελιά αρχοντιάς της εποχής του. Χτίστηκε στα τέλη του περασμένου αιώνα, αλλά δύσκολα θα το αντιλαμβανόταν κάποιος που το έβλεπε για πρώτη φορά. Από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου, η θεία προσπαθούσε πάντα να διατηρεί το αρχοντικό της σε όσο το δυνατόν καλύτερη κατάσταση. Οι εργασίες του σπιτιού, άλλωστε, ήταν η μόνη παρηγοριά της, που εκτός από τη μητέρα μου, δεν είχε κανέναν άλλο συγγενή στο κόσμο. Το σπίτι διέθετε κήπο και μπροστά και πίσω. Και οι δύο διέθεταν την δικιά τους πόρτα για έξοδο από το σπίτι.

Παρκάραμε το αυτοκίνητο έξω από την κλειστή καγκελόπορτα και περιμέναμε να εμφανιστεί η θεία.

«Μα τι κάνει;» ρώτησε η μητέρα μου ύστερα από λίγο φανερώνοντας τον εκνευρισμό της. Εγώ αναστέναξα, μην έχοντας τι να πω. Πάτησε την κόρνα τρεις φορές. Ησυχία.

«Δεν βγαίνουμε έξω; Μπορεί να μας δει» είπε και σήκωσα τα μάτια ψηλά με ειρωνεία, χαρούμενη ωστόσο που δραπέτευσα από την στενοχώρια του αυτοκινήτου. Τεντώθηκα προς τα πίσω σε μια επιθυμία να ξεπιαστούν τα μέλη μου. Μετά, κοίταξα προς τη μεριά του αρχοντικού. Προς μεγάλη μας ανακούφιση η θεία Ανδρομάχη κατέβαινε τα σκαλιά του σπιτιού με γρήγορα βήματα, κατευθυνόμενη προς το μέρος μας.

Άνοιξε στα γρήγορα την βαριά καγκελόπορτα ψελλίζοντας συγνώμη. Φαινόταν πάντως πολύ χαρούμενη που αντίκριζε τη μητέρα μου, δεν θα έλεγα όμως το ίδιο και για εμένα, που μόλις μου έριξε μια βλέμμα με τα ψυχρά, γαλανά της μάτια. Δεν απογοητεύτηκα όμως. Άλλωστε δεν ήμουν σε καμία περίπτωση από τους ανθρώπους που στεναχωριούνται και το βάζουν εύκολα κάτω.

Τα ξανθά μαλλιά της ήταν ως συνήθως πιασμένα σε έναν ψηλό, σφιχτό κότσο και φορούσε ένα μπεζ φουστάνι μέχρι τον αστράγαλο. Ανέκαθεν είχε αυστηρό παρουσιαστικό.

Επέμεινε να κουβαλήσει τις βαλίτσες μας, όπως και έκανε τελικά, παρόλο που η μαμά τής έλεγε πως δεν ήταν αναγκαίο. Αφού κλείδωσε το αυτοκίνητο, κατευθυνθήκαμε προς το σπίτι περνώντας μέσα από τις περιποιημένες κόκκινες τριανταφυλλιές. Ανεβήκαμε τις μαρμάρινες σκάλες που οδηγούσαν σε μια κόκκινη δίφυλλη πόρτα, η οποία ήταν μισάνοιχτη. Η θεία μόλις μπήκε την έσπρωξε για να ανοίξει τελείως και μας προέτρεψε να μπούμε στο εσωτερικό.

Ήταν ακριβώς όπως το θυμόμουν. Μπροστά μου, στον τοίχο, υπήρχε ένας πίνακας με έντονα χρώματα, που δεν γινόταν να μην πέσει το μάτι σου πάνω του. Απεικόνιζε δύο γυναίκες καθισμένες στην ακτή μιας παραλίας, μία μητέρα με την κόρη της. Η πρώτη, σχεδίαζε στο χώμα με έναν παλιό διαβήτη ένα τρίγωνο που περιείχε έναν κύκλο-που ονομάζεται εγγεγραμμένος, όπως μάθαμε στη γεωμετρία. Ήταν ένας υπέροχος πίνακας που δεν χόρταινα να κοιτάζω. Κάτω από τον πίνακα υπήρχε ένα ξύλινο σκαλιστό έπιπλο, αντίκα κατά κάποιον τρόπο. Δίπλα του υπήρχαν οι σκάλες που οδηγούσαν στον επάνω όροφο και στη σοφίτα.

Στα αριστερά, υπήρχε το σαλόνι, το οποίο ήταν μεγάλο με πολύ αναπαυτικούς καναπέδες, στους οποίους η θεία μου είχε απαγορέψει να χοροπηδάω όταν ήμουν μικρή, με θέα στον πίσω κήπο και στο δάσος. Δεξιά υπήρχε η κουζίνα.

Η θεία άφησε στο χολ τις δύο βαλίτσες και είπε στη μητέρα μου να την ακολουθήσει στη κουζίνα, επειδή ήθελε να της δείξει ορισμένα είδη λουλουδιών που είχε αγοράσει από το χωριό. Η μαμά μου πρότεινε να τα δω και εγώ, μα δεν είχα όρεξη.

«Για να μην βαριέσαι τότε», μου είπε η θεία, «θα μπορούσες να ανεβάσεις τη βαλίτσα σου στο δωμάτιό σου. Νομίζω πως ξέρεις πια που βρίσκεται. Τι λες;». Έφυγε δίχως να περιμένει απάντηση.

Της έριξα μια δολοφονική ματιά, πήρα τη βαλίτσα μου και ανέβηκα βαριά τις σκάλες. Ήμουν σίγουρη ότι το είπε για να την απαλλάξω από ένα βάρος. Άνοιξα τη πόρτα τουωματίου μου και κάθισα στο κρεβάτι

αναστενάζοντας. Ύστερα, προχώρησα προς το παράθυρο και άνοιξα την κουρτίνα, μιας και το δωμάτιο ήταν σκοτεινό. Ο ήλιος εισέβαλλε και το φώτισε ξανά μετά από τόσο καιρό. Το παράθυρο έβλεπε προς την ανατολική πλευρά του κήπου, καθώς και στον δρόμο από τον οποίο ήρθαμε.

Τακτοποίησα τα ρούχα μου στην παλιά ντουλάπα. Επίτηδες διάλεξε αυτό το παλιό δωμάτιο για εμένα, χωρίς αμφιβολία. Ήταν το μόνο μη ανακαινισμένο στο σπίτι. Το περίεργο πάντως ήταν πως ποτέ δεν κατάλαβα τον λόγο για τον οποίο δε με συμπαθούσε η θεία. Και δεν ήξερα αν επρόκειτο να τον μάθω ποτέ.

Δεν βαριέσαι, σκέφτηκα. Σαββατοκύριακο είναι, θα περάσει.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι ανάσκελα και έτριξε με έναν ανατριχιαστικό θόρυβο. Κοίταξα τη μεγάλη ρωγμή στο ταβάνι. Σε ένα σημείο ο σοβάς είχε πέσει. Σκέφτηκα ευθύς την Καλλιρρόη. Πώς να ήταν άραγε; Ο καθηγητής συνέχιζε τις επισκέψεις του; Καθώς έπαιζα τη σκηνή του νοσοκομείου στο μυαλό μου, άρχισα να πιστεύω πως ίσως τελικά να ήταν αθώος. Μπορεί να πήγε να επισκεφτεί τη φίλη μου, από απλό ενδιαφέρον, να μην ήθελε να γίνει το ατύχημα. Μπορεί στον διάδρομο να βιαζόταν για κάποια προσωπική του υπόθεση. Αυτό με παρηγορούσε κάπως, σκεπτόμενη πως ίσως τελικά να μου έπαιζε παιχνίδια το μυαλό μου, σχετικά με τη συμπεριφορά του. Δεν έπαψα όμως να έχω ορισμένες υποψίες για αυτόν, αναλογιζόμενη το περίεργο ζάλισμα και τα λεγόμενα της φίλης μου. Για τη ώρα όμως, προσπάθησα να τον ξεχάσω.

Ήθελα τη Καλλιρρόη. Ήθελα τους φίλους μου. Ένιωθα τόσο μόνη.

6^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Γη

Ο Γιάννης καθόταν στο κρεβάτι του κάνοντας μια τελευταία επανάληψη το κομμάτι που θα έπρεπε να παίξει στο ωδείο, με τη κιθάρα του. Αυτή του η δραστηριότητα τον βοηθούσε να ξεφεύγει, έστω και προσωρινά, από τη κατάσταση που επικρατούσε τον τελευταίο καιρό στο σπίτι του. Πολλές φορές και το σχολείο.

Το κατάστημα υποδημάτων του πατριού του, του Κώστα, τους τελευταίους δύο μήνες δεν πήγαινε καθόλου καλά οικονομικά. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να κυκλοφορεί ο ίδιος το μεγαλύτερο μέρος της ημέρας σκεπτικός και στεναχωρημένος. Κλεινόταν σε ένα δωμάτιο και δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν. Η μητέρα του τον παρηγορούσε συνεχώς, μα χωρίς αποτέλεσμα. Η ίδια ήταν λογίστρια.

«Μα πως θα τα καταφέρουμε, μου λες;» τη ρωτούσε κάθε φορά.
«Έχουμε τόσους φόρους, τα χρέη σε λίγο καιρό θα φτάσουν πάνω από το

κεφάλι μας. Ένας μισθός μόνο δεν φτάνει». Το πρόβλημα όμως της υπόθεσης δεν ήταν η συνηθισμένη συμπεριφορά του πατριού του, αλλά η άλλη του πλευρά, η σκληρή στην οποία μετατρέπονταν όταν έπινε αλκοόλ, σχεδόν κάθε βράδυ. Μεθούσε και εκνευριζόταν συνεχώς με μητέρα του Γιάννη, κάποιες φορές μάλιστα τη χτυπούσε. Αυτό είχε ως συνέπεια να τρομάζει η μικρή αδερφή του Γιάννη, η Αθηνά- πήγαινε τρίτη τάξη- και να του ζητάει να κοιμηθούν μαζί. Ο ίδιος είχε συνδέσει πλέον το σπίτι του με φωνές και κλάματα. Το χειρότερο όμως ήταν ότι δεν μπορούσε να κάνει κάτι για να αλλάξει αυτή τη κατάσταση. Φοβόταν. Η μητέρα του έλεγε κάθε φορά πως έπρεπε να τον σταματήσει από αυτήν την καταστροφική συνήθεια, μα όλες τις οι συμβουλές προς το πρόσωπό του έπεφταν στο κενό. Σκέφτηκε ως και να πάρει διαζύγιο, όμως τον αγαπούσε ακόμα. Ο Γιάννης αναρωτιόταν τον λόγο.

Κοίταξε το μικρό, γκρι κουνέλι που ήταν στο κλουβί του μπροστά στη μπαλκονόπορτα, που ξάπλωνε μακάρια. Το μόνο που ήθελε ήταν να περάσουν δύο χρόνια να σπουδάσει σε κάποια άλλη πόλη. Να απελευθερωθεί από την ασφυκτική ατμόσφαιρα του σπιτιού του. Να μείνει λίγο μόνος, παίζοντας χαρούμενα τραγούδια στη κιθάρα του, χωρίς την απειλή κανενός, χτίζοντας μια άλλη πραγματικότητα. Τη δική του.

Είχε πλέον τρία χρόνια που είχε πεθάνει ο πατέρας του. Τον αγαπούσε πολύ. Όταν ήταν μικρός, πήγαιναν μαζί στο τελωνείο, κοντά στο φάρο, και έβλεπαν όλη τη πόλη, με τον ήλιο να δύνει απαλά πίσω από τα βουνά.

«Μπαμπά, που πηγαίνει ο ήλιος όταν δύνει;» τον ρωτούσε με ενδιαφέρον και με μάτια που έλαμπαν.

«Πηγαίνει να ξεκουραστεί στο χρυσό του παλάτι» του απαντούσε με χαμόγελο εκείνος παίρνοντας τον αγκαλιά. «Αύριο θα βγει και πάλι να φωτίσει με το υπέροχο φως του τη γη».

«Γιατί όμως τον καλύπτουν τα σύννεφα;»

«Προσπαθούν να τον κρύψουν, όμως αυτός πάντα τα καταφέρνει και εμφανίζεται!».

Γέλασε στην ανάμνηση αυτή. Πόσο του άρεσε να σκέφτεται τον πατέρα του! Ήταν πάντα φιλικός και γενναιοδωρός με όλους. Τις περισσότερες φορές προτιμούσε να τα του διαβάσει εκείνος βιβλία με παραμύθια το βράδυ, παρά η μητέρα του. Ήταν τόσο δεμένοι. Λίγες φορές θυμόταν να τον είχε μαλώσει. Πάντα συζητούσε μαζί του την αιτία για την οποία είχε κάνει μια σκανταλιά και τέλος του ανέφερε γιατί να μην ξανακάνει κάτι παρόμοιο.

Δυστυχώς όμως, απεβίωσε από σοβαρό πρόβλημα στη καρδιά, όταν ο Γιάννης πήγαινε δευτέρα γυμνασίου. Για πολύ καιρό ήταν απαρηγόρητος. Η μητέρα του μάλιστα εκείνο τον καιρό ήταν έγκυος στη μικρή του αδερφή. Και εκείνη βέβαια ήταν αρκετό καιρό λυπημένη, σκεπτόμενη πως η Αθηνά είχε χάσει τον πατέρα της, που δεν είχε γνωρίσει ποτέ. Ύστερα, γνώρισε τον Κώστα και έτσι η ζωή της άρχισε να έχει ξανά όμορφες στιγμές. Όχι όμως πια.

«Ωχ, θα αργήσω στο μάθημα!» μονολόγησε ο Γιάννης κοιτάζοντας την ώρα στο χέρι του. Μάζεψε από το κρεβάτι τα χαρτιά με τα κομμάτια που είχε να παίξει και την κιθάρα του και τα έβαλε στη θήκη της. Έβαλε τα παπούτσια του και τοποθέτησε τη θήκη στη πλάτη του. Χαιρέτισε τη μητέρα του, που βρισκόταν μόνη στη κουζίνα, καθισμένη στο τραπέζι και έκλεισε τη πόρτα πίσω του.

Το μάθημα πήγε αρκετά καλά. Ο κύριός του ήταν πολύ ευχαριστημένος μαζί του και ο ίδιος χαιρόταν για αυτό. Συνειδητοποίησε πως τελικά είχε ταλέντο στη κιθάρα. Υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να ασχοληθεί με και στο μέλλον με αυτήν, ίσως και επαγγελματικά.

Στο γυρισμό για το σπίτι, σταμάτησε σε ένα περίπτερο για να πάρει δύο εισιτήρια, με σκοπό να επιστεφθεί την Καλλιρρόη στο νοσοκομείο το απόγευμα και για τον γυρισμό. Η μητέρα του στενοχωρήθηκε πολύ όταν έμαθε για το ατύχημα και τον άφησε να πάει. Το ίδιο και ο Κώστας, παρόλο που ο Γιάννης νόμιζε το αντίθετο. Ήταν άραγε σε καλή κατάσταση; Πώς να ένιωθε κλεισμένη μέσα ένα δωμάτιο όλη τη μέρα μόνη; Βέβαια, δεν ήταν μόνη της τελείως, την επισκέπτονταν οι γονείς της, μα και πάλι ήταν δύσκολο να μη νιώθει μοναξιά χωρίς τη καλύτερη της φίλη, την Ελισάβετ.

«Σε πήρε τηλέφωνο ο Μάρκος» είπε η μητέρα του μόλις γύρισε σπίτι. «Είπε μόλις γυρίσεις να τον πάρεις πίσω».

«Έγινε, θα τον πάρω από το δωμάτιό μου, σε ευχαριστώ» απάντησε εκείνος. Έβαλε τη κιθάρα του κοντά στο γραφείο και του τηλεφώνησε.

«Γεια σου, Μάρκο» είπε ο Γιάννης μόλις το σήκωσε. «Πριν λίγο γύρισα από το μάθημα και η μαμά μου είπε πως με πήρες τηλέφωνο».

«Ναι, πήρα για να σε ρωτήσω αν θα ήθελες να πάμε στη Καλλιρρόη το απόγευμα. Να δούμε πώς είναι. Μπορείς;»

«Ναι, φυσικά! Ξέρεις, είχα σκοπό να την επισκεφθώ μόνος, δεν μου πέρασε από το μυαλό η ιδέα να πάμε μαζί. Έγινε λοιπόν! Πού να συναντηθούμε;»

«Μμμ...να βρεθούμε στη στάση; Άλλωστε είναι κοντά και στο δικό σου σπίτι και στο δικό μου. Άρα, θα πάρουμε το λεωφορείο από εκεί. Ξέρεις μήπως τι ώρα φεύγει;»

«Η Ελισάβετ μου είπε πως όταν πήγε εκείνη στο νοσοκομείο πήρε το λεωφορείο που έφυγε στις έξι και μισή».

«Ωραία. Ας βρεθούμε τότε έξι και τέταρτο. Εντάξει;»

«Έγινε. Τα λέμε!» απάντησε ο Γιάννης και έκλεισε το τηλέφωνο.

Μόνο να είναι καλά, ευχήθηκε από μέσα του.

«Ειλικρινά, χαίρομαι τόσο πολύ που ήρθατε» τους είπε η Καλλιρρόη μόλις βρήκαν το δωμάτιο όπου βρισκόταν. Έδειχνε να είναι σε καλύτερη κατάσταση, από ότι τις προάλλες, πάντως χρειαζόταν σίγουρα ξεκούραση. Ο Μάρκος πρόσεξε πως το χέρι της βρισκόταν ακόμη στο γύψο. «Πού είναι η Ελισάβετ;» ρώτησε.

«Μου είχε πει πως θα πήγαινε στη θεία της, στις Κρινίδες» απάντησε ο Μάρκος. «Θα καθίσει για όλο το σαββατοκύριακο. Δεν μου φάνηκε ιδιαίτερα χαρούμενη».

Εκείνη αναστέναξε. «Τέλος πάντων. Ήθελα να της μιλήσω για ένα θέμα, αλλά δεν πειράζει, τουλάχιστον ήρθατε εσείς. Τι νέα από το σχολείο, λοιπόν;»

«Όλα καλά» απάντησε ο Γιάννης. «Διάβασμα ως συνήθως. Και πολλές δραστηριότητες. Εσύ τι κάνεις; Βελτιώνεται η κατάστασή σου;»

Ένευσε καταφατικά. «Ναι, σταδιακά βέβαια. Δεν μπορώ να κάνω και πολλά πράγματα. Διαβάζω κάποιο βιβλίο και στη καλύτερη περίπτωση σηκώνομαι από το κρεβάτι. Αυτό συμβαίνει μόνο μια φορά τη μέρα δυστυχώς και με βοηθούν πάντα οι γονείς μου, ποτέ μόνη μου. Πόσο θέλω να βγω από εδώ!» Κοίταξε έξω από το παράθυρο. «Πολλές φορές σας σκέφτομαι και σας ζηλεύω».

«Μα τι λες; Εγώ θα προτιμούσα να κάθομαι στο νοσοκομείο, έστω και αν δεν ήμουν σε καλή κατάσταση» είπε ο Γιάννης χαμογελώντας στραβά. «Ειδικά στις εξετάσεις».

«Όχι, Γιάννη σίγουρα δεν θα το προτιμούσες αυτό» είπε σοβαρά ο Μάρκος. «Ήμουν και εγώ εδώ μαζί με τη Καλλιρρόη». Ένευσε προς το άδειο διπλανό κρεβάτι. «Χίλιες φορές προτιμώ το σχολείο».

«Δεν ξέρω» απάντησε εκείνος σκεπτικός. «Δεν μπορώ φυσικά πω απόλυτα κάτι, εφόσον δεν το έχω περάσει». Ανασήκωσε τους ώμους του. «Τέλος πάντων, μπορεί και να είπα χαζομάρα».

«Συμφωνώ με τον Μάρκο» είπε η Καλλιρρόη. «Και εγώ προτιμώ να πάω σχολείο από το να κάθομαι εδώ. Δεν νιώθω και πολύ άνετα με το να βρίσκεται συνεχώς έξω από το δωμάτιό μου ο καθηγητής και να με επισκέπτεται κάθε μέρα».

Ο Μάρκος συνοφρυώθηκε. «Ποιος καθηγητής;»

Τους κοίταξε έκπληκτη. «Ωστε, δεν σας είπε τίποτα η Ελισάβετ, σωστά;»

«Τι να μας πει δηλαδή;» ρώτησε ο Γιάννης. «Για πιο πράγμα μιλάς;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Έμοιαζε λίγο νευρική, σαν να μην ήθελε να μιλήσει για το συγκεκριμένο θέμα. «Για τον καινούριο σας καθηγητή χημείας» απάντησε και χαμήλωσε το κεφάλι.

«Μα, δεν καταλαβαίνουμε» είπε ο Γιάννης. «Τι εννοείς;»

Εκείνη αναστέναξε για άλλη μια φορά. «Ο καινούριος σας καθηγητής χημείας... είναι εκείνος που με χτύπησε με το αυτοκίνητο. Έρχεται κάθε μέρα για να δει αν είμαι καλά. Παρότι φαίνεται να έχει καλές προθέσεις, υπάρχει κάτι επάνω του που με κάνει να αμφιβάλλω. Νομίζω ότι πολλές φορές με ειρωνεύεται και δεν ξέρω τον λόγο. Είναι πολύ περίεργος. Το έχω συζητήσει και με την Ελισάβετ. Συμφώνησε μαζί μου, όταν θυμήθηκε πως και σε εκείνη παρουσίασε ανάλογη συμπεριφορά, στο πρώτο σας μάθημα». Σταμάτησε και έκλεισε τα μάτια.

Ακολούθησε μια μεγάλη παύση, καθώς τα δύο αγόρια προσπαθούσαν να χωνέψουν ό,τι είχαν ακούσει. Μετά ο Μάρκος είπε, σπάζοντας τη σιωπή:

«Δεν έχει κάνει μάθημα στο δικό μας τμήμα ακόμη, οπότε δεν μπορώ να κρίνω. Δεν τον είδα ούτε στον διάδρομο».

«Πράγματι, ούτε και εγώ τον είδα» παραδέχτηκε ο Γιάννης. «Την Παρασκευή, όταν έκανε μάθημα στο δικό μας τμήμα, είπε πως η προηγούμενη καθηγήτριά μας μετακόμισε οριστικά. Συνεπώς, θα διδάσκει σε όλα τα τμήματα της πρώτης και φαντάζομαι πως δεν θα αργήσει να μπει και στο δικό σας τμήμα. Πότε έχετε χημεία μέσα στη βδομάδα;»

Ο Μάρκος σκέφτηκε για λίγο. «Την Δευτέρα» απάντησε τελικά. «Τη τρίτη ώρα».

«Ωραία» απάντησε η Καλλιρρόη. «Παρατήρησε καλά τη συμπεριφορά του». Γύρισε στον Γιάννη. «Το ίδιο και εσύ. Ιδιαίτερα όταν σας δίνει τον λόγο,

καθώς και τη στάση του απέναντι στην Ελισάβετ. Ξέρω, μπορεί να με περάσετε για τρελή, μα δεν νιώθω ασφαλής εδώ μέσα».

«Ηρέμησε» την παρηγόρησε ο Μάρκος. «Όλα θα πάνε καλά, αρκεί να χαλαρώσεις». Της έπιασε το χέρι. «Είμαστε εμείς εδώ. Οι φίλοι σου. Θα σε βοηθήσουμε. Μπορούμε να μιλήσουμε και στις νοσοκόμες...».

«Άρα, παραδέχεστε ότι τα έχω χάσει, έτσι;» τους ρώτησε ψιθυριστά με υγρά μάτια.

«Κάθε άλλο, Καλλιρρόη» απάντησε ο Γιάννης. «Ο Μάρκος εννοεί ότι θα σε προστατέψουμε. Θα ερχόμαστε όσο πιο συχνά γίνεται. Σου το υπόσχομαι». Κοίταξε τον φίλο του για επιβεβαίωση. Εκείνος έγνεψε καταφατικά.

Ρούφηξε τη μύτη της και σκούπισε τα μάτια της. «Συγνώμη, παιδιά. Είναι φυσικό με τον πόνο και την απομόνωση να έχω γίνει ευαίσθητη. Σας καταλαβαίνω». Χαμογέλασε και φάνηκαν τα αστραφτερά δόντια της.

«Όλα θα πάνε καλά» της είπε ξανά ο Μάρκος. «Μη το ξεχνάς. Μου φαίνεται πως θα πρέπει να σου βάλουμε σωματοφύλακες».

Γέλασαν με το αστείο του. Ήταν αρκετό για να κάνει την κοπέλα να νιώσει καλύτερα.

«Μήπως να πηγαίνουμε;» πρότεινε ο Γιάννης λίγο αργότερα. «Η ώρα είναι οκτώ παρά τέταρτο, να προλάβουμε το λεωφορείο. Ίσως και η Καλλιρρόη να θέλει να ξεκουραστεί».

«Ναι, καλά λες» συμφώνησε ο Μάρκος. Στράφηκε στη Καλλιρρόη. «Μην ανησυχείς. Δεν μπορεί να σου κάνει κάποιο κακό, αν αυτό νομίζεις. Σε νοσοκομείο είσαι. Αν επιχειρήσει κάτι, θα τον καταλάβουν». Σηκώθηκε από τη καρέκλα στην οποία καθόταν. «Θα έρθουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε» είπε τέλος.

«Ευχαριστώ για τα ενθαρρυντικά σας λόγια» είπε εκείνη χαμογελώντας ξανά. «Στείλτε στην Ελισάβετ χαιρετίσματα, αν επικοινωνήσετε μαζί της».

«Έγινε» είπε ο Γιάννης. «Αλήθεια σε πόσο καιρό βγαίνεις;»

«Αν πάνε όλα καλά, σε περίπου δύο βδομάδες» απάντησε.

«Υπομονή» τη συμβούλεψε ο Μάρκος. «Καληνύχτα!»

«Καληνύχτα, παιδιά» τους χαιρέτισε και εκείνη. «Ευχαριστώ που ήρθατε!»

Έκλεισαν την πόρτα και έφυγαν. Πριν προλάβουν όμως να κάνουν λίγα βήματα είδαν τον καθηγητή να κατευθύνεται προς το μέρος τους, χωρίς να τους έχει αντιληφθεί ακόμη. Φορούσε και πάλι τα ίδια μαύρα ρούχα και περπατούσε βιαστικά.

«Αυτός είναι ο καθηγητής χημείας» πρόλαβε ο Γιάννης να ψιθυρίσει στον φίλο του.

«Δεν μου εμπνέει και πολύ εμπιστοσύνη» του απάντησε σμίγοντας τα φρύδια του. «Έχει μάλλον δίκιο η Καλλιρρόη να είναι επιφυλακτική μαζί του».

Ο Γιάννης συμφώνησε, μα ήθελε να φανεί ευγενικός και τον χαιρέτισε καθώς περνούσε από μπροστά τους. Άλλωστε, τίποτα δεν ήταν βέβαιο.

Εκείνος αρχικά έμοιαζε έκπληκτος με την παρουσία τους, αλλά το έκρυψε γρήγορα. «Γεια σας, παιδιά» χαιρέτισε. «Εσύ είσαι ο Γιάννης, έτσι;»

«Ναι, μας κάνατε μάθημα σήμερα» απάντησε. «Και από εδώ είναι ο φίλος μου, ο Μάρκος».

Ο καθηγητής τον περιεργάστηκε για λίγο από πάνω έως κάτω, σοβαρός. Ύστερα του χαμογέλασε. «Σε ποιο τμήμα είσαι;»

«Στο τρίτο» απάντησε. «Νομίζω έχουμε μαζί σας μάθημα τη Δευτέρα».

«Ναι, πράγματι» είπε έτοιμος να φύγει. Πριν όμως κάνει ένα βήμα, σταμάτησε. «Χωρίς να θέλω να φανώ αδιάκριτος, για ποιο λόγο ήρθατε στο νοσοκομείο; Έχετε κάποιον συγγενή;»

Τα δύο παιδιά δίστασαν. Ήξεραν όμως πως δεν είχαν άλλη επιλογή, έπρεπε να του το πουν, έτσι και αλλιώς θα μάθαινε σύντομα την πραγματική αιτία της επίσκεψής τους. Όπως ήξεραν ήδη τη δική του. Στην αρχή ο Γιάννης νόμιζε ότι η Καλλιρρόη δεν ήταν στα καλά της, παρόλο που δεν εξέφρασε φανερά την γνώμη του. Τώρα όμως που είχαν μπροστά τους τον καθηγητή καταλάβαινε την αγωνία της.

«Ήρθαμε...για την Καλλιρρόη, το κορίτσι που είχε πάθει το αυτοκινητιστικό δυστύχημα» απάντησε κάπως διστακτικά. «Δεν βρισκόταν χθες στην τάξη, λόγω αυτού του ατυχήματος. Κάθεται δίπλα στην Ελισάβετ, στο πρώτο θρανίο».

Εκείνος χαμήλωσε το βλέμμα σκεπτικός, σαν να τον απασχολούσε κάτι σημαντικό, για λίγα λεπτά. Ύστερα τους κοίταξε προσπαθώντας να φανεί χαλαρός και τους χαμογέλασε στραβά. «Α» είπε. «Και εγώ σήμερα το έμαθα και ήρθα να δω πως είναι».

«Η ίδια όμως μας είπε πως *εσείς* ήσασταν ο οδηγός του αυτοκινήτου» είπε ο Μάρκος πιο δυνατά από όσο επιθυμούσε. Φαινόταν νευριασμένος. Κάποιοι κοίταξαν προς το μέρος τους. «Συνεπώς, το γνωρίζατε *ήδη*».

Εκείνος έδειξε να συγχύζεται, μα έκανε μια τελευταία προσπάθεια να φανεί φιλικός. «Ω ναι, μπερδεύτηκα» απάντησε. «Ξέρετε, έχω πολλές υποθέσεις τελευταία στο μυαλό μου. Πρέπει να φύγω όμως τώρα. Καλή συνέχεια» τους είπε και έφυγε, δίχως να περιμένει απάντηση, πηγαίνοντας προς το δωμάτιο της Καλλιρρόης.

«Ψεύτη» ψιθύρισε ο Μάρκος συνεχίζοντας να τον κοιτάει μέχρι να μπει στο δωμάτιο. Στη συνέχεια, τράβηξε τον Γιάννη από το χέρι να φύγουν.

«Τελικά, ξέρεις τι κατάλαβα;» τον ρώτησε μόλις βγήκαν από το κτήριο. «Ότι κάτι δεν πάει καλά με αυτόν. Θέλει κάτι να κρύψει. Ή να κρυφτεί από κάποιον. Η Καλλιρρόη είχε δίκιο και εμείς δεν τη πιστέψαμε. Πρέπει να βρούμε τον λόγο για τον οποίο συμπεριφέρεται έτσι».

Ο Γιάννης είχε αμφιβολίες όμως. «Δεν ξέρω. Εγώ δεν νομίζω ότι τρέχει κάτι. Μήπως κάνουμε λάθος που αγωνιούμε;»

Ο Μάρκος σταμάτησε να περπατάει και τον κοίταξε, σαν να απευθυνόταν σε τρελό. «Τώρα, το πιστεύεις αυτό που λες; Είναι τυχαίο το γεγονός ότι ήταν εκείνος που κόντεψε να σκοτώσει την φίλη μας, σε συνδυασμό με την περίεργη αυτή συμπεριφορά του; Όχι, Γιάννη, δεν νομίζω πως είναι τυχαίο. Πρέπει να ερχόμαστε συχνά στη Καλλιρρόη, για να μας λέει τι γίνεται με αυτόν. Να ενημερώσουμε και την Ελισάβετ. Πώς θα επικοινωνήσουμε όμως μαζί της; Δεν έχω το τηλέφωνο της θείας της. Εσύ;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, μα μου είχε δώσει το κινητό της στο σχολείο». Έβγαλε από τη τσέπη του το κινητό του και μόλις το βρήκε το έδωσε στον φίλο του να το αντιγράψει στο δικό του.

Εκείνος αναστέναξε. «Ευχαριστώ, θα την ενημερώσω για ό,τι έγινε. Πάντως, μην είσαι αφελής. Το να είσαι καχύποπτος κάποιες φορές, είναι καλό. Έτσι, δεν θα βρεθείς προ εκπλήξεων» τον συμβούλεψε.

«Ναι, δεν λέω το αντίθετο, απλά σκέφτηκα μήπως τελικά νομίζουμε πως κάποια πράγματα είναι άσχημα, ενώ δεν είναι. Τα μεγαλοποιούμε. Δηλαδή, αν ήταν απλά μια σύμπτωση;»

«Κάτι μέσα μου λέει ότι δεν είναι σύμπτωση. Και ξέρεις πως το ένστικτό μου σπάνια βγαίνει λανθασμένο».

Αυτό ήταν αλήθεια. Πράγματι, όταν ο φίλος του είχε ένα κακό προαίσθημα, αυτό επαληθευόταν. Και αυτό, είχε σώσει τον Γιάννη από πολλές κρίσιμες καταστάσεις. Δεν είχε παρά να λάβει υπόψη τα λόγια του. Δεν ήταν σίγουρος όμως για το αν θα έπρεπε να τα αποδεχτεί. Βέβαια, πολλές φορές στο παρελθόν, αντιμετώπισε δυσάρεστα φαινόμενα ακριβώς λόγω της αφελειάς του, που κυρίως είχαν να κάνουν με φίλιες, οι οποίες τις πιο πολλές φορές θα μπορούσαμε να τις χαρακτηρίσουμε ως 'φιλίες εκμετάλλευσης'.

Τη συζήτησή τους διέκοψε το λεωφορείο που σταμάτησε στη στάση. Μπήκαν μέσα και κάθισαν σε δύο θέσεις σχετικά μπροστά.

«Θα το σκεφτώ» είπε ο Γιάννης. «Μπορεί και να έχεις δίκιο».

Εκείνος έδειξε να μαλακώνει κάπως. «Έτσι μπράβο. Να έχεις αμφιβολίες. Μην τα παίρνεις όλα δεδομένα και όπως φαίνονται. Στους ανθρώπους, ξέρεις, δεν υπάρχει μόνο η καλή πλευρά, μα και η κακή. Όσο πιο γρήγορα το συνειδητοποιήσεις, τόσο καλύτερο για εσένα».

7^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Νερό

Η Καλλιρρόη ξάπλωσε στο κρεβάτι, ανακουφισμένη. Της άρεσε τόσο πολύ το γεγονός ότι δεν ήταν μόνη της. Ότι είχε τους φίλους της, που θα ήταν πάντα στο πλευρό της να την στηρίξουν. Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν υπομονή, όχι μόνο για να βγει από το νοσοκομείο, μα και για να αντέχει τις συχνές επισκέψεις του καθηγητή. Έκλεισε τα μάτια της κουρασμένη. Της φαινόταν τόσο επίπονο να προσπαθήσει να χειριστεί αυτό το πρόβλημα. Το μόνο που ήθελε ήταν να ξεκουραστεί και να χαλαρώσει.

Όμως, από ότι φαινόταν, δεν ήταν γραφτό.

Ύστερα από λίγο άκουσε χτύπημα στην πόρτα, για δεύτερη φορά μέσα στο ίδιο απόγευμα. Σκέφτηκε πως θα ήταν οι γονείς της για να ενημερωθούν για την κατάστασή της.

Αυτοί πρέπει να είναι, σκέφτηκε χαρούμενη. Συνήθως τέτοια ώρα έρχονται.

Πριν προλάβει να φωνάξει 'εμπρός' η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε το τελευταίο πρόσωπο που επιθυμούσε να δει εκείνη την ώρα.

«Γεια σου, Καλλιρρόη» την χαιρέτισε εύθυμα ο καθηγητής και ταυτόχρονα ο οδηγός του αυτοκινήτου. Η Καλλιρρόη ανατρίχιασε και ταυτόχρονα θύμωσε στην θύμηση του συγκεκριμένου συμβάντος.

«Καλησπέρα σας» τον χαιρέτισε και εκείνη επιφυλακτικά.

«Λοιπόν, πως είσαι σήμερα;» τη ρώτησε.

«Καλά» απάντησε εκείνη. «Προς το παρόν» ψιθύρισε.

Εκείνος κατευθύνθηκε προς το παράθυρο και κοίταξε έξω. «Χαίρομαι» απάντησε απλά, χωρίς να την κοιτάξει.

Πολύ αμφιβάλλω, σκέφτηκε. Ίσα-ίσα, δεν σας αρέσει καθόλου.

«Πάντως, πιστεύω πως δεν χρειάζεται να με επισκέπτεστε τόσο συχνά» είπε δυνατά αυτή την φορά, αντλώντας θάρρος από τις σκέψεις της πριν μπει εκείνος στο δωμάτιο. «Ξέρετε, υπάρχουν κάποιες φορές που θα ήθελα να μένω λίγο μόνη».

«Για να έρχονται να σε βλέπουν οι φίλοι σου να υποθέσω;» τη ρώτησε γυρνώντας να την κοιτάξει. Χαμογελούσε, στα μάτια του όμως, διέκρινε ειρωνεία. Ξεροκατάπιε και δεν απάντησε. Τι γνώριζε για τους φίλους της ακριβώς;

«Είδα πριν δύο αγόρια» συνέχισε. «Μου είπαν ότι είχαν έρθει για να σε επισκεφθούν. Συμπαθητικά παιδιά». Κάθισε για λίγο σκεπτικός. Ύστερα, χαμογέλασε περίεργα. «Πολύ συμπαθητικά, μάλιστα».

Η κοπέλα ανατρίχιασε. Το μόνο που επιθυμούσε ήταν να φύγει από το δωμάτιο, μαζί με τον κόμπο που ένιωθε στο στομάχι της. Προσπάθησε να σκεφτεί μια δικαιολογία για να τον ξεφορτωθεί μια ώρα αρχύτερα.

«Ξέρετε, είμαι λίγο κουρασμένη» είπε μετά από λίγο. «Νομίζω μάλιστα πως σε λίγη ώρα λήγει και το επισκεπτήριο. Δεν σας διώχνω, απλά πονάει το κεφάλι μου και γενικά δεν είμαι και σε πολύ καλή κατάσταση». Αηδίασε με τον εαυτό της με το να προφέρει αυτή την τελευταία πρόταση.

Εκείνος φάνηκε να επανέρχεται στη συζήτηση. «Ναι, έχεις δίκιο. Καλύτερα να πηγαίνω. Να σε αφήσω και να ξεκουραστείς».

Φύγε, φύγε, φύγε! φώναζε από μέσα της η Καλλιρρόη. Εκείνος αντίθετα, την πλησίασε και της έπιασε το χέρι. «Μην ανησυχείς» της είπε με φωνή που της προκάλεσε ρίγος. «Θα γίνεις καλά». Μετά απομακρύνθηκε, κινούμενος να φύγει.

Η καρδιά της άρχισε τελικά να επανέρχεται στους κανονικούς της ρυθμούς. Επιτέλους, θα έμενε μόνη της.

«Καληνύχτα» της είπε πριν φύγει, και έκλεισε τη πόρτα. Της φάνηκε πως την έκλεισε απότομα, μα δεν την απασχόλησε και πολύ, καθώς το μόνο που ήθελε ήταν να κοιμηθεί.

Και αυτό έκανε.

Η θάλασσα. Η υπέροχη, γαλήνια θάλασσα. Πάντοτε τη λάτρευε η Καλλιρρόη. Φορούσε το μαγιό της και ετοιμαζόταν να βουτήξει. Ήταν τόσο χαρούμενη! Άρχισε να μπαίνει σιγά-σιγά, επειδή ήταν κρύα.

«Άντε, αγάπη μου» την προέτρεπε από πίσω η μητέρα της. «Μπες να δροσιστείς». Καθόταν σε μια ξαπλώστρα και την παρακολουθούσε.

Εκείνη χαμογέλασε. Πήρε βαθιά ανάσα και βούτηξε στη κρύα θάλασσα, την οποία άρχισε να συνηθίζει. Κολύπησε προς τα βαθιά και όταν διαπίστωσε πως δεν πατούσε, βούτηξε στο βυθό με σκοπό να κάνει μακροβούτι. Έβλεπε τα μικρά ψαράκια που κολυμπούσαν γύρω της, καθώς και αρκετά κοχύλια. Όταν πια ένιωθε πως το οξυγόνο της λιγόστεψε, αποφάσισε να ανέβει στην επιφάνεια. Μα, παράξενο. Δεν μπορούσε να τη φτάσει. Κοίταξε πάλι τον βυθό και πανικόβλητη διαπίστωσε πως κάποιο αόρατο χέρι, που δεν μπορούσε να ξεχωρίσει στο σκοτάδι την τραβούσε όλο και πιο βαθιά μέσα στη θάλασσα. Το οξυγόνο της ολοένα και μειωνόταν. Η προηγούμενη χαρά της είχε μετατραπεί πλέον σε φόβο και πανικό. Κολυμπούσε με όλες της τις δυνάμεις, πασχίζοντας να ελευθερωθεί. Τότε ασυνείδητα άνοιξε το στόμα της να φωνάξει, με τη κρυφή ελπίδα πως κάποιος θα την έπαιρνε είδηση. Ένιωθε όμως το νερό να κυλάει ήδη στα πνευμόνια της...

Πετάχτηκε στη μέση της νύχτας με μια κραυγή και ανασηκώθηκε. Συνειδητοποίησε ανακουφισμένη πως βρισκόταν στην ασφάλεια του κρεβατιού της. Ανέπνεε γρήγορα προσπαθώντας να συνέλθει από το σοκ. Νόμιζε πως η καρδιά της θα βγει από το σώμα της, έτσι γρήγορα που χτυπούσε.

Ήταν όνειρο, σκέφτηκε κάνοντας τερατώδη προσπάθεια να ηρεμήσει τον εαυτό της. *Ένα απλό, χαζό όνειρο*. Παρ' όλα αυτά, δεν μπορούσε να αρνηθεί το γεγονός ότι έκρυβε κάποιο μήνυμα. Ως προς τι όμως;

Ο πόνος όμως στο δεμένο με γύψο πόδι της δεν την άφησε να σκεφτεί. Άρχισε ξαφνικά να πονάει τόσο πολύ που ήταν έτοιμη να κλάψει. Του έκανε ελαφρύ μασάζ για να μειώσει τον πόνο. Τίποτα. Αυτός ο πόνος δεν ήταν φυσιολογικός. Αποφάσισε να μην χάσει την ψυχραιμία της σκεπτόμενη αυτό το γεγονός σε συνδυασμό με το όνειρο. Υπήρχε μια πιθανότητα να βρισκόταν κάποιος γιατρός στο διάδρομο με βάρδια.

Μακάρι να σταθώ τυχερή, σκέφτηκε. Γνώριζε πως δεν θα έπρεπε να ενοχλεί τους υπόλοιπους ασθενείς που ξεκουράζονταν, μα ήταν ανάγκη να φωνάξει για βοήθεια. Όπως και έκανε, δηλαδή. Αναρωτήθηκε για ποιον λόγο φώναζε περισσότερο, για ψυχικό ή σωματικό πρόβλημα;

Καμιά απάντηση. Περίμενε λίγη ώρα, βολεύοντας το πόδι της σε κάποια προνομιακή θέση, ώστε να χαλαρώσει, αλλά δεν έλαβε καμιά ανταπόκριση. Και ο πόνος εξακολουθούσε...

Ήταν έτοιμη να κάνει την υπεράνθρωπη προσπάθεια να βγει στον διάδρομο για να αναζητήσει κάποιον υπεύθυνο, μέχρι που άκουσε βήματα να κατευθύνονται προς το δωμάτιο. Μπήκε μέσα ένας νεαρός γιατρός.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε ανήσυχα. «Είσαι καλά;»

«Το πόδι μου» απάντησε βραχνά εκείνη. Έβηξε για να καθαρίσει τον λαιμό της. «Δεν ξέρω τι έχει πάθει, άρχισε ξαφνικά να πονάει πολύ. Σας παρακαλώ, κάντε κάτι, δεν αντέχω τον πόνο». Κατέρρευσε στο μαξιλάρι της.

«Μην ανησυχείς, χαλάρωσε» την καθησύχασε. «Θα βάλω τα δυνατά μου. Το υπόσχομαι». Άναψε τα φώτα και έπειτα έλυσε τον γύψο.

Επεξεργάστηκε για λίγη ώρα το πόδι της, ψηλαφίζοντας το σε ορισμένα σημεία και ρωτώντας τη αν πονούσε σε κάποιο από αυτά. Μόλις βρήκε το σημείο από το οποίο προερχόταν ο πόνος, το άφησε.

«Μήπως έκανες κάποια απότομη κίνηση;» τη ρώτησε. «Φαίνεται πως έχει σχέση με τους μυς. Τραβήχτηκαν άσχημα. Περίεργο».

«Όχι» απάντησε. «Κοιμόμουν».

Επικράτησε ησυχία για μερικές στιγμές. «Δυστυχώς, δεν υπάρχουν διαθέσιμοι γιατροί, αρμόδιοι για τέτοιου είδους προβλήματα...» είπε ύστερα.

Ελληνικά νοσοκομεία, σκέφτηκε και σήκωσε ψηλά τα μάτια της, σε ένδειξη ειρωνείας.

«...αλλά πιστεύω πως κάτι μπορώ να κάνω» συνέχισε. «Πονάς ακόμα ή υποχώρησε κάπως;»

«Το δεύτερο» απάντησε.

«Είναι λογικό να έχεις τέτοιους πόνους» της είπε τρίβοντας το επιδέξια και τοποθετώντας το σε διάφορες θέσεις, που προκάλεσαν στην κοπέλα ορισμένες μικρές κραυγές. «Χτύπησες άσχημα και είσαι αδύναμη ακόμα».

Η Καλλιρρόη εκνευριζόταν όταν της το θύμιζαν. Όμως περισσότερο θύμωνε με τον εαυτό της, για την ανόητη πράξη της. Πολλές φορές, ευχήθηκε να μπορούσε να γυρίσει πίσω τον χρόνο, ώστε να είχε προλάβει το κακό. Μάταια. Τίποτα δεν γυρνούσε πίσω και το ήξερε.

«Έρχομαι σε ένα λεπτό» είπε και βγήκε γρήγορα από το δωμάτιο.

Έκανε μια γκριμάτσα. Ίσως δεν ήταν και τόσο τραγικά τα πράγματα. Φαινόταν καλός αυτός ο γιατρός. Προσπαθούσε με τα ελάχιστα μέσα που διέθετε να τη βοηθήσει. Το εκτιμούσε, έστω και αν δεν επέφερε τα επιθυμητά αποτελέσματα. Πάντως, το πόδι της άρχισε επιτέλους να καλυτερεύει. Τώρα, ο πόνος ίσα που ήταν αισθητός, δεν πέρασε όμως τελείως.

Μετά από λίγο κατέφτασε ο γιατρός, κρατώντας στο ένα χέρι μια αλοιφή.

Πολύ πρόχειρο για νοσοκομείο. Της ήρθε να γελάσει. Είδε όμως ότι έβγαλε από τη τσέπη του και ένα κουτί με χάπια.

«Ελπίζω να βοηθήσουν. Είναι μυοχαλαρωτικά. Αυτά μου σύστησαν. Πάρε δύο τέτοια όσο θα σου αλείφω το πόδι» είπε και της έδωσε το κουτί μαζί με ένα ποτήρι νερό που γέμισε έξω. Τα πήρε με τα χέρια της να τρέμουν και ήπιε αμέσως το νερό. Εκείνος συνέχιζε να απλώνει την αλοιφή.

«Ευχαριστώ πολύ» απάντησε γεμάτη ευγνωμοσύνη, ύστερα από ένα τέταρτο περίπου. «Ήδη ο πόνος μειώθηκε σημαντικά».

«Σίγουρα;»

Ένευσε καταφατικά.

«Ωραία. Αν χρειαστείς κάτι άλλο, θα είμαι στον διάδρομο. Καλό βράδυ» τη χαιρέτισε, πήρε το κουτί με τα χάπια και την αλοιφή και έφυγε.

«Καληνύχτα» ανταπέδωσε και εκείνη τον χαιρετισμό και ξάπλωσε. Ο πόνος είχε πια περάσει εντελώς. Κοίταξε για λίγο έξω από το παράθυρο την πόλη της Καβάλας. Ευχήθηκε να βρισκόταν στο σπίτι της. Ασφαλής. Χωρίς τον καθηγητή, να ισχυρίζεται πως ενδιαφέρεται για την υγεία της, και αν. Ξαφνικά, της ήρθε στο μυαλό η σκηνή που της έπιασε το χέρι. Και η τελευταία της σκέψη, επειδή μετά αποκοιμήθηκε και τα ξέχασε όλα, ήταν ότι πραγματικά κάτι δεν πήγαινε καλά με αυτόν, εφόσον υπήρχε η παράλογη πιθανότητα να είχε κάποια σχέση με τον πόνο. Εκτός βέβαια και αν έκανε πράγματι κάποια απότομη κίνηση στον ύπνο της και δεν το κατάλαβε, από τον εφιάλτη.

«Δεν είμαι στα καλά μου» είπε και έκλεισε τα μάτια.

«Πώς είσαι, γλυκιά μου;» τη ρώτησε το επόμενο πρωί η μητέρα της. Καθώς ήταν Κυριακή, δεν έχασε την ευκαιρία να έρθει να δει την κόρη της, και μάλιστα από νωρίς, μιας και το σουπερμάρκετ, όπου δούλευε ήταν κλειστό. Της εξήγησε πως δεν κατάφερε να έρθει την προηγούμενη μέρα, επειδή ήταν κουρασμένη από τη δουλειά. Θα ερχόταν, η κούραση την εμπόδισε. Άλλωστε, την επιτήρησή της την κατάφερνε ο καθηγητής με τον καλύτερο τρόπο. Ανατρίχιασε σε αυτή τη σκέψη.

«Μια χαρά, μαμά» απάντησε εκείνη, αν και δεν ήταν εντελώς αλήθεια. «Απλώς έχω κάποιους περιοδικούς πόνους. Αισθάνομαι ακόμη αδύναμη».

«Ένιωσες κάποια βελτίωση από το ατύχημα ή αισθάνεσαι το ίδιο αδύναμη;» τη ρώτησε με ανησυχία. Πάντοτε ήταν υπερβολικά απαισιόδοξη και μεγαλοποιούσε τα πράγματα. Σε αντίθεση με τον πατέρα της που ήταν συνέχεια αισιόδοξος και δεν έχανε ευκαιρία να την μεταδίδει την αισιοδοξία του και στους υπόλοιπους.

Χαμογέλασε. «Όχι, δεν χρειάζεται να ανησυχείς τόσο. Είμαι καλύτερα. Αλήθεια» τη διαβεβαίωσε.

«Είσαι η μοναχοκόρη μου» της είπε στοργικά χαϊδεύοντας τη στο πρόσωπο. «Πάντα θα ενδιαφέρομαι και θα ανησυχώ για εσένα. Μην το ξεχνάς».

Την τρυφερή αυτή σκηνή τη διέκοψε ο πατέρας της Καλλιρρόης. Περίμενε πως θα τον έβλεπε με το κοστούμι του, ήταν διευθυντής σε τράπεζα, μα έπεσε έξω. Είχε όμως προσεγμένο ντύσιμο, όπως συνήθιζε. Πρόσεχε πολύ την εμφάνισή του και εκτός εργασίας.

«Τι κάνει το καλό μου το κορίτσι;» είπε και της ανακάτεψε ελαφρά τα μαλλιά, όπως όταν ήταν μικρή. Από μικρή της άρεσε να της το κάνει, αν και μετά θα έπρεπε να ξαναχτενιστεί.

«Αμάν βρε, Σωτήρη» του είπε ενοχλημένη η μητέρα της. «Αφού δεν είναι πολύ καλά το παιδί. Μπορεί να την ενοχλείς».

«Έλα τώρα, Μαρίνα, νομίζω πως γίνεσαι υπερβολική. Έπειτα, ποτέ δεν την είδα δυσαρεστημένη όταν της το έκανα. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε την Καλλιρρόη.

Εκείνη γέλασε. «Και βέβαια όχι. Τελικά, έχετε πλάκα όταν μαλώνετε» τους είπε.

Η μητέρα της μαλάκωσε κάπως. «Τουλάχιστον χαίρομαι που σε κάναμε να νιώσεις καλύτερα. Η αλήθεια είναι πως όταν ήρθα σε είδα λίγο σφιγμένη. Μήπως συμβαίνει κάτι;»

Πήρε βαθιά ανάσα. Αποφάσισε να τους τα πει όλα. Για τις επισκέψεις του καθηγητή, για την περίεργη συμπεριφορά του, για τους φίλους της που ήρθαν να την δουν και της ανέβασαν το ηθικό. Σκέφτηκε να μην τους μιλήσει για τον περίεργο πόνο για να μην τους αναστατώσει περαιτέρω.

«Κοίτα» της είπε ο πατέρας της, σοβαρά αυτή τη φορά. «Στην πραγματικότητα εμείς τον βάλουμε να σε προσέχει, για να μαθαίνουμε πως είσαι. Προθυμοποιήθηκε άλλωστε και ο ίδιος και έτσι δεν είχαμε παρά να το εφαρμόσουμε. Πράγματι, είναι λίγο περίεργος, αλλά φιλικός». Κοίταξε την Μαρίνα για επιβεβαίωση. Εκείνη ένευσε αργά.

«Ακούστε» απάντησε. «Είμαι πια μεγάλη, πηγαίνω πρώτη λυκείου. Πιστεύω ότι μπορώ να προσέξω και μόνη πλέον τον εαυτό μου. Δεν λέω πως τον διώχνω, απλά θα ήθελα να με προσέχει λιγότερο. Νιώθω άβολα και το εννοώ. Ξέρω, το κάνετε για το καλό μου, το καταλαβαίνω όμως θέλω να είμαι ανεξάρτητη. Θα το εκτιμούσα αν μπορούσατε να το σεβαστείτε αυτό, ιδιαίτερα τώρα, που βρίσκομαι σε αυτήν την κατάσταση».

Σταμάτησε και άρχισε να περιμένει το επερχόμενο κήρυγμα. Πώς δεν είχε το μυαλό της, δεν μπορούσε να αντιληφθεί το καλό της και τέτοια. Αντίθετα, όμως υποχώρησαν.

«Εντάξει, γλυκιά μου» της είπε η μητέρα της ανασηκώνοντας τους ώμους. «Εφόσον θεωρείς ότι αυτό θα σε κάνει ευτυχισμένη, δεν έχουμε παρά να το πράξουμε. Σωτήρη, τι λες;»

Στην αρχή φάνηκε λίγο δυσαρεστημένος μα συμφώνησε. «Τι να γίνει; Θα του μιλήσουμε. Για εσένα όλα τα κάνουμε!». Βρήκε πλέον την παλιά του χαρά.

«Ευχαριστώ» τους απάντησε. Μόλις της είχε φύγει ένα βάρος.

Μετά από λίγη ώρα συζήτησης μπήκε μέσα μια νοσοκόμα για να εξετάσει την Καλλιρρόη. Όπως και ο προηγούμενος γιατρός, έτσι και εκείνη έλυσε τον γύψο από το χέρι και το πόδι της και την ρωτούσε αν πονούσε σε κάποιο σημείο.

«Η κατάστασή της έχει βελτιωθεί» ανακοίνωσε στους γονείς της όταν τελείωσε. «Σαφώς όμως θα πρέπει να ξεκουραστεί για μια βδομάδα περίπου ακόμη, δεν είναι ακόμη έτοιμη να περπατήσει χωρίς βοήθεια. Μπορείτε όμως όταν την επισκέπτεστε να τη συνοδεύετε αν επιθυμεί να ξεπιαστεί». Της χαμογέλασε. «Υπομονή χρειάζεται. Τίποτα περισσότερο».

«Σίγουρα θα γίνει καλά;» ρώτησε η μητέρα της. «Μήπως είναι πιο σοβαρό;»

Ο Σωτήρης κοίταξε την Καλλιρρόη και κούνησε το κεφάλι του όπως θα έλεγε κανείς 'Καμία ελπίδα' ή 'Γυναίκες'. Εκείνη γέλασε και ανασήκωσε τους ώμους σαν να έλεγε 'Τι να κάνουμε; Αυτή είναι η μαμά'. Τους άρεσε να μιλούν με νοήματα πολλές φορές.

Αφού η νοσοκόμα ηρέμησε τη μητέρα της και τη διαβεβαίωσε πως η κόρη της δεν είχε τίποτα για το οποίο θα έπρεπε να ανησυχεί τόσο πολύ, έφυγε. Αποφάσισαν να κάνουν το ίδιο και οι γονείς της.

«Παραλίγο να το ξεχάσω» είπε ο πατέρας της τη τελευταία στιγμή. Έβγαλε από τη τσέπη του ένα αντικείμενο και το έδωσε στη Καλλιρρόη. «Σου έφερα το κινητό σου, επειδή σκέφτηκα πως μπορεί να το χρειαστείς, ξέρεις γιατί. Το επισκευάσαμε από τότε που...ξέρεις». Της έκλεισε το μάτι. «Το έχω ήδη φορτίσει».

«Ευχαριστώ που το σκέφτηκες». Του έκλεισε και εκείνη το μάτι, αντιλαμβανόμενη το υπονοούμενο, να την ειδοποιήσουν δηλαδή αν πέτυχε η συμφωνία τους με τον καθηγητή. Το άφησε στο τραπεζάκι δίπλα της.

«Γεια σου, αγάπη μου» τη χαιρέτισε η μητέρα της με ένα φιλή στο μέτωπο.

«Στα δύσκολα δεν ξεχνάμε... συνέχισε το» προέτρεψε την Καλλιρρόη ο πατέρας της.

«...πάντα χαμογελάμε!» ολοκλήρωσε εκείνη την αγαπημένη τους φράση. Γέλασαν όλοι μαζί.

«Αχ, τι θα κάνω με εσένα» του είπε η μητέρα της περιπαιχτικά.
«Τελικά, έχω να μεγαλώνω δυο παιδιά μου φαίνεται».

«Τα καλύτερα, μαμά» απάντησε η κόρη της.

Γέλασε. «Θα συμφωνήσω. Ίσως να έρθουμε και το απόγευμα» είπε και έφυγαν αφού τη χαιρέτισαν ξανά.

Η κοπέλα ξάπλωσε χαρούμενη. Ήταν απίστευτο το πώς μπορούσαν αυτοί οι δύο άνθρωποι να την κάνουν να νιώσει καλύτερα, χωρίς να συμπεριλάβουμε τους φίλους της.

Στα δύσκολα δεν ξεχνάμε, πάντα χαμογελάμε! επανέλαβε από μέσα της.

8^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Ο ήχος της βροχής πάνω στο τζάμι με ξύπνησε. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό, όχι λόγω της νύχτας γιατί είχε ξημερώσει, αλλά των σύννεφων. Αυτός ο καιρός ταίριαζε απόλυτα με την άθλια διάθεσή μου. Δεν είχα καμιά όρεξη να σηκωθώ από το κρεβάτι, θα ήθελα να μείνω στο δωμάτιό μου. Δεν ήθελα να κατέβω για πρωινό. Τουλάχιστον, η σκέψη του ότι το μαρτύριο αυτό θα τελείωνε το απόγευμα με παρηγορούσε.

Το Σάββατο, χθες δηλαδή, κατάφερα ύστερα από πολύ ώρα, και όσο μπορούσα πιο ευγενικά, να πείσω τη θεία να με αφήσει να μπω στο δωμάτιο της βιβλιοθήκης, διαβεβαιώνοντας τη πως δεν θα άγγιζα τίποτα. Δέχτηκε τελικά, κυρίως για χάρη της μαμάς και όχι της δικής μου, πράγμα που με εκνεύρισε πολύ. Φρόντισα ωστόσο να μην το δείξω. Σκεφτόμουν τα χιλιάδες ενδιαφέροντα βιβλία της, που θα είχα την ευκαιρία να ξεφυλλίσω κρυφά και χαλάρωσα.

Έμεινα εκεί για πολύ ώρα, ούτε εγώ θυμόμουν για πόση. Δεν χόρταινα να κοιτάζω τους παλιούς χάρτες της, οι οποίοι είχαν κιτρινίσει με τα χρόνια και που βρισκόταν μέσα σε μια γυάλινη προθήκη και απεικόνιζαν τον κόσμο, μα και συγκεκριμένες χώρες. Ποτέ δεν έμαθα από πού τους προμηθεύτηκε.

Σειρά είχαν στη συνέχεια τα βιβλία. Κοίταξα διακριτικά αν βρισκόταν η θεία κάπου κοντά και μόλις βεβαιώθηκα, έκλεισα την πόρτα και άρχισα να κατεβάζω μερικά βιβλία από τα ράφια. Τα απίθωσα στο γραφείο δίπλα στη προθήκη και φύσηξα το κάλυμμά τους για να φύγει η σκόνη, μιας και δεν τα διάβαζε ποτέ η θεία. Τουλάχιστον, δεν την είχα δει ποτέ.

Τα περισσότερα ήταν βιβλία κλασικής λογοτεχνίας, έργα του Τσέχοφ, του Ντοστογιέφσκι και άλλων. Εγώ προτιμούσα κυρίως βιβλία φαντασίας, μα ξεφυλλίζοντας κάποια από αυτά συνειδητοποίησα πως δεν ήταν και άσχημα. Μου πέρασε μάλιστα να πάρω μαζί μου ένα βιβλίο του Τσέχοφ, Ότι τρεις

αδερφές', αλλά σκέφτηκα πως θα ήταν προτιμότερο να το αφήσω, επειδή υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να έπαιρνε είδηση ότι θα έλειπε.

Στη συνέχεια εντόπισα ένα βιβλίο με κόκκινη ράχη στο τέρμα ενός ραφιού. Το έβγαλα και το κράτησα στα χέρια μου, κοιτάζοντας τον τίτλο του. 'Πρίσμα' λεγόταν, χωρίς να υπάρχει το όνομα κάποιου συγγραφέα επάνω του.

Έκανα να το ανοίξω, όταν άκουσα βήματα στον διάδρομο να κατευθύνονται προς το δωμάτιο. Άρχισα να τοποθετώ βιαστικά τα βιβλία πίσω στα ράφια, με τρόπο ώστε να μην καταλάβει ότι τα πείραξα. Ήμουν σε καλό δρόμο, αλλά την ώρα που έβαζα το τελευταίο βιβλίο στη θέση του, το 'Πρίσμα' η πόρτα άνοιξε απότομα και εισέβαλλε μέσα η θεία. Με μάλωσε άσχημα και μου απαγόρευσε στο εξής την είσοδο στην βιβλιοθήκη, αυτή τη φορά οριστικά. Όταν τελείωσα πέρασα εκνευρισμένη από δίπλα της κινούμενη προς τη πόρτα. Δεν την άντεχα άλλο.

«Τι ιδιότροπη!» είπα μέσα από τα δόντια μου και νομίζω πως με άκουσε. Αλλά δεν με ενδιέφερε. Καθώς έφευγα, άκουσα τον ήχο κλειδιού σε κλειδαριά. Αυτό ήταν. Εκείνη ήταν η τελευταία μου επίσκεψη.

Για όλη την επόμενη μέρα ήμουν κλεισμένη στο δωμάτιό μου, μην έχοντας τίποτα να κάνω. Εκεί που ετοιμαζόμουν να κατέβω για λίγο στον κήπο, χτύπησε μήνυμα στο κινητό μου. Ήταν από τον Μάρκο. Μα πώς είχε βρει τον αριθμό μου; Το άνοιξα και έγραφε:

Γεια σου, Ελισάβετ, ελπίζω να είσαι καλά. Ο Γιάννης μου έδωσε τον αριθμό σου και σου στέλνω. Επισκεφθήκαμε την Καλλιρρόη χθες. Η κατάσταση της βελτιώνεται, δεν έχει μεγάλο πρόβλημα. Μας ανέφερε όμως σχετικά με τον καινούριο καθηγητή χημείας, που έκανε μάθημα στο τμήμα σας. Δεν την πιστέψαμε αρχικά, αλλά καθώς βγαίναμε τον συναντήσαμε στον διάδρομο και μου φαίνεται πολύ ύποπτος. Ο Γιάννης δεν έχει την ίδια άποψη. Τα λέμε στο σχολείο. Μάρκος.

Από τη μια, μου άρεσε που αυτό το μήνυμα έφτιαξε το κέφι μου, από την άλλη όμως προβληματίστηκα. Συνέχιζε λοιπόν ο καθηγητής να επισκέπτεται τη φίλη μου. Αυτό δεν ήταν καλό. Χάρηκα πάντως που είχα και κάποιο ακόμη άτομο που συμεριζόταν την άποψή μου. Τελικά, όλα ξεκαθάρισαν. Πράγματι, ο καθηγητής πρέπει να ήθελε την φίλη μου νεκρή. Μα για ποιον λόγο όμως; Είχε κάποιες ανοιχτές υποθέσεις μαζί της; Μήπως μου έκρυβε κάτι η Καλλιρρόη; Απέρριψα αμέσως το τελευταίο ενδεχόμενο.

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και ντύθηκα. Η ώρα ήταν εννιά και μισή. Το μόνο που ήθελα ήταν να έρθει η Δευτέρα για να συζητήσω με τους φίλους μου αυτά τα γεγονότα. Έπρεπε όμως να κάνω υπομονή. Και δεν ήμουν υπομονετικός άνθρωπος.

Κατέβηκα τις σκάλες, πηγαίνοντας προς τη κουζίνα. Ήμουν έτοιμη να μπω στο δωμάτιο, όταν άκουσα τη μαμά και τη θεία να συζητούν ψιθυριστά. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Γιατί δεν συνεννοούνταν κανονικά; Κρύφτηκα πίσω από τον τοίχο για να ακούσω κρυφά.

«...δεν αντέχω άλλο σου λέω, δεν την μπορώ αυτήν την κατάσταση. Δεν μπορώ να ξυπνάω ξαφνικά τη νύχτα και να το σκέφτομαι» έλεγε η μητέρα μου στη θεία. Ακουγόταν κουρασμένη.

«Γιατί δεν του ξεκαθαρίζεις ότι τελειώσατε; Πρέπει να το πάρει απόφαση» είπε η θεία. Μα για ποιο πράγμα μιλούσαν;

«Του το έχω πει εδώ και πολύ καιρό. Πολλές φορές. Επιμένει να την παρακολουθεί».

Από τα λεγόμενα τους κατάλαβα πως υπήρχε μεγάλη πιθανότητα να μιλούσαν για τον μπαμπά. Για ποιο πράγμα επιμένει όμως; Για να έρθει ξανά στο σπίτι μας; Ποιον παρακολουθεί;

«Μίλησες καθόλου για αυτό στην Ελισάβετ;» ρώτησε η θεία.

«Μα πώς να της μιλήσω; Δεν μπορώ. Θα νομίζει πως τρελάθηκα και έπειτα είμαι δειλή. Ήμουν τότε, είμαι και τώρα».

«Πρέπει να ξέρει, Άννα. Φοβάμαι μην ανακαλύψει κάποιο στοιχείο. Χθες την έπιασα να ξεφυλλίζει βιβλία. Την επόμενη φορά θα κάνει κάτι άλλο. Θέλω να έχω το κεφάλι μου ήσυχο, δεν είναι κατάσταση αυτή».

Όστε, της το είπα τελικά. Και εγώ νόμιζα πως θα κρατούσε το στόμα της κλειστό. Τέλος πάντων, δεν είχα έτσι και αλλιώς ποτέ μεγάλες προσδοκίες από αυτήν. Τι φοβόταν άραγε ότι θα ανακαλύψω; Κάθισα να ακούσω τη συνέχεια.

«Σου υπόσχομαι ότι θα τελειώσει αυτή η υπόθεση» είπε η μαμά, αν και στον τόνο της φωνής της δεν υπήρχε ίχνος σιγουριάς. «Κάποια στιγμή».

«Κάποια στιγμή;» ανέβασε την ένταση της φωνής της η θεία. «Το καταλαβαίνεις πως δεν θέλω να εμπλακώ άλλο σε αυτήν την ιστορία; Πες της επιτέλους την αλήθεια για τον πατέρα της, μίλα της. Μπορεί και να καταλάβει. Τι θα γίνει δηλαδή αν του μοιάσει, μου λες; Νιώθω ότι κινδυνεύει η ζωή μου με αυτήν μέσα στο σπίτι μου».

Τώρα επιβεβαιώθηκε η σκέψη μου πως μιλούσαν για τον μπαμπά. Μα, ποια ήταν η αλήθεια; Τι μου έκρυβε η μαμά και γιατί η θεία παραπονιόταν σε αυτήν πως κινδύνευε; Τι φοβάται πως θα επιχειρήσω να της κάνω; Τόσα αναπάντητα ερωτήματα...

Η μαμά αναστέναξε και σηκώθηκε από το τραπέζι. Πήγα προς τις σκάλες για να μην αντιληφθεί ότι τις άκουγα κρυφά τόση ώρα.

«Εντάξει» συμφώνησε. «Θα...θα της μιλήσω το συντομότερο δυνατόν. Αλήθεια. Αν και ήταν ένα ανόητο λάθος, που ούτε καν θέλω να σκέφτομαι. Το οποίο τώρα πληρώνω».

Μόλις βγήκε από τη κουζίνα και λίγο πιο πίσω η θεία, εγώ παρίστανά πως κατέβαινα τις σκάλες, προσπαθώντας να δείξω όσο πιο ατάραχη γινόταν.

«Καλημέρα, Ελισάβετ μου» με χαιρέτισε η μαμά. Φαινόταν σαν να είχε ξεχάσει την προηγούμενη συζήτησή τους. «Έχει πρωινό στη κουζίνα. Εμείς φάγαμε. Κοίτα, εγώ θα πάω σε μια φίλη μου που μένει στο χωριό. Το μεσημέρι θα γυρίσω. Πιστεύω πως θα βρεις κάτι να απασχοληθείς, έτσι;»

Της χαμογέλασα, μα κατά βάθος θα ήθελα να την αρπάξω από το χέρι και να την αναγκάσω να μου πει όλη την αλήθεια. Ίσα που κρατήθηκα. «Φυσικά. Μην ανησυχείς».

«Βρε Ελισάβετ» μου είπε ξαφνικά, ενώ πήγαινα στην κουζίνα. «Γιατί φοράς κοντομάνικο, μέσα στο φθινόπωρο; Πάλι τα ίδια θα έχουμε;»

Το θέμα αυτό ξεκινάει από πολύ παλιά. Όταν ήμουν μικρή. Πάντα ζεσταινόμουν με το παραμικρό, χωρίς να δίνω σημασία στην εποχή στην οποία βρισκόμασταν. Ακόμα και στον χειμώνα. Η μητέρα μου πάντα με προειδοποιούσε πως αν δεν φορούσα ζακέτα, όπως όλος ο κόσμος, θα κατέληγα στο κρεβάτι με πυρετό, ίσως και με τίποτα χειρότερο. Ποτέ δεν την άκουσα, αλλά ούτε και έπαθα κάποια αρρώστια. Παρ' όλα αυτά συνέχιζε να με

πιέζει. Δεν έφταιγα εγώ, έτσι ήμουν. Θερμόαιμη. Έδειχνα τόσο διαφορετική στο σχολείο, που ενώ όλα τα παιδιά πήγαιναν με μπουφάν και κασκόλ, εγώ να ήμουν με το κοντομάνικο. Δεν έδινα βέβαια και πολύ σημασία, μου άρεσε κιόλας. Και αν μου έβαζε το μπουφάν η μαμά με τα χίλια ζόρια, εγώ στο σχολείο το έβγαζα. Γέλασα στη συγκεκριμένη ανάμνηση.

«Μα ζεσταίνομαι» της απάντησα και κάθισα στο τραπέζι. Δεν ήθελα να της μιλήσω και πολύ, αφού κάτι μου έκρυβε. Και δεν ήξερα αν θα μου το έλεγε ποτέ.

Η θεία κούνησε το κεφάλι της αποδοκιμαστικά και ανέβηκε στον πάνω όροφο. Η μαμά ανασήκωσε τους ώμους, πήρε τη τσάντα της και έφυγε. Προφανώς, είχε κουραστεί με αυτό το ζήτημα. Την είδα από το παράθυρο να ανοίγει την ομπρέλα της και να κατευθύνεται με γρήγορα βήματα προς το αυτοκίνητο. Μπήκε μέσα, ζέστανε τη μηχανή και ύστερα έφυγε.

Τι μου κρύβεις; ρώτησα από μέσα μου. *Μίλα μου, θα σε καταλάβω.* Δεν είχε νόημα όμως. Είχα μείνει μόνη με τη θεία. Άρχισα να τρώω το πρωινό μου με κατεβασμένο κεφάλι, ακούγοντας τη βροχή απ' έξω, που συνέχιζε απτόητη.

Μετά από μια σύντομη βόλτα στον κήπο, το ίδιο πρωί, αποφάσισα να ανέβω για λίγο στο δωμάτιό μου. Δεν είχα με τίποτα να ασχοληθώ και γυρνούσα άσκοπα μέσα και έξω από το σπίτι.

Καθώς ανέβαινα τις σκάλες, περνώντας δίπλα από ένα μικρό τραπεζάκι με ένα βάζο πάνω του, με φώναξε η θεία, που βρισκόταν στη βάση της σκάλας. Γύρισα απότομα, διότι με τρόμαξε και παρέσυρα το βάζο κατά λάθος. Το αποτέλεσμα ήταν καταστροφικό. Το βάζο έπεσε στο πάτωμα και έσπασε σε χιλιάδες κομμάτια. Έμεινα να το κοιτάζω με τα πόδια μου να τρέμουν, λες και έτσι θα μπορούσα να το επαναφέρω στην αρχική του κατάσταση. Ύστερα, με μεγάλη προσπάθεια κοίταξα τη θεία. Έμεινε σαστισμένη, με το στόμα ανοιχτό, μην μπορώντας να πιστέψει αυτό που μόλις έγινε. Στη συνέχεια όμως έσιμιξε τα φρύδια της και τα χείλη της σχημάτισαν μια λεπτή γραμμή από θυμό.

«Αυτό είναι το αποκορύφωμα!» φώναξε. Πρώτη φορά την είχα δει τόσο θυμωμένη. «Αυτό το βάζο που μόλις έσπασες το κληρονόμησα από τη γιαγιά μου. Είχε τεράστια αξία για εμένα. Και εσύ, μόλις τώρα το κατέστρεψες!»

Το στόμα μου ξεράθηκε. Την κοίταξα ακίνητη, με μάτια υγρά. Ήθελα να τρέξω, να ανέβω στο δωμάτιό μου, να μην κλάψω μπροστά της. Δεν μπορούσα όμως να κουνηθώ. Δεν είχε ξεσπάσει τόσο πολύ, ποτέ. Αναγκαστικά, κάθισα να την ακούσω.

«Το ομολογώ, ποτέ δεν σε ήθελα στο σπίτι μου» συνέχισε. «Διότι κάθε φορά θα έπρεπε να έρθω αντιμέτωπη με την πιθανότητα να κάνεις κάποια ζημιά, καθώς και με το παρελθόν της μητέρας σου. Σε θεωρούσα παρείσακτη, ναι, το λέω μπροστά σου, αν και νομίζω πως ήδη το έχεις καταλάβει. Κάθε φορά όμως υποχωρούσα και σε ανεχόμουν, για χάρη πάντοτε της αδερφής μου. Αλλά τώρα έφτασε πια ο κόμπος στο χτένι. Θα...» Δεν πρόλαβε να τελειώσει την φράση της και κατέρρευσε στο πάτωμα με το ένα χέρι να ακουμπά την καρδιά της.

«Θεία!» φώναξα γεμάτη απόγνωση. Μόνο τότε τέθηκαν σε κίνηση τα πόδια μου, αντανακλαστικά. Μπορεί και εγώ να μην την συμπαθούσα

καθόλου, να έτρεφα συναισθήματα παρόμοια με εκείνη για το πρόσωπό μου, μα δεν μπορούσα να την αφήσω έτσι. Κατέβηκα γρήγορα της σκάλες, πατώντας στα θραύσματα του βάζου και έσπευσα προς τη κουζίνα. Τα χέρια μου έτρεμαν από νευρικότητα, παρ' όλα αυτά όμως κατάφερα να γεμίσω ένα ποτήρι νερό. Πήγα γρήγορα κοντά της, ανασήκωσα το σώμα της και τη συμβούλεψα να πει. Ανάσαινε με δυσκολία και ήταν στα πρόθυρα λιποθυμίας. Σώθηκε τη τελευταία στιγμή, πίνοντας αργά και με δυσκολία το νερό. Είδα ακόμη ότι το χρώμα της ήταν ωχρό.

«Σε ευχαριστώ, μου έσωσες τη ζωή» μου ψιθύρισε μετά από λίγο. Ο τόνος της φωνής της δεν είχε καμία σχέση με πριν. Το έλεγε αληθινά, με ευγνωμοσύνη. «Συ.. συγνώμη. Ζητώ συγνώμη για όλα όσα σου είπα. Και για όλα όσα σου έκανα μέχρι τώρα».

Δεν πίστευα στα μάτια μου. Ήταν απίστευτο το πόσο γρήγορα μπορούσε να αλλάξει τη στάση του κάποιος άνθρωπος, όταν βρεθεί τόσο κοντά στον κίνδυνο. Δεν μπορούσα όμως παρά να τη συγχωρήσω.

«Όχι, θεία, εγώ θα πρέπει να σου ζητήσω συγνώμη» είπα. «Για το βάζο που έσπασα, για την απότομη συμπεριφορά μου απέναντί σου τόσα χρόνια...». Με διέκοψε με μια κίνηση του χεριού της. Είχε πλέον συνέλθει.

«Μόνο αυτό σου ζητάω: μην γίνεις σαν τον πατέρα σου. Να το θυμάσαι. Μπορώ να πω πως τώρα δεν έδειξες κάτι τέτοιο, θα μπορούσες να με αφήσεις να πάθω τίποτα χειρότερο, μα σε προειδοποιώ».

Την κοίταξα μπερδεμένη. Μήπως τα λεγόμενα της είχαν σχέση με τη συζήτησή της με τη μαμά; «Θεία, τι είναι αυτά που λες; Γίνε λίγο πιο σαφής».

Μόνο σαφής δεν έγινε τελικά. «Μην μοιάσεις σε *αυτόν* που ταλαιπωρούσε-και ταλαιπωρεί- την αδερφή μου με τον χειρότερο τρόπο. Τίποτα άλλο». Σηκώθηκε με δυσκολία και έκανε να ανέβει τις σκάλες.

«Περίμενε, θα σε βοηθήσω» προθυμοποιήθηκα. Έπιασα το χέρι της και το ακούμπησα στον ώμο μου με σκοπό να την κρατήσω να μην πέσει. Είχα σκουπίσει βέβαια προηγουμένως τα θραύσματα. Την πήγα στην κρεβατοκάμαρά της και την βοήθησα να ξαπλώσει στο κρεβάτι. Της είπα να ξεκουραστεί και την διαβεβαίωσα πως θα ήμουν κοντά της για ό,τι χρειαστεί. Μου χαμογέλασε και μου έπιασε το χέρι, για πρώτη φορά, μέχρι τώρα.

Αναρωτιόμουν όλη την υπόλοιπη μέρα τι να σήμαιναν τα λόγια της. Ο μπαμπάς ταλαιπωρούσε την μαμά; Πώς; Την πίεζε μήπως να ζήσουν όπως πρώτα; Δεν ήταν όμως τέτοιος άνθρωπος ο μπαμπάς. Κάτι άλλο θα πρέπει να εννοούσε η θεία. Και γιατί με προειδοποίησε μην να γίνω σαν αυτόν; Έκανε κάτι κακό; Κάτι που εκμυστηρεύτηκε μόνο στη μαμά; Αν αυτά τα ερωτήματα τα πρόσθετα με τα προηγούμενα, ήμουν σίγουρη πως θα μπορούσα να γεμίσω ένα βιβλίο. Το μόνο που καταλάβαινα ήταν πως κάτι περίεργο συμβαίνει μεταξύ των γονιών μου. Γιατί όμως δεν μου μιλούσαν ανοιχτά; Είχα κάθε δικαίωμα να γνωρίζω τι συμβαίνει στην οικογένεια μου, έτσι δεν είναι; Μου πέρασε από το μυαλό η ιδέα να πιέσω την θεία να μου πει περισσότερα για το θέμα αυτό, αλλά στην κατάστασή της σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα να την αφήσω να ηρεμήσει.

Τις σκέψεις μου διέκοψε η μαμά, που χτύπησε την πόρτα. Γύρισε από την φίλη της. «Κοκκινοσκουφίτσα μου, ετοίμασε τα πράγματά σου μέχρι να φάμε» μου είπε. «Θα φύγουμε το απόγευμα».

«Τι ώρα;» τη ρώτησα.

«Δεν βιαζόμαστε. Μπορούμε και στις οκτώ. Ότι ώρα θες, βέβαια».

«Στις οκτώ είναι εντάξει».

«Ωραία. Η θεία σου πού είναι;»

«Στο δωμάτιό της, ξαπλώνει. Κουράστηκε με τις δουλειές του σπιτιού» είπα ψέματα, προτιμώντας να μην της πω ό,τι έγινε στην πραγματικότητα.

«Έγινε» είπε και έκλεισε την πόρτα.

Την ώρα που ετοιμάζα την βαλίτσα μου, σκέφτηκα πως θα ήταν καλό αν όταν γυρνούσαμε στο σπίτι έφερνα τη συζήτηση πάνω στο θέμα του μπαμπά. *Θέλω να ξέρω. Οφείλω να ξέρω*, σκέφτηκα.

Έφτασε το απόγευμα και εφόσον είχα ετοιμάσει την βαλίτσα μου και είχαμε ακόμα ώρα για να πάμε στην Καβάλα, αποφάσισα να πάω μια βόλτα στο δάσος πίσω από το σπίτι της θείας. Έπειτα, η βροχή είχε σταματήσει και εμφανίστηκε ο ήλιος. Τους είπα πως θα βρίσκομαι στην αυλή, για να μην μου απαγορέψουν να βγω από αυτήν και έφυγα.

Άνοιξα την πίσω πόρτα που οδηγούσε στο δάσος και βγήκα. Το τοπίο ήταν τέλειο. Στον αέρα άκουγες πολλές φωνές πουλιών που φώλιαζαν στα δέντρα. Τα δέντρα ήταν τόσο ψηλά που νόμιζες πως άγγιζαν τον ουρανό. Τι ηρεμία! Προχώρησα πιο βαθιά στο δάσος. Περπατούσα πάνω στο χαλί που σχημάτιζαν τα χιλιάδες πεσμένα φύλλα. Μου άρεσε ο ήχος που έκαναν όταν περνούσα από πάνω τους. Μακάρι να μπορούσα να μείνω για πάντα εδώ! Ενδεχομένως και με τους φίλους μου.

Ύστερα από λίγο αντίκρισα το μεγάλο δέντρο με την εξίσου μεγάλη κουφάλα στον κορμό του. Εκεί μέσα έμπαινα καμιά φορά όταν ήμουν μικρή και έφευγα κρυφά από το σπίτι, όπως σήμερα. Μια φορά μάλιστα ξεχάστηκα και κουρασμένη καθώς ήμουν, αποκοιμήθηκα εκεί μέσα. Όταν ξύπνησα, το πρώτο πράγμα που αντίκρισα ήταν η μητέρα μου. Και ήταν πολύ θυμωμένη.

Γέλασα σιγανά. Δεν το πιστεύω πως έκανα τέτοια πράγματα όταν ήμουν μικρή. Απορώ με τον εαυτό μου πολλές φορές. Σήμερα, δεν είχα σκοπό να μπω στη κουφάλα, διότι έτσι και αλλιώς δεν χωράω πια. Αντίθετα, κάθισα σε έναν μικρό βράχο, λίγο πιο πέρα, και σκέφτηκα τα γεγονότα της ημέρας. Την συζήτηση μαμάς-θείας, την παραλίγο λιποθυμία της τελευταίας, τα περίεργα λόγια της σχετικά με τον πατέρα μου. Έκοψα μερικά χορταράκια από το έδαφος και άρχισα να τα πειράζω σκεφτική. Τι να σήμαιναν όλα αυτά, τέλος πάντων; Θα ανάγκαζα την μαμά να μου εξηγήσει. Φοβόμουν μήπως ήταν κάτι σοβαρό.

Ξαφνικά, κάτι ακούστηκε ανάμεσα στα δέντρα. Έριξα κάτω τα χόρτα και τέθηκα σε επιφυλακή. Κοίταξα τριγύρω, μα δεν εντόπισα τίποτα το ανησυχητικό. Πάνω όμως που νόμιζα πως ήταν της φαντασίας μου, άκουσα ξανά τον ίδιο θόρυβο. Αυτή τη φορά τον συνόδεψε και ένας ψίθυρος.

«*Ελισάβετ!*» φώναξε ο κάτοχος της φωνής ψιθυρίζοντας. Η φωνή αυτή προερχόταν σίγουρα από κορίτσι, αν κρίνω από τον τόνο της. Αντήχησε τόσο

στο δάσος, όσο και στο μυαλό μου. Δεν έβλεπα όμως κανένα ίχνος της, πουθενά. Σηκώθηκα τρομαγμένη από τον βράχο και άρχισα να περπατάω βαθιά στο δάσος, από όπου προερχόταν η φωνή.

«*Ελισάβετ!*» φώναξε για άλλη μια φορά.

«Ποια είσαι;» ρώτησα στον αέρα. «Τι θέλεις;»

Δεν μου απάντησε, αντίθετα συνέχιζε να φωνάζει το όνομά μου.

Τελικά, έφτασα σε ένα σημείο, όπου τα δέντρα έγιναν πιο πυκνά και η μυρωδιά του δάσους έγινε πιο έντονη. Σταμάτησα. Δεν μπορούσα να συνεχίσω άλλο, διαφορετικά θα χανόμουν εντελώς.

«*Χρόνια σε έψαχνα*» είπε όταν έπαψε να με φωνάζει. «*Και επιτέλους σε βρήκα*».

«Θα μου πεις τι θες από εμένα;» ρώτησα δυνατά. Είχα συναντήσει πολλά παρόμοια περιστατικά στα βιβλία φαντασίας που διάβαζα. Έτσι, δεν φοβήθηκα ιδιαίτερα. Η φωνή μου έκανε κάποια πουλιά να πετάξουν μακριά, βγάζοντας κραυγές τρομαγμένα. «Και ποια είσαι;»

Ακολούθησε μεγάλη παύση. Κατά τη διάρκεια της αναρωτιόμουν μήπως τα είχα χάσει εντελώς. Ετοιμάστηκα να φύγω όταν αποφάσισε να μιλήσει και πάλι.

«*Θα το μάθεις σύντομα. Και εσύ και οι φίλοι σου. Δεν πρόκειται να σας κάνω κακό, είναι για το καλό σας*» απάντησε σε φιλικό τόνο.

«Πώς μπορώ να σε εμπιστευτώ;» τη ρώτησα κοιτάζοντας ψηλά, λες και θα μπορούσα να τη διακρίνω ανάμεσα στα δέντρα. Τι σχέση είχαν οι φίλοι μου;

«*Γιατί σου λέω αλήθεια. Δεν πρόκειται να σε κοροϊδέψω. Ποιος ο λόγος να το κάνω άλλωστε από τη στιγμή που κινδυνεύετε;*» τόνισε ιδιαίτερα την τελευταία λέξη.

Πάνω που θα την ρωτούσα τι εννοούσε, άκουσα τη μητέρα μου να με φωνάζει ότι φεύγουμε. Δεν την χαιρέτισα, αντίθετα έτρεξα γρήγορα προς τη κατεύθυνση του αρχοντικού. Σε μια στιγμή κόντεψα να χαθώ, μα οι όλο και πιο απεγνωσμένη φωνή της μαμάς με οδήγησε στον κήπο.

Κινδυνεύετε, αντήχησε η λέξη στο μυαλό μου. Γιατί και από ποιον; Αυτή τη μέρα, μόνο παράξενα πράγματα συνέβησαν. Παράξενα και δυσνόητα.

Άνοιξα την πόρτα και την έκλεισα απότομα, προκαλώντας έναν δυνατό θόρυβο, που έκανε τη μαμά να γυρίσει ξαφνιασμένη. Ευτυχώς, βρισκόταν στη μπροστινή αυλή και έτσι νόμιζε πως βρισκόμουν στο πίσω μέρος του σπιτιού.

«Έλα βρε αγάπη μου, ανησύχησα» μου είπε ανακουφισμένη. «Τι έκανες τόσο ώρα;»

«Λίγο καθάρισα τον πίσω κήπο» είπα ψέματα για άλλη μια φορά.

«Ήθελα να βοηθήσω λίγο τη θεία». Και πράγματι δεν θα μπορούσε να πει το αντίθετο, εφόσον λερώθηκα σε χίλια σημεία τρέχοντας στο υγρό χώμα. Άρα, είχα και αποδείξεις.

Χαμογέλασε. «Χαίρομαι που οι σχέσεις σας καλύτερεύουν» απάντησε. «Κατέβασα την βαλίτσα σου και τη δικιά μου και τις τακτοποίησα στο αυτοκίνητο. Πάμε να χαιρετίσουμε τη θεία και φεύγουμε».

Εκείνη, καθόταν κοντά στη πόρτα με ένα αχνό χαμόγελο στα χείλη. Βρισκόταν πλέον σε καλή κατάσταση, ήδη το χρώμα της επανήλθε. Την ευχαριστήσαμε για τη φιλοξενία και μας διαβεβαίωσε πως θα μας καλούσε και πάλι. Όταν έφτασε η σειρά μου να την χαιρέτισω, με φίλησε σταυρωτά και

όταν η μαμά κατευθυνόταν προς το αυτοκίνητο μου έπιασε το χέρι και με ευχαρίστησε για άλλη μια φορά που της έσωσα τη ζωή. Δεν ανέφερε ξανά εκείνα τα περίεργα λόγια σχετικά με τον μπαμπά, ίσως απλά να τα είπε αφηρημένα, πάνω στη ζάλη του επεισοδίου. Η σχέση θείας-ανιψιάς, απέκτησε πλέον το νόημα και τη σημασία που της αρμόζει.

Αφού τη χαιρετίσαμε για άλλη μια φορά, μπήκαμε στο αυτοκίνητο και φύγαμε. Ομολογώ πως ήταν η πρώτη φορά που λυπόμουν που έφευγα από το αρχοντικό και από κοντά της.

9^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αέρας

Ούτε που κατάλαβε ο Μάρκος πότε έφτασε η Δευτέρα. Επιπλέον, είχαν μπει στον Νοέμβριο. Πόσο γρήγορα περνούσε ο καιρός...

Τις πρώτες δύο ώρες είχαν έκθεση. Ήταν ένα από τα αγαπημένα του μαθήματα, συν το ότι ήταν πολύ καλός σε αυτήν, αλλά και σε όλα τα φιλολογικά μαθήματα. Σε αντίθεση με τα θετικά, καθώς και τη χημεία που είχαν την επόμενη ώρα. Σε αυτά τα μαθήματα ήταν καλός μόνο στη θεωρία. Και το χειρότερο ήταν πως θα έπρεπε να αντιμετωπίσει για άλλη μια φορά αυτόν τον περίεργο καθηγητή.

«Υπέροχα» του είπε σαρκαστικά η Ελισάβετ στο διάλλειμα της δεύτερης ώρας. Είχαν κατέβει στην αυλή και συζητούσαν. «Να προσέχεις πως συμπεριφέρεται σε εσένα, αλλά και σε όλο το τμήμα».

«Ναι, αυτό μου είπε και η Καλλιρρόη. Είμαι σίγουρος ότι σε όλους θα φέρεται φιλικά, εκτός από εμένα» απάντησε. «Τον συναντήσαμε και στο νοσοκομείο, σου το έγραψα στο μήνυμα. Φαίνεται πως κατάλαβε πως υποπτεύθηκα κάτι για αυτόν. Το θέμα είναι όμως ότι δεν ξέρουμε *τι ακριβώς* κρύβει. Σε σχέση με την φίλη μας, πάντα».

«Καλή τύχη» του ευχήθηκε ο Γιάννης. Είχε αρχίσει πλέον να είναι και εκείνος επιφυλακτικός απέναντί του.

«Ευχαριστώ» είπε ο Μάρκος. Ύστερα από λίγο χτύπησε το κουδούνι. «Εσείς τι έχετε τώρα;»

«Ιστορία» απάντησε η Ελισάβετ. «Μπορεί να την βαριέμαι καμιά φορά, δεν παύει όμως να έχει ενδιαφέρον».

«Σας ζηλεύω» είπε εκείνος. «Τέλος πάντων, θα περάσει και αυτή η ώρα. Τα λέμε στο διάλλειμα!». Τους χαιρέτισε και μπήκε στην τάξη του.

Αφού ο καθηγητής γνωρίστηκε με το τμήμα του Μάρκου και τους ρώτησε σε ποιο κεφάλαιο είχαν σταματήσει, ξεκίνησε την παράδοση του επόμενου μαθήματος. Τώρα, βρίσκονταν στον περιοδικό πίνακα. Ο Μάρκος παρατήρησε ότι κατά τη διάρκεια του μαθήματος, έκανε πολλά λάθη. Ασυνήθιστα πολλά.

«Ο περιοδικός πίνακας αποτελείται από οριζόντιες σειρές και κατακόρυφες στήλες» είπε σε μια στιγμή. «Οι οριζόντιες σειρές ονομάζονται περίοδοι και αποτελούνται από στοιχεία που έχουν παρόμοιες ιδιότητες, ενώ οι κατακόρυφες στήλες ονομάζονται ομάδες και περιλαμβάνουν στοιχεία που έχουν τον ίδιο αριθμό στοιβάδων».

«Βασικά είναι το αντίθετο» τον διόρθωσε ο Μάρκος. «Στις περιόδους υπάρχουν στοιχεία με τον ίδιο αριθμό στοιβάδων και στις ομάδες αυτά που έχουν παρόμοιες ιδιότητες. Κάνετε λάθος».

Εκείνος κοίταξε την σελίδα όπου αναγράφονταν οι ορισμοί. Ύστερα, τον κοίταξε και φάνηκε να εκνευρίζεται. «Ναι, σωστά» είπε τελικά.

Ο Μάρκος τον κοίταξε με μισόκλειστα μάτια και χαμογέλασε σαν να βγήκε σωστή κάποια πρόβλεψή του. Στη συνέχεια, καθώς έπαιζε με τον στυλό του, σκέφτηκε την Καλλιρρόη. Άραγε, είχε σκοπό να την επισκεφθεί και σήμερα ο καθηγητής; Ήταν καλά; Έπρεπε να την δουν το συντομότερο δυνατόν ώστε να πληροφορηθούν. Σκέφτηκε ακόμη την περιεργή σύμπτωση του ατυχήματος της φίλης τους. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Υπήρχε μεγάλη πιθανότητα η Καλλιρρόη να κινδυνεύει.

Το κουδούνι που σήμανε την λήξη του μαθήματος, τον διέκοψε από τις σκέψεις του. Σηκώθηκε από τη θέση του και κατευθύνθηκε προς τη πόρτα, όταν ο καθηγητής τον σταμάτησε.

«Είναι λογικό να κάνω ορισμένα λάθη τον τελευταίο καιρό» είπε. «Έχω πολλές υποθέσεις στο μυαλό μου».

Την Καλλιρρόη, να υποθέσω, σκέφτηκε. «Ναι, καταλαβαίνω» απάντησε ανέκφραστα, όταν έφυγαν τα υπόλοιπα παιδιά. «Άλλωστε η Καλλιρρόη χρειάζεται ψυχολογική υποστήριξη, έτσι δεν είναι;» Πήγε να γελάσει, μα το έπνιξε την τελευταία στιγμή.

Εκείνος φάνηκε να συγχύζεται για άλλη μια φορά. «Αυτό το καταφέρνεται και εσείς, εξίσου καλά, νομίζω» απάντησε ειρωνικά.

«Εμείς όμως δεν την *παρακολουθούμε*» είπε ο Μάρκος και κίνησε να φύγει. Είχε φτάσει στην πόρτα και ήταν έτοιμος να βγει.

«Θα τα ξαναπούμε» είπε ο καθηγητής σιγανά, κοιτάζοντας τον έντονα. Ο Μάρκος όμως είχε ήδη βγει στον διάδρομο.

Εφόσον είχε τελειώσει από νωρίς τα μαθήματά του και τις ασκήσεις του φροντιστηρίου του για την επόμενη μέρα, ο Μάρκος αποφάσισε να πάει για βόλτα τον Μπαγκ, τον σκύλο τους, για την καθιερωμένη του βόλτα στο πάρκο.

«Μα γιατί να μην τον πάω εγώ;» ρώτησε ενοχλημένος ο αδερφός του. «Δεν τον πήγα ποτέ».

«Εσύ, Γιώργο μου, είσαι μικρός» απάντησε η μητέρα του. «Και έπειτα είναι μεγάλος και δεν μπορείς να τον συγκρατήσεις».

«Ναι, πάντα αυτό λέτε» είπε μουτρωμένος εκείνος και μπήκε στο δωμάτιό του.

«Πήγαινε να τον παρηγορήσεις, σε παρακαλώ» είπε η μητέρα τους στον Μάρκο. «Με έχει κουράσει πάρα πολύ. Εσένα σε ακούει. Πάω λίγο στην κουζίνα».

Ο Μάρκος κάθισε στο κρεβάτι, δίπλα στον Γιώργο, που κοιτάζε το πάτωμα. «Έλα τώρα, μην κάνεις έτσι. Κατάφερα να πείσω τη μαμά να σε αφήσει να δεις την αγαπημένη σου εκπομπή! Δεν σε κάνει αυτό χαρούμενο;»

Τα μάτια του φωτίστηκαν. «Αλήθεια; Τέλεια! Σε ευχαριστώ» είπε και τον αγκάλιασε.

Εκείνος γέλασε. «Ναι, βρε συ» του είπε. «Να μην σε ξαναδώ στεναχωρημένο, ακούς;»

«Καλά» απάντησε. «Πάω να κάνω τα μαθήματά μου».

«Ακόμη δεν τα έκανες;» ρώτησε ξαφνιασμένος.

Χαμογέλασε και άρχισε να βγάζει τα σχολικά βιβλία από τη τσάντα του. Μετά κάθισε στο γραφείο του και ξεκίνησε το διάβασμα.

Πάντα ίδιος, σκέφτηκε ο Μάρκος και πήγε να ετοιμάσει τον Μπαγκ για βόλτα.

Ο Μπαγκ ήταν αρκετά ζωηρός. Όλη την ώρα έτρεχε εδώ και εκεί και ο Μάρκος δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει. Προφανώς, οι τρεις μέρες διαμονής του στο κτηνιατρείο, του φάνηκαν μεγάλο διάστημα.

Όταν έφτασαν στο πάρκο, ο Μάρκος του έλυσε το λουρί και τον άφησε να τριγυρίσει μόνος του, ενώ ο ίδιος καθόταν σε ένα παγκάκι. Πάντοτε γυρνούσε πίσω, από μόνος του και του είχε εμπιστοσύνη. Μπορεί να φοβόταν κάποιες φορές μήπως τον χάσει, μα εκείνος, πιστός και εκπαιδευμένος όπως ήταν, ποτέ δεν τον απογοήτευε.

Ενώ τον παρακολουθούσε που έτρεχε χαρούμενος μυρίζοντας από όπου περνούσε, χτύπησε το κινητό του. Το νούμερο στην οθόνη του ήταν άγνωστο, παρ' όλα αυτά το σήκωσε.

«Παρακαλώ;» ρώτησε.

«Γεια σου, Μάρκο, είμαι η Καλλιρρόη».

Ξαφνιάστηκε που την άκουσε. «Γεια! Μα, πώς βρήκες τον αριθμό μου;»

«Πήρα προηγουμένως την Ελισάβετ τηλέφωνο και μου έδωσε και τον δικό σου και του Γιάννη. Πήρα για να δω πώς είστε, επειδή δεν έχω να κάνω εδώ και πολλά πράγματα και για να μιλήσουμε λίγο. Λοιπόν, τι κάνεις;»

«Καλά είμαι, τελείωσα τα μαθήματα για αύριο και τώρα πηγαίνω τον Μπαγκ βόλτα».

«Εμ... ποιος είναι ο Μπαγκ;» ρώτησε παραξενεμένη.

Παράλειψη. Είχε ξεχάσει να της μιλήσει για τον σκύλο του. Της εξήγησε και γέλασαν.

«Είχατε σήμερα μάθημα με τον καθηγητή;» σοβάρωσε λίγο αργότερα.

«Ναι, είχαμε» απάντησε. Δεν ήθελε καν να τον θυμάται, αλλά ήταν υποχρεωμένος να της μιλήσει. «Η αλήθεια είναι πως, κατά τη διάρκεια του μαθήματος, έκανε πολλά λάθη και μου φάνηκε περίεργο. Αλλιώς έλεγε τη θεωρία το βιβλίο και αλλιώς εκείνος. Μάλιστα τον διόρθωσα και εκνευρίστηκε».

Επικράτησε σιγή στην άλλη γραμμή για λίγες στιγμές. «Μυστήριο» απάντησε τελικά. «Αυτά θα έπρεπε να τα γνωρίζει καλά. Χημικός είναι».

«*Είναι* όμως;» ρώτησε ο Μάρκος καχύποπτα. «Από όποια πλευρά και αν το δεις, μόνο για χημικός δεν μοιάζει».

Αναστέναξε. «Τι να πω; Τουλάχιστον περιόρισε τις επισκέψεις του και νιώθω πιο άνετα. Του μίλησαν οι γονείς μου. Ευτυχώς».

«Κάτι είναι και αυτό. Εσύ πώς είσαι; Πονάς ακόμη;» ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Ο πόνος μειώθηκε και καμιά φορά κάνω μια μικρή βόλτα στον διάδρομο, με βοήθεια, φυσικά. Πάω καλύτερα, πάντως. Θα έρθετε ξανά;»

«Δεν ξέρω, αλλά κατά πάσα πιθανότητα, ναι» της απάντησε. «Θα το κανονίσουμε, μην ανησυχείς».

«Έγινε, χάρηκα που τα είπαμε. Σε κλείνω. Καλό βράδυ!» τον χαιρέτισε χαρούμενα.

«Επίσης» χαιρέτισε και εκείνος και έκλεισαν. Αποθήκευσε τον αριθμό της στο κινητό του. Είχε αρχίσει να νυχτώνει σιγά-σιγά. Κοίταξε την ώρα και το έβαλε ξανά στην τσέπη. Οκτώ και μισή. Έκανε να φωνάξει τον σκύλο του, όταν διαπίστωσε πως δεν βρισκόταν εκεί κοντά.

Πού στο καλό έχει πάει; σκέφτηκε. Θα έπρεπε να έχει έρθει μέχρι τώρα.

Έψαξε σε όλο το πάρκο φωνάζοντας το όνομά του. Ήταν άφαντος. Να είχε πάει μακριά; Δεν ήξερε πού αλλού να ψάξει. Είχε αρχίσει να αγχώνεται. Βγήκε από το πάρκο και περπάτησε κατά μήκος της παραλίας. Τίποτα και εκεί. Απογοητευμένος, κίνησε για να ξαναγυρίσει από όπου είχε έρθει. Πώς θα γύριζε τώρα στο σπίτι χωρίς τον Μπαγκ; Θύμωσε με τον εαυτό του που δεν υπήρξε προσεκτικός.

Ξαφνικά, εκεί που ήταν έτοιμος να μπει στο πάρκο, άκουσε δυνατά γαβγίσματα στα δεξιά του. Ο Μπαγκ έτρεχε προς το μέρος του. Μειδιάς ανακουφίστηκε. Τώρα θα το σκεφτόταν πολύ σοβαρά για το αν θα του έλυνε ξανά το λουρί. Το μεγάλο λαμπραντόρ χώθηκε στην αγκαλιά του, μα δεν έμεινε για πολύ. Άρχισε να τραβάει τον Μάρκο από το παντελόνι προς την κατεύθυνση από όπου είχε έρθει. Έμοιαζε ανήσυχος.

«*Ηρέμησε, αγόρι μου*» προσπάθησε να τον καθησυχάσει. «Τι τρέχει;»

Εκείνος όμως δεν σταματούσε, αντίθετα, συνέχιζε να τον τραβάει. Επομένως, δεν είχε άλλη επιλογή από να τον ακολουθήσει. Του φόρεσε πιο μπροστά το λουρί, για να μην τον χάσει και πάλι και τον άφησε να τον οδηγήσει εκεί που ήθελε. Τελικά, έφτασαν στο πεζοδρόμιο έξω από το πάρκο, κοντά στο αρχαιολογικό μουσείο. Τα κάγκελα σε εκείνο το σημείο είχαν παραμορφωθεί, ίσως από κάποιο τρακάρισμα. Τότε κατάλαβε πως ήταν το σημείο του ατυχήματος της Καλλιρρόης. Ο Μπαγκ σταμάτησε και έπιασε με το στόμα του κάτι από το ρείθρο του δρόμου. Το έδωσε στον Μάρκο. Ήταν ένα κομμάτι σπασμένου γυαλιού. Το μελέτησε καλύτερα και συνειδητοποίησε

πως ήταν σπασμένο φανάρι αυτοκινήτου. Άρχισε και πάλι να γαβγίζει και να τριγυρίζει γύρω του. Τότε μόνο κατάλαβε τι ήθελε να του πει ο σκύλος.

«Ωστε, έχεις και εσύ υποψίες, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε.

Περπατούσε προς το σπίτι γρήγορα, με μόνη του επιθυμία να κοιμηθεί, για να είναι ξεκούραστος για την επόμενη μέρα. Ένωθε το κεφάλι του να πονάει ύστερα από όλες του τις σκέψεις σχετικά με τον καθηγητή μέχρι τώρα. Ευτυχώς, δεν είχαν μάθημα μαζί του αύριο. Ο Μπαγκ είχε πλέον ηρεμήσει και περπατούσε ήσυχα δίπλα του, με τη μεγάλη γλώσσα του να εξέχει από το στόμα του.

«Μάρκο!» άκουσε ξαφνικά μια φωνή δίπλα του. Ήταν ο πατέρας του, έβγαине από μια πολυκατοικία.

Χάρηκε που τον συνάντησε. «Γεια σου, μπαμπά. Πώς από εδώ;»

«Έκανα μάθημα, ιδιαίτερα, σε ένα παιδί και μόλις τώρα τελείωσα».

Κρατούσε ήδη τα βιβλία μαθηματικών στο ένα χέρι. Από μικρός, πάντα έτσι τον θυμόταν, να κουβαλάει και ένα βιβλίο μαθηματικών. «Ανεβαίνουμε για το σπίτι, τι λες;»

Συμφώνησε και ξεκίνησαν. «Λίγο κακοδιάθετο σε βλέπω» παρατήρησε ο πατέρας του. «Μήπως συμβαίνει κάτι;»

«Όχι, είμαι εντάξει» βιάστηκε να τον βγάλει από υποψίες. «Απλά κουράστηκα λίγο με τα μαθήματα» απάντησε, πράγμα που δεν ήταν και εντελώς ψέμα.

«Έγινε» είπε πεπεισμένος. «Πάντως, αν χρειαστείς κάποια βοήθεια στα μαθηματικά δεν έχεις παρά να μου το πεις».

«Ναι, το ξέρω» είπε και επικράτησε σιωπή. Θυμήθηκε τις μέρες που, όταν πήγαινε στο δημοτικό ακόμα, πάντα ο μπαμπάς του τον περίμενε για να τον πάρει από το φροντιστήριο αγγλικών και μετά τον κερνούσε ένα γλειφιτζούρι από το κοντινό περίπτερο. Κάθε φορά ανυπομονούσε να τελειώσει το μάθημα, μόνο και μόνο για αυτό. Φυσικά, στο γυμνάσιο έπαψε να ισχύει αυτή η συνήθεια, είχε πια μεγαλώσει.

Μέχρι να φτάσουν στο σπίτι, έμειναν αμίλητοι. Στο ασανσέρ, ο Μάρκος του ανέφερε την προηγούμενη σκέψη του. Εκείνος γέλασε. «Αυτό μάλιστα ήταν αφορμή για να μην προσέχεις πολύ στο μάθημα, αν και πάλι δεν τα πήγες άσχημα». Του χάρηκε τα μαλλιά. «Και εγώ πολλές φορές αναπολώ εκείνες τις μέρες». Φάνηκε για μια στιγμή να χάνεται στις αναμνήσεις του. «Τότε τα πράγματα ήταν πιο απλά για εσένα» συνέχισε ύστερα. «Και ξέρεις κάτι; Μόνο τότε νιώθεις ελεύθερος και πραγματικά χαρούμενος. Με τα απλά πράγματα».

Ο Μάρκος συμφώνησε απόλυτα.

10^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Νερό

Την Τετάρτη το πρωί, η Καλλιρρόη ξύπνησε χαρούμενη. Η κατάσταση της υγείας της έβαινε καλώς και έτσι την επόμενη εβδομάδα θα έπαιρνε εξιτήριο. Επιπλέον, ο καθηγητής είχε εξαφανιστεί εντελώς, οι επισκέψεις των γονιών της αυξήθηκαν και ένιωθε πολύ καλύτερα. Λαχταρούσε να αποδεσμευτεί από το μικρό της δωμάτιο και να γυρίσει στο σπίτι της. Να ασχοληθεί ξανά με τα μαθήματα και κυρίως με την αγαπημένη της γεωμετρία.

Όλο το πρωί το πέρασε ξαπλωμένη στο κρεβάτι. Τα μόνα πράγματα που μπορούσε να κάνει ήταν να ασχολείται με το κινητό της και να διαβάζει κάποιο από τα διαθέσιμα βιβλία της. Δεν πονούσε πλέον πουθενά, απλά θα έπρεπε να περάσει λίγος χρόνος για να μπορέσει να στηριχτεί πλήρως στα πόδια της. Και εκείνος ο περίεργος πόνος που την ταλαιπώρησε εκείνο το βράδυ δεν εμφανίστηκε ξανά.

Όταν άνοιξε το κινητό της, είδε ένα μήνυμα στην οθόνη. Ήταν από την Ελισάβετ. Την ενημέρωσε πως θα την επισκέπτονταν όλοι μαζί την επόμενη μέρα, δηλαδή την Πέμπτη. Η Καλλιρρόη δεν μπορούσε να κρύψει την χαρά της.

Το απόγευμα, μπήκε μια νοσοκόμα και τη ρώτησε αν θα ήθελε να τη συνοδέψει να κάνει μια βόλτα στους διαδρόμους, για να κινηθεί λίγο. Εκείνη, μην έχοντας τι άλλο να κάνει και επειδή ήθελε να ξεπιαστεί από την πολύωρη ακινησία, δέχτηκε. Τη βοήθησε να σηκωθεί από το κρεβάτι και της έδωσε μια πατερίτσα να κρατάει στο ένα χέρι. Η ίδια την στήριζε από την άλλη πλευρά.

Περπατούσαν σιγά και με προσοχή, διασχίζοντας τους διαδρόμους. Η Καλλιρρόη εντόπισε σε πολλά μέρη ασθενείς σε πολύ χειρότερη κατάσταση από τη δική της. Κάποιοι άλλοι πάλι ξάπλωναν σε κρεβάτια που έσπρωχναν νοσοκόμοι, οδηγώντας τους στο χειρουργείο. Ευχαρίστησε τον Θεό που εκείνη ήταν σώα.

Μετά από λίγη ώρα, αφού ένιωσε καλύτερα που ξεπιάστηκε είπε στη νοσοκόμα να τη βοηθήσει να καθίσει κάπου. Έτυχε να περνάνε από ένα μικρό σαλόνι τότε. Τη βοήθησε να κάτσει σε μια πολυθρόνα και έφυγε με τη δικαιολογία πως έχει μια δουλειά. Τη διαβεβαίωσε όμως πως θα ερχόταν σε λίγο για να την οδηγήσει πίσω στο δωμάτιό της.

Όταν έφυγε, το βλέμμα της στράφηκε προς την ανοιχτή τηλεόραση, σε ένα τοπικό κανάλι. Έδειχνε ειδήσεις. Πάντα τις βαριόταν η Καλλιρρόη. Μόνο δυσάρεστα πράγματα είχαν να πουν. Βλέποντας πως δεν υπήρχε κανείς στον χώρο που να παρακολουθεί, πήρε το τηλεχειριστήριο για να αλλάξει κανάλι. Λίγο όμως πριν πατήσει, κοίταξε ξανά την εικόνα. Και τότε το είδε. Το αυτοκίνητο που κόντεψε να την πατήσει. Το αυτοκίνητο του καθηγητή. Στην αρχή σκέφτηκε μήπως έκανε λάθος, μα ύστερα σιγουρεύτηκε πως ήταν εκείνο. Κοίταξε τι ανέφεραν οι τίτλοι σχετικά με αυτό: Έξακολουθεί να αγνοείται το αυτοκίνητο ενός δημότη της Καβάλας, του Μιχάλη Αργυρού,

καθώς και η ταυτότητά του'. Δεν μπορούσε να πιστέψει στα μάτια της. Η ομιλήτρια ανέφερε πως γινόντουσαν έρευνες σχετικά με την εύρεση του οχήματος, όμως μέχρι στιγμής οι προσπάθειες δεν απέδωσαν καρπούς. Η εξαφάνισή του τοποθετείται στις δεκατέσσερις Οκτωβρίου, δηλαδή μια μέρα πριν το ατύχημα. Την ίδια μέρα, εξαφανίστηκε με μυστηριώδη τρόπο και η ταυτότητά του κατόχου του. Ο ιδιοκτήτης εικονιζόταν στην οθόνη. Ήταν γύρω στα είκοσι πέντε, μεγαλόσωμος και με ξυρισμένο κεφάλι. Η ομιλήτρια εξέφρασε την επιθυμία του, όποιος βρει το αυτοκίνητο να επικοινωνήσει αμέσως μαζί του σε ένα τηλέφωνο που αναγραφόταν στην οθόνη. Εφόσον εξαντλήθηκε το θέμα, προχώρησε σε άλλες ειδήσεις.

Η Καλλιρρόη έκλεισε την τηλεόραση, μην μπορώντας να χωνέψει αυτά που άκουσε. Έμεινε ακίνητη για πολλή ώρα και μετά προσπάθησε να βάλει τις σκέψεις της σε μια τάξη. Το αυτοκίνητο λοιπόν δεν ανήκε και στον καθηγητή, μα στον Μιχάλη Αργυρό. Δεν άργησε να συνειδητοποιήσει πως και ο καθηγητής λεγόταν Αργυρός. Μήπως είχαν κάποια συγγένεια; Δεν ήξερε αν θα είχε τη δυνατότητα να μάθει. Και έπειτα, για ποιον λόγο να κλέψει ο καθηγητής το αυτοκίνητό του και, πιθανώς, και τη ταυτότητά του; Συνδεόταν μήπως αυτό το γεγονός με την απουσία του; Τώρα πια ένιωθε εντελώς μπερδεμένη. Δεν ήξερε τι να υποθέσει. Υπήρχε μόνο μια λύση, να το συζητήσει με τους φίλους της. Θα ερχόντουσαν αύριο και μέχρι τότε, θα τριγυρούσε στο κρεβάτι της, νευρική. Σκέφτηκε να μιλήσει στους γονείς της, αλλά απέρριψε αμέσως την ιδέα. Ήταν προτιμότερο να μην αναφέρει τίποτα, προτού σιγουρευτεί.

«Θέλεις να σε πάω στο δωμάτιό σου;» τη ρώτησε η νοσοκόμα που τη συνόδευε πριν. Ούτε που κατάλαβε πότε έφτασε.

«Ναι, ευχαριστώ» είπε και στηρίχτηκε πάνω της για να σηκωθεί. Καθώς περπατούσαν στον διάδρομο, ένιωθε πως όλα γυρνούσαν. Το κεφάλι της πονούσε από τις αναρίθμητες σκέψεις και τα αναπάντητα ερωτήματα. Προσπαθούσε να σταθεί όρθια. Η νοσοκόμα τη ρώτησε ανήσυχη αν είναι καλά και η Καλλιρρόη τη διαβεβαίωσε πως απλά είχε αρχίσει να νυστάζει. Τη ξάπλωσε απαλά στο κρεβάτι, της έφερε το βραδινό της και έφυγε.

Εν τω μεταξύ, η Καλλιρρόη, το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να φάει. Δεν είχε καμία όρεξη, τίποτα δεν κατέβαινε από τον οισοφάγο και ένιωθε έναν κόμπο στο στομάχι. Κοίταξε έξω και διαπίστωσε πως είχε ήδη νυχτώσει. Τύλιγε με το πιρούνι της τα μακαρόνια που είχε μπροστά της και τα άφηνε αμέσως. Ενώ άλλοτε θα τα είχε τελειώσει, ήταν το αγαπημένο της φαγητό, τώρα την αηδίαζαν. Ήπιε μόνο λίγο γάλα, και αυτό με το ζόρι.

Όταν η νοσοκόμα γύρισε για να πάρει τον δίσκο της, έμεινε άφωνη βλέποντας τα ανέγγιχτα μακαρόνια και τη συμβούλεψε πως έπρεπε να τρώει για να δυναμώσει. Βλέποντας όμως πως οι συμβουλές της έπεφταν στο κενό, πήρε τον δίσκο και έφυγε, μουρμουρίζοντας κάτι για τα νέα παιδιά, που η Καλλιρρόη δεν μπόρεσε να ακούσει. Άλλωστε, δεν είχε χρόνο τώρα να ασχοληθεί μαζί της. Έσβησε το φως, ξάπλωσε και κοίταξε τα φώτα της πόλης. Το αυτοκίνητο και ο ιδιοκτήτης του, ο καθηγητής, η ταυτότητα, το ατύχημα, όλα γύριζαν στο μυαλό της. Ήθελε να φωνάξει και να κάνει όλες αυτές τις σκέψεις και τα άγχη να εξαφανιστούν. Ήθελε όμως πάνω απ' όλα, τους φίλους της.

Το ίδιο άφωνοι με εκείνη έμειναν και οι φίλοι της όταν την επισκέφθηκαν το επόμενο απόγευμα.

«Πλάκα κάνεις!» αναφώνησε η Ελισάβετ. «Πρώτη φορά μου συμβαίνει να βρίσκομαι αντιμέτωπη με μια εξαφάνιση και να ξέρω από την αρχή τον ένοχο».

«Ναι, αλλά το θέμα είναι για ποιον λόγο να κάνει ο καθηγητής κάτι τέτοιο» είπε ο Γιάννης. «Λέτε να έχει κάποια σχέση με τον ιδιοκτήτη; Εννοώ, κάποια ανοιχτή υπόθεση μαζί του;»

Ο Μάρκος φάνηκε να συμφωνεί. «Δεν αποκλείεται. Τι λέτε να κάνουμε για να το διαπιστώσουμε; Να τον ρωτήσουμε με πλάγιο τρόπο;»

«Δεν νομίζω πως είναι καλή ιδέα» απάντησε η Καλλιρρόη. «Θα του κινήσουμε υποψίες και είναι το τελευταίο πράγμα που θα επιθυμούσα».

«Έπειτα τον τελευταίο καιρό, εκτός από το τμήμα του Μάρκου, στο οποίο έκανε μάθημα την Δευτέρα, δεν τον είδα να μπαίνει ξανά σε άλλο τμήμα. Και εμείς στην ώρα του, τη Τετάρτη, κάναμε κενό. Σωστά;» ρώτησε την Ελισάβετ για επιβεβαίωση.

Εκείνη ένευσε καταφατικά. «Πράγματι, η απουσία του είναι ύποπτη. Τι θα λέγατε, αν όταν εμφανιζόταν ξανά, παίρναμε στα κρυφά την ταυτότητά του; Μόνο έτσι θα βεβαιωθούμε». Η πάντα ριψοκίνδυνη Ελισάβετ.

«Αυτό είναι επικίνδυνο» είπε η Καλλιρρόη. «Τι θα γίνει αν μας αντιληφθεί;»

«Αν του αποσπούσαμε την προσοχή την ώρα του μαθήματος;» πρότεινε ο Μάρκος. «Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, νομίζω».

«Δεν είναι κακή ιδέα» συμφώνησε ο Γιάννης. «Και αν πράγματι είναι του Αργυρού, του την επιστρέφουμε».

«Πώς θα τον βρούμε, όμως;» ρώτησε η Ελισάβετ.

«Λογικά, θα ψάξουμε στο διαδίκτυο και στον τηλεφωνικό κατάλογο» απάντησε η Καλλιρρόη, που είχε αρχίσει να πείθεται. «Δεν φαντάζομαι να είναι δύσκολο».

«Πότε παίρνεις εξιτήριο;» τη ρώτησε ύστερα.

«Μέσα στη βδομάδα, ή Τρίτη ή Τετάρτη» απάντησε. «Θα έρθω σύντομα στο σχολείο, πάντως. Μου έλειψε πολύ!»

«Αν είναι τότε, να περιμένουμε να βγεις και να το εφαρμόσουμε όλοι μαζί, τι λες;» έριξε την ιδέα ο Μάρκος.

Η Καλλιρρόη συμφώνησε. «Δεν σας φαίνονται λίγο παράξενα όλα αυτά τα γεγονότα με τον καθηγητή;» ρώτησε ύστερα από λίγο. «Μήπως πίσω απ' όλα αυτά, κρύβεται κάτι;»

Κάθισαν όλοι σκεφτικοί. Πράγματι, όλα αυτά που συνέβησαν τον τελευταίο καιρό, στρέφονταν γύρω από αυτόν και τους ίδιους. Να ήταν απλή σύμπτωση; Δύσκολο να το πιστέψουν.

«Παιδιά, θέλω να σας πω κάτι» είπε ξαφνικά η Ελισάβετ σπάζοντας τη σιωπή. Φαινόταν προβληματισμένη. «Σας είπα πως επισκέφθηκα τη θεία μου το σαββατοκύριακο, έτσι;»

Ένευσαν καταφατικά. Εκείνη συνέχισε.

«Την Κυριακή, λίγο πριν φύγουμε, για να επιστρέψουμε στην Καβάλα, μπήκα στο δάσος, που βρίσκεται πίσω από το σπίτι, για μια βόλτα. Τότε άκουσα μια περιέργη κοριτσιίστικη φωνή. Με φώναξε με το όνομά μου και στη συνέχεια μου είπε πως κινδυνεύω. Πως *κινδυνεύουμε*. Όλοι μας. Δεν πρόλαβα να τη ρωτήσω, ούτε από ποιον, ούτε και γιατί, επειδή με φώναξε η μητέρα μου. Είμαι όμως σίγουρη πως ήταν αληθινή. Πείτε με τρελή, μα πιστεύω πως κάτι άσχημο μας περιμένει. Δεν ξέρω όμως τι».

Την άκουσαν όλοι το ίδιο προβληματισμένοι. Η Καλλιρρόη ήξερε πως η φίλη της ήταν απίθανο να τους έλεγε ψέματα. Αν για κάτι δεν ήταν απόλυτα σίγουρη, απλά δεν το ανέφερε καθόλου. Το θέμα ήταν να την πίστευαν βέβαια και οι υπόλοιποι. Οι οποίοι δεν έδειχναν να πείθονται.

«Είσαι σίγουρη ότι την άκουσες;» ρώτησε ο Γιάννης. «Μήπως ήσουν αναστατωμένη και σου φάνηκε;»

Εκείνη κάθισε για λίγο σκεπτική. «Δεν ξέρω, ειλικρινά» είπε αργότερα. «Ίσως και να έχεις δίκιο, μα όπως και να έχει, δεν έχω καλό προαίσθημα, όπως επίσης δεν είχα και για τον καθηγητή, την ώρα που θα τον γνωρίζαμε. Δεν σου είπα τίποτα, μόνο και μόνο επειδή νόμιζα ότι αποδίδονταν στη φαντασία μου. Και από τότε, ορκίστηκα να μην αμφισβητήσω το ένστικτό μου άλλη φορά».

«Ο χρόνος θα δείξει» είπε ο Μάρκος. «Εφόσον το μήνυμα αυτό αφορά και τους τέσσερις, τότε δεν έχει παρά να ακουστεί σε όλους μας».

Μετά από μια βδομάδα, η Καλλιρρόη πήρε επιτέλους εξιτήριο. Περιμένε με ανυπομονησία τη μέρα αυτή. Ετοίμασε τα πράγματά της και περιμένε να έρθει ο πατέρας της να την παραλάβει. Η κατάστασή της είχε αποκατασταθεί πλήρως, απλά για ένα διάστημα δεν θα έκανε γυμναστική στο σχολείο, μέχρι να δυναμώσει.

Ο πατέρας της δεν άργησε να έρθει. Αυτή τη φορά φορούσε το κοστουμί του, εφόσον δούλευε στην τράπεζα. Κουβάλησε τα πράγματά της και βγήκαν από το νοσοκομείο, κατευθυνόμενοι προς το αυτοκίνητο. Η Καλλιρρόη μπορούσε πλέον να περπατήσει κανονικά. Πόσος καιρός είχε περάσει άραγε από τότε που περπάτησε έξω από το νοσοκομείο; Σίγουρα αρκετός. Φυσούσε δυνατός αέρας, παρόλο που είχε ήλιο, έμπαιναν πλέον στον χειμώνα.

Ο μπαμπάς της τακτοποίησε τα πράγματά της στο πίσω κάθισμα. Εκείνη κάθισε μπροστά, λαχταρώντας να ξαναδεί το σπίτι της. Θα έβλεπε και το σχολείο της, αφού έμενε κοντά σε αυτό. Μετά από λίγο ξεκίνησαν.

«Μας έλειψες» είπε χαμογελαστός ο πατέρας της κοιτάζοντας τον δρόμο. «Η μητέρα σου δεν ησύχαζε λεπτό από την αγωνία της. Και εγώ ανησυχούσα φυσικά».

«Σας υπόσχομαι πως δεν πρόκειται ποτέ να το ξανακάνω» ορκίστηκε εκείνη. «Το εννοώ. Ειλικρινά, δεν ξέρω τι με είχε πιάσει εκείνη την ώρα».

«Έλα, μην το σκέφτεσαι» την παρηγόρησε. «Πάει, τελείωσε. Το αν έμαθες από αυτό, θα φανεί στο αν το επαναλάβεις. Πράγμα, που πιστεύω πως δεν θα κάνεις».

Του χαμογέλασε και δεν μίλησαν άλλο.

Μετά από δέκα λεπτά περίπου έφτασαν στο σπίτι. Την συνόδεψε ως το διαμέρισμα, κρατώντας τα πράγματα. Αφού τα άφησε στο δωμάτιό της, τη χαιρέτισε και έφυγε ξανά για την τράπεζα. Έμεινε μόνη της, μα δεν την πείραξε καθόλου. Είχε γυρίσει επιτέλους στο σπίτι της, μετά από τόσο καιρό. Σχεδόν δεν μπορούσε να το πιστέψει. Σαν να γυρνούσε από κάποιο μακρινό ταξίδι.

Πήγε στο δωμάτιό της. Της είχε λείψει πολύ. Το γραφείο της, το κρεβάτι της, η βιβλιοθήκη της. Όλα ήταν εκεί και την περίμεναν. Ξάπλωσε χαμογελώντας το κρεβάτι και πήρε στην αγκαλιά της το κυλινδρικό μαξιλάρι της. Ήταν τόσο χαρούμενη που γύρισε σπίτι!

11^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Γη

Μετά από μια βδομάδα, αποφάσισαν να βάλουν το σχέδιό τους σε εφαρμογή. Την Τετάρτη, καθ' όλη τη διάρκεια της τρίτης ώρας, δηλαδή της γεωμετρίας, ο Γιάννης ήταν ανήσυχος, επειδή επιλέχτηκε εκείνος να πάρει την ταυτότητα του καθηγητή και δεν τα κατάφερνε καλά σε τέτοιες υποθέσεις. Του πρότειναν οι φίλοι του να το κάνει, επειδή θα ήταν το τελευταίο άτομο που θα κινούσε υποψίες. Έτσι, δεν είχε παρά να δεχτεί.

Η Ελισάβετ του έριχνε καθησυχαστικά βλέμματα και του έκανε νόημα να χαλαρώσει. Σκεπτόμενος εκείνος όμως την επόμενη ώρα, δεν τον βοηθούσε και πολύ.

«Μην ανησυχείς» προσπάθησε να τον ηρεμήσει ο Μάρκος στο διάλλειμα. «Όλα θα πάνε καλά, θα τα καταφέρεις».

«Ναι, το βασικό είναι να δείξεις άνετος» είπε η Καλλιρρόη. «Για να μην καταλάβει τίποτα ο καθηγητής».

Ο Γιάννης πήρε βαθιά ανάσα. «Εντάξει. Θα το κάνω και ας είναι η τύχη με το μέρος μου» απάντησε.

«Μην το σκέφτεσαι καν» είπε η Ελισάβετ. «Είσαι καλός μαθητής. Δεν θα καταλάβει κανένας τίποτα».

Μετά από λίγο, χτύπησε το κουδούνι. Χαιρέτισαν τον Μάρκο, που κατέβηκε στο γυμναστήριο, και οι τρεις τους μπήκαν στην τμήμα τους. Ο καθηγητής καθόταν ήδη στην έδρα και διάβαζε κάτι στο βιβλίο. Φορούσε και πάλι μαύρα ρούχα. Δεν είχε το μπουφάν του στη τάξη, άρα θα ήταν στο γραφείο, όπως προέβλεψαν.

«Όταν σου δώσω το σύνθημα, έτσι;» τον ρώτησε ψιθυριστά η Ελισάβετ.

Ο Γιάννης ένευσε καταφατικά και κάθισε στο θρανίο του. Μόλις μπήκαν όλα τα παιδιά στην αίθουσα, ξεκίνησε η παράδοση. Τα δύο κορίτσια ένιωθαν άβολα που καθόντουσαν στο πρώτο θρανίο, το παρατήρησε ο Γιάννης στην έκφρασή τους. Όπως τους είχε πει και ο Μάρκος, ο καθηγητής έκανε ορισμένα λάθη κατά τη διάρκεια του μαθήματος, με αποτέλεσμα πολλά παιδιά να τον διορθώνουν συνεχώς.

Μετά από λίγη ώρα η Ελισάβετ του έκανε νόημα και ο Γιάννης ζήτησε την άδεια από τον καθηγητή να βγει έξω, με την δικαιολογία πως δεν αισθανόταν πολύ καλά. Εκείνος τον κοίταξε για λίγο. Ενώ φαινόταν πως δεν θα τον άφηνε, τελικά του επέτρεψε. Εκείνος βγήκε έξω και έκλεισε πίσω του την πόρτα. Έλεγε αν βρισκόταν κάποιος στον διάδρομο και όταν βεβαιώθηκε άρχισε να περπατάει όσο μπορούσε πιο γρήγορα, μα και κάνοντας ησυχία. Όταν κατέβηκε στο γραφείο συνειδητοποίησε πως δεν βρισκόταν τριγύρω πολλοί καθηγητές. Πήγε πίσω από έναν τοίχο που έβλεπε στο κυρίως γραφείο και προσπάθησε να εντοπίσει το παλτό του καθηγητή. Ήταν μπροστά του ακριβώς.

Ώρα για το δύσκολο σημείο, σκέφτηκε και κατευθύνθηκε αργά προς το δωμάτιο, κοιτάζοντας δεξιά και αριστερά. Θυμήθηκε τη συμβουλή των φίλων του να δείχνει όσο πιο άνετος γινόταν και προσπάθησε να το εφαρμόσει. Δεν ήταν και εύκολο.

Ήταν μόλις μερικά βήματα μακριά από την καρέκλα όπου βρισκόταν το παλτό, όταν άκουσε μια φωνή στα αριστερά του.

«Γεια σου, Γιάννη, ψάχνεις κάτι;» τον ρώτησε η φιλόλογός τους. Καθόταν σε μια έδρα και διόρθωνε μια στοίβα διαγωνίσματα.

Εκείνος προσπάθησε να χαμογελάσει, αγνοώντας την καρδιά του που χτυπούσε δυνατά. «Απλά ο κύριος Αργυρός χρειάζεται ένα βιβλίο και με έστειλε να του το φέρω».

«Θα ήθελες να σε βοηθήσω;»

«Όχι, δεν χρειάζεται» απάντησε και κινήθηκε προς την έδρα του καθηγητή. Πράγματι είχε κάποια βιβλία επάνω και προσποιήθηκε ότι έψαχνε να βρει το σωστό, ωστόσο να ξαναγυρίσει η φιλόλογος στα γραπτά. Ύστερα, με τρόπο έψαξε στις τσέπες του παλτού για το πορτοφόλι του καθηγητή.

Δεν το πιστεύω ότι το κάνω αυτό! αναφώνησε από μέσα του. Βρήκε εύκολα την ταυτότητα. Ήταν όπως το περίμενε, η φωτογραφία δεν απεικόνιζε τον καθηγητή τους, μα έναν φαλακρό νέο, κατά πάσα πιθανότητα τον ιδιοκτήτη του αυτοκινήτου. Την έβαλε βιαστικά στη τσέπη του και βγήκε αθόρυβα από το γραφείο. Ευτυχώς η κυρία τους δεν τον αντιλήφθηκε. Η αποστολή του τελείωσε.

Άρχισε να ανασαίνει και πάλι, μόνο όταν ανέβηκε όλες τις σκάλες. Σκούπισε τα χέρια του στο παντελόνι του για να διώξει τον ιδρώτα. Πήρε βαθιά ανάσα και άνοιξε την πόρτα της τάξης του.

«Είναι ακριβώς όπως τον έδειξε στην τηλεόραση» είπε η Καλλιρρόη στο επόμενο διάλλειμα, μόλις αντίκρισε την φωτογραφία. Είχαν μετακινηθεί στην πίσω αυλή, για να είναι μόνοι τους.

«Ωραία, λοιπόν» απάντησε ο Μάρκος. «Ας δούμε και τα στοιχεία του για να το εξακριβώσουμε».

Ο Γιάννης γύρισε την ταυτότητα, ώστε να φανεί η άλλη της πλευρά.

«Πράγματι, ονομάζεται Μιχάλης Αργυρός» διαπίστωσε η Ελισάβετ. «Οπότε, αφού βεβαιωθήκαμε, το μόνο που μένει, είναι να του την επιστρέψουμε».

«Πρέπει να ψάξουμε που μένει πρώτα, όμως» τόνισε η Καλλιρρόη.

«Μήπως αν αναφέραμε το γεγονός στην αστυνομία, να ήταν καλύτερα;» ρώτησε ο Γιάννης.

«Δεν ξέρουμε τα στοιχεία του καθηγητή» απάντησε ο Μάρκος. «Δεν ξέρουμε καν το πραγματικό του όνομα. Άρα, δεν γίνεται. Θα ψάξω σήμερα στο διαδίκτυο και θα σας ενημερώσω αύριο».

«Εντάξει» είπε η Καλλιρρόη. «Να τελειώσουμε επιτέλους με αυτήν την ιστορία».

Το πρώτο πράγμα που άκουσε ο Γιάννης, όταν μπήκε στο σπίτι του ήταν πνιχτά αναφιλητά. Προέρχονταν από την κουζίνα και έτσι πήγε να δει τι συνέβαινε.

Η μητέρα του καθόταν όρθια μπροστά στον νεροχύτη, με την πλάτη σε εκείνον και έκλαιγε σιγανά. Η Αθηνά ήταν άφαντη, άρα δεν θα είχε γυρίσει ακόμη από το σχολείο. Ήταν ανάμεσα στο να τη ρωτήσει τι έχει και στο να φύγει αθόρυβα. Τελικά, υπερίσχυσε το πρώτο.

«Μαμά, είσαι καλά;» τη ρώτησε.

Εκείνη σκούπισε βιαστικά τα μάτια της και γύρισε. Ήταν ολοφάνερο πως προσπαθούσε να μην δείξει ότι ήταν στεναχωρημένη, μα δεν τα κατάφερε.

«Ναι, Γιάννη μου, καλά είμαι» απάντησε. «Απλά καθάριζα κρεμμύδια και με έτσουξαν τα μάτια μου». Ο Γιάννης όμως δεν είδε στον πάγκο κανένα ίχνος που να πρόδιδε αυτή της την ενέργεια. Την προέτρεψε να καθίσει στο τραπέζι και να ηρεμήσει.

«Ξέρω πως δεν είναι αυτή η αιτία που έκλαψες. Όχι που δάκρυες, που έκλαψες» είπε μετά. Της έπιασε το χέρι. «Πες μου τι πραγματικά συνέβη. Μπορώ να σε βοηθήσω».

Στην αρχή έδειξε απρόθυμη, μα τελικά αποφάσισε να μιλήσει.

«Σκεφτόμουν όλους αυτούς τους καβγάδες που κάνουμε τον τελευταίο καιρό με τον Κώστα. Παλιότερα, δεν ήμασταν έτσι. Από τότε που οι δουλειές του δεν πάνε καλά, έχει γίνει αδιάφορος και τον ενοχλεί το παραμικρό.

Αναρωτιέμαι πού θα οδηγήσουν όλα αυτά. Και τότε νιώθω πως βρίσκομαι σε αδιέξοδο». Τα δάκρυά της είχαν πλέον στερέψει, προσπαθούσε να φανεί ψύχραιμη.

«Το μόνο που μπορώ να σου τονίσω είναι ότι δεν πρόκειται τίποτα από όλα αυτά να επιφέρει καλό αποτέλεσμα» της απάντησε. «Αναλογίσου το κακό που κάνεις στον εαυτό σου με το να στεναχωριέσαι και αν όχι αυτό, τουλάχιστον σκέψου εμάς και, κυρίως, την Αθηνά. Εγώ είμαι μεγάλος, εκείνη όμως είναι μικρή και καλό είναι να λαμβάνει υγιή ερεθίσματα. Αυτή η ζωή δεν της κάνει καλό. Η γνώμη μου είναι μία. Να τον χωρίσεις, μαμά. Για το καλό

όλων μας. Δεν σε πιέζω με κανέναν τρόπο, κάνε ό,τι επιθυμείς. Απλά, σε συμβουλεύω». Σταμάτησε, διαπιστώνοντας ότι είχε μιλήσει αρκετά.

«Δεν ξέρω» είπε. «Η αλήθεια είναι πως σκέφτομαι αρκετά το γεγονός ότι θα πρέπει να ζείτε χαρούμενοι. Θα πρέπει να το δω».

Εκείνη την στιγμή, η πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ο πατριός του Γιάννη. Δεν έδωσε καν σημασία στους δυο τους και πήγε προς το σαλόνι.

«Κώστα» είπε ανήσυχη η μητέρα του Γιάννη. «Πού είναι η Αθηνά;»

Εκείνος την κοίταξε με βλέμμα ατάραχο. «Αφού δική σου δουλειά είναι να την πάρεις από το σχολείο».

«Κάνεις λάθος» ύψωσε ελαφρά τη φωνή της. «Από χθες το βράδυ σου είπα πως σήμερα θα πήγαινες εσύ στο σχολείο».

«Ωχ, παράτα με επιτέλους!» απάντησε και μπαίνοντας στην κρεβατοκάμαρα, έκλεισε με δύναμη την πόρτα.

Εκείνη πήρε βαθιά ανάσα. «Πάω να πάρω την Αθηνά από το σχολείο».

Ο Γιάννης την σταμάτησε. «Δεν χρειάζεται, μαμά» είπε. «Θα πάω εγώ. Και σκέψου αυτά που σου είπα. Έχεις τη δύναμη. Σκοπός είναι να αποκτήσεις τη θέληση».

Πριν προλάβει να κλείσει την πόρτα, είδε το θλιμμένο χαμόγελο της μητέρας του. Καθώς κατέβαινε, οι φωνές τους αντηχούσαν στα αυτιά του.

Έτρεχε στο δρόμο. Ευτυχώς το σχολείο δεν ήταν μακριά από το σπίτι του και έτσι δεν άργησε να φτάσει. Όπως είχε προβλέψει, όλα τα υπόλοιπα παιδιά είχαν φύγει, εκτός από ένα. Την αδερφή του. Καθόταν με την τσάντα στους ώμους σε ένα από τα σκαλιά που οδηγούσαν στο εσωτερικό του σχολείου και έπαιζε με κάτι χόρτα. Ο Γιάννης κατευθύνθηκε γρήγορα προς το μέρος της.

«Είσαι καλά, Αθηνά;» τη ρώτησε. «Σήμερα ήρθα εγώ, επειδή...»

«...η μαμά με τον Κώστα μαλώνουν. Καλά είμαι» συμπλήρωσε.

Σηκώθηκε και άρχισαν να παίρνουν τον δρόμο της επιστροφής.

«Ανησύχησες; Προσπάθησα να μην αργήσω».

«Όχι και πολύ» απάντησε κοιτάζοντας ευθεία. «Πολλές φορές μου αρέσει κιόλας να είμαι στο σχολείο. Δεν μου αρέσει το σπίτι».

Δεν περίμενε να το ακούσει αυτό από ένα παιδί της ηλικίας της, πόσο μάλλον από την ίδια του την αδερφή. Όστε λοιπόν, είχε φτάσει η κατάσταση σε αυτό το σημείο: να αποστρέφεται η Αθηνά το σπίτι τους και να προτιμά να βρίσκεται έξω από αυτό. Πράγματι, και εκείνος το προτιμούσε πολλές φορές.

«Να σου πω κάτι;» τον ρώτησε. «Θα ήθελα να είχα γνωρίσει τον μπαμπά. Όλα θα ήταν ωραία τότε».

«Ναι, πράγματι ήταν» παραδέχτηκε. Πόσο θα ήθελε να γυρίσει πίσω τον χρόνο! Δεν είχε νόημα όμως.

Λίγο πριν μπουν στο διαμέρισμα η Αθηνά τον σταμάτησε. «Δεν θέλω να μπω μέσα. Φοβάμαι».

Εκείνος την αγκάλιασε σφιχτά. «Όσο θα είμαι εγώ εδώ, δεν θα επιτρέψω να σου συμβεί τίποτα».

Ο Μάρκος τους ενημέρωσε πως ο ιδιοκτήτης έμενε στην οδό Ομονοίας 36. Θα πήγαιναν να τον επισκεφθούν το Σάββατο, που θα ήταν διαθέσιμοι όλοι.

«Μήπως να πήγαινε μόνο ένας;» ρώτησε ο Γιάννης.

«Πιστεύω πως είναι καλύτερα να πάμε όλοι μαζί» απάντησε η Ελισάβετ και συμφώνησαν.

«Παρατηρήσατε πως σήμερα ο καθηγητής είναι κάπως νευρικός;» ρώτησε με περιέργεια η Καλλιρρόη.

«Ναι, λογικό είναι άλλωστε» απάντησε ο Μάρκος. «Έχασε την ταυτότητα και επιπλέον, είναι πολύ πιθανόν να είναι νευρικός για το γεγονός ότι είσαι πλέον καλά. Εκείνο το απόγευμα στο νοσοκομείο μου φάνηκε ιδιαίτερα ύποπτος».

«Ας μην της τα θυμίζουμε καλύτερα» πρότεινε ο Γιάννης. Χτύπησε ύστερα το κουδούνι και ανέβηκαν στις τάξεις τους για μάθημα.

«Τι γίνεται όμως με το αυτοκίνητο;» ρώτησε η Ελισάβετ. «Δεν το έχουμε βρει».

«Κατά πάσα πιθανότητα, ο καθηγητής θα το έχει κάπου κρυμμένο» απάντησε ο Μάρκος. «Εκτός και αν πράγματι είχε κάποιες προσωπικές υποθέσεις με τον Αργυρό και το κατάστρεψε. Θα του πούμε πως δεν το βρήκαμε».

«Πραγματικά, σας ευχαριστώ χίλιες φορές που την βρήκατε και μου τη φέρατε» είπε χαρούμενος ο ιδιοκτήτης. Κατάφεραν με ευκολία να βρουν το σπίτι του, το Σάββατο. Ήταν έξω από την πολυκατοικία και ετοιμάζονταν να μπουν, όταν βγήκε ο Αργυρός βιαστικά από αυτήν, με σκοπό να πάει για κάποια δουλειά. Τη στιγμή όμως που του συστήθηκαν και του ανέφεραν τον σκοπό της επίσκεψής τους, ακύρωσε αμέσως τηλεφωνικά το ραντεβού του και τους δέχτηκε στο διαμέρισμά του.

«Δεν κάνει τίποτα» απάντησε η Ελισάβετ. «Από χρέος το κάναμε».

«Ξέρετε, την χρειαζόμουνα και παραξενεύτηκα όταν είδα πως δεν την έβρισκα πουθενά» απάντησε εκείνος. «Μήπως έχετε νέα σχετικά με το αυτοκίνητό μου;»

«Δυστυχώς, όχι» απάντησε η Καλλιρρόη. «Δεν ξέρουμε πού θα μπορούσε να βρίσκεται».

«Κρίμα» απάντησε εκείνος. «Αλήθεια, πώς βρήκατε την ταυτότητα;» ρώτησε με ενδιαφέρον. «Και ποιος την πήρε; Μπορείτε να μου τον περιγράψετε ή να μου πείτε κάποια στοιχεία του;»

«Δεν γνωρίζουμε στοιχεία του, μα μπορώ να σας τον περιγράψω» απάντησε ο Μάρκος, όπως και έκανε. Μόλις τελείωσε, παρατήρησε πως ήταν σαστισμένος και είχε χάσει το χρώμα του.

«Είστε καλά;» ρώτησε ο Γιάννης.

Εκείνος δεν φάνηκε να τον ακούει. Το μόνο που έκανε ήταν να σηκωθεί και να ανοίξει την εξώπορτα του σπιτιού του. «Νομίζω πως είναι καλύτερα να πηγαίνετε».

«Μα, τι ακριβώς συνέβη;» ρώτησε η Καλλιρρόη.

«Δεν χρειάζεται να ξέρετε» απάντησε εκείνος. «Σας συνιστώ να πηγαίνετε».

«Γνωρίζετε τον ύποπτο;» ρώτησε ο Μάρκος. «Σας παρακαλώ, μιλήστε μας. Είναι ο καθηγητής της χημείας, που έχουμε στο σχολείο μας».

Εκείνος έσμιξε απορημένος τα φρύδια. «Είστε σίγουροι;»

«Μπορείτε να γίνετε πιο συγκεκριμένος;» ρώτησε η Ελισάβετ. «Πείτε μας τι γνωρίζετε για αυτόν. Είναι ανάγκη να ξέρουμε».

Φάνηκε τελικά να υποχωρεί. «Εντάξει, θα σας μιλήσω. Θα μου υποσχεθείτε όμως πως δεν θα πείτε τίποτα και σε κανέναν από αυτά που θα ακούσετε».

Εκείνοι ένευσαν καταφατικά.

Αναστέναξε και ξεκίνησε. «Εγώ με τον καθηγητή σας, παλιά, ήμασταν φίλοι. Πολύ καλοί φίλοι. Κάναμε πολλά πράγματα μαζί και περνούσαμε πάντα ωραία. Ξαφνικά, όμως άρχισε να συμπεριφέρεται περίεργα. Πολλές φορές, απέφευγε να μου μιλήσει και όταν του πρότεινα να βγούμε για μια βόλτα, ισχυριζόταν πως δεν μπορούσε, έβρισκε όλο και κάποια δικαιολογία. Είχα φτάσει στο σημείο να πιστεύω ότι η φιλιά μας είχε πλέον τελειώσει. Μέχρι τη στιγμή που είδα κάτι που δεν μου άρεσε καθόλου.

>> Ένα βράδυ που περπατούσα στον περιφερειακό, πηγαίνω πολλές φορές για περπάτημα εκεί, την ώρα που ανέβαινα προς το παλιό νοσοκομείο, άκουσα από τα δέντρα έναν περίεργο θόρυβο και ομιλίες. Σαν να βρισκόταν κάποιος σε μια έντονη συζήτηση. Πήγα προς τα εκεί, όσο πιο αθόρυβα γινόταν και κρύφτηκα πίσω από ένα δέντρο. Ακόμη και μέσα στο σκοτάδι κατάφερα να τον αναγνωρίσω. Ο καθηγητής σας λοιπόν, βρισκόταν μπροστά από κάποιον άλλον που ήταν πεσμένος κοντά σε ένα δέντρο. Δεν κατάλαβα τον λόγο που μάλωσαν, ούτε τον λόγο που τον σκότωσε. Όχι όμως με ένα πιστόλι ή κάτι τέτοιο. Αλλά, εκτόξευσε από το χέρι του μια μαύρη λάμψη που πήγε κατευθείαν προς τη καρδιά του και ξεψύχησε. Είμαι σίγουρος πως το είδα! Μην περάσετε για τρελό.

>> Δεν άντεξα και έβγαλα μια κραυγή, ρωτώντας τον αν είχε συνειδητοποιήσει την πράξη του. Εκείνος δεν απάντησε, όμως με παρακάλεσε να μην πω τίποτα. Εγώ δεν ήμουν σίγουρος αν θα κρατούσα τον λόγο μου, μα και να το έλεγα σε κάποιον, δεν θα με πίστευε. Οπότε, δεν είχα παρά να μην μιλήσω.

>> Στη συνέχεια, μου πρότεινε να ξαναγίνουμε φίλοι. Ύστερα, όμως από εκείνο το συμβάν, ήξερα πως τίποτα δεν θα ήταν πλέον το ίδιο. Του είπα πως δεν ήθελα να κάνω παρέα άλλο μαζί του, με έναν δολοφόνο. Καταλήξαμε να μαλώσουμε άσχημα. Τον ρώτησα για ποιον λόγο με απέφευγε τόσο καιρό, μα δεν μου απάντησε. Κίνησα να φύγω, θυμωμένος και φοβισμένος ταυτόχρονα. 'Δεν τελειώσαμε' μου είπε. Γύρισα να το κοιτάξω, αλλά δεν ήταν εκεί. Είχε εξαφανιστεί. Όπως και ο άνθρωπος που σκότωσε. Τότε συνειδητοποίησα πως δεν μου είχε πει ποτέ το όνομά του. Ήταν άκρως ύποπτο. Δεν είχα όμως πλέον την ευκαιρία να το μάθω.

>>Για χρόνια δεν είχα νέα του, μέχρι που ήρθατε τώρα εσείς και μου τον αναφέρατε. Γύρισε για να με εκδικηθεί, προφανώς. Με το να κλέψει το αυτοκίνητο και την ταυτότητά μου. Δεν θέλω να έχω άλλα μπλεξίματα με αυτόν. Αρκετά είχα περάσει. Γι' αυτό ήθελα να φύγετε. Κοιτάξτε να μην μπλέξετε με αυτόν. Λίγες είναι οι πιθανότητες να γλυτώσετε».

Σταμάτησε, αφήνοντας τους άναυδους. Κοιτούσαν ο ένας τον άλλον, μην ξέροντας τι να πουν. Ήταν δύσκολο να χωνέψουν όλα όσα είχαν ακούσει, αλλά όχι και αδύνατο.

«Το προαίσθημά μας βγήκε σωστό λοιπόν» είπε η Ελισάβετ.
«Κινδυνεύουμε».

«Θα δούμε τι θα κάνουμε» είπε ο Μάρκος και σηκώθηκαν να φύγουν. Ο Γιάννης παρατήρησε πως η Καλλιρρόη έδειχνε τρομαγμένη.

«Εμείς πηγαίνουμε» είπε στον Αργυρό. «Ευχαριστούμε για τις πληροφορίες».

«Δεν κάνει τίποτα» απάντησε. Άνοιξαν την πόρτα για να φύγουν. «Α, και που είστε; Καλή τύχη» τους ευχήθηκε.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε με απόγνωση η Καλλιρρόη. «Ακούσατε τι είπε: 'Λίγες είναι οι πιθανότητες να βγείτε ζωντανοί'».

«Ηρέμησε» προσπάθησε να την παρηγορήσει η Ελισάβετ. «Στο κάτω-κάτω, δεν έχουμε κάποια υπόθεση μεταξύ του. Απλά, μας συμπεριφέρεται περίεργα. Το μόνο που μένει είναι να βρούμε το γιατί».

«Εμείς, όμως ας έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά» είπε ο Μάρκος. «Στο σχολείο δεν μπορεί να μας κάνει κάτι, αυτό, βέβαια, δεν σημαίνει πως δεν πρέπει και να προσέχουμε».

«Και τότε για ποιον λόγο ήθελε την Καλλιρρόη στο νοσοκομείο;» ρώτησε ο Γιάννης. «Κάτι δεν πάει καλά εδώ».

«Μήπως να λάβουμε υπόψη μας εκείνη την φωνή που άκουσα στο δάσος;» ρώτησε η Ελισάβετ. «Μπορεί και να μην ήταν προϊόν της φαντασίας μου και να ήθελε να μας προειδοποιήσει».

«Και τότε γιατί δεν εμφανίζεται;» ρώτησε η Καλλιρρόη. Δάκρυα είχαν αρχίσει να εμφανίζονται στα γαλάζια μάτια της. «Μπορείς να μου πεις;»

Η φίλη της την αγκάλιασε και της μιλούσε παρηγορητικά. Της είπε ακόμη μερικά αστεία δικά τους, που τα δύο αγόρια δεν γνώριζαν και τελικά κατέληξαν να γελάνε μαζί τους.

Όταν ένωσε η φίλη τους καλύτερα, ο Γιάννης είπε: «Πιστεύω πως είναι προτιμότερο να τα ξεχάσουμε όλα προς το παρόν και να δούμε τι θα κάνουμε από Δευτέρα. Τι λέτε;»

Οι φίλοι του ήταν τόσο κουρασμένοι με αυτήν την υπόθεση που συμφώνησαν.

«Όταν σας μιλούν για μαθήματα και καθηγητές, να σκέφτεστε το καλοκαίρι!» είπε ο Μάρκος και όλοι γέλασαν. Ύστερα, χαιρετηθήκαν και πήγε ο καθένας στο σπίτι του.

Θα τα καταφέρουμε, σκέφτηκε ο Γιάννης καθώς περπατούσε. *Όλα θα πάνε καλά.*

12^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Προσπαθούσα εδώ και πολύ καιρό να φέρω τη συζήτηση στον μπαμπά, μα η μητέρα μου ή άλλαζε τη συζήτηση, ή μου έλεγε πως είχε δουλειά. Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί δεν ήθελε να το συζητήσει. Την τελευταία φορά που μίλησα με τον μπαμπά στο τηλέφωνο, μου φάνηκε απόλυτα φυσιολογικός. Είχα πλέον μπερδευτεί.

Και τώρα προστέθηκε και το πρόβλημα του καθηγητή. Είχαμε όλοι πολλά αναπάντητα ερωτήματα πάνω σε αυτό το θέμα. Δεν ξέραμε τι ακριβώς θα κάναμε, πάντως για την ώρα για δρούσαμε όπως και πρώτα. Είχε περάσει πλέον μια βδομάδα που επισκεφτήκαμε τον ιδιοκτήτη και η ιστορία που μας αφηγήθηκε δεν έλεγε να φύγει από το μυαλό μου.

Τελείωσα τα μαθήματά μου και, μην έχοντας τι άλλο να κάνω και επειδή ήταν Σάββατο, αποφάσισα να πάρω τηλέφωνο τους φίλους μου, για να βγούμε για βόλτα και να συζητήσουμε τα θέματα που μας απασχολούσαν. Ενώ περίμενα αρνητικές απαντήσεις, τελικά όλοι μπορούσαν. Ντύθηκα χαρούμενη και έφυγα από το σπίτι.

Έξω, φυσούσε ψυχρός αέρας και σύννεφα είχαν μαζευτεί στον ουρανό. Ανέβασα περισσότερο το φερμουάρ του παλτού μου και περπάτησα γρήγορα με σκοπό να ζεσταθώ. Υπέκυψα στον πειρασμό να κοιτάξω την βιτρίνα του αγαπημένου μου βιβλιοπωλείου. Δεν είχε πολλά καινούρια βιβλία, όμως θα ήθελα να μπορούσα να τα αγοράσω όλα!

Δεν περίμενα για πολλή ώρα στη πλατεία Καπνεργάτη και έφτασαν. Τους αγαπώ τόσο πολύ αυτούς τους τρεις. Είναι η δεύτερη οικογένειά μου!

«Λοιπόν, που λέτε να πάμε;» τους ρώτησα όταν μαζεύτηκαν.

«Ας περπατήσουμε και θα δούμε στη διαδρομή» απάντησε η Καλλιρρόη. «Άλλωστε, πάντα αργούμε να αποφασίσουμε».

«Ακριβώς» συμφώνησε χαμογελώντας ο Μάρκος και ξεκινήσαμε.

Κάναμε άσκοπα βόλτες, από εδώ και από εκεί, συζητούσαμε απορροφημένοι και δεν καταλαβαίναμε που πηγαίναμε. Πολλές φορές, λέγαμε τόσο ξεκαρδιστικά αστεία και πειραζόμασταν, που κοντεύαμε να δακρύσουμε. Τόσο ωραία περνούσαμε. Το χρειαζόμασταν, ύστερα από τόση ανησυχία και άγχος. Καταλήξαμε στο πάρκο, όταν είχε πια βραδιάσει. Τίποτα από τα δύο δεν καταλάβαμε. Δεν είχε καθόλου κόσμος. Καθίσαμε σε ένα παγκάκι. Προσπαθώντας να συνέλθω από ένα αστείο που είχε πει πριν από λίγο ο Μάρκος, ρώτησα:

«Τελικά, τι θα κάνουμε με τον καθηγητή;»

«Τι θες και τον θυμάσαι τώρα αυτόν;» είπε η Καλλιρρόη, μεθυσμένη από τα γέλια. «Μην ταλαιπωρείς τον εαυτό σου». Δεν είχε καμιά σχέση με την Καλλιρρόη της προηγούμενης βδομάδας, που παρηγορούσα στην αγκαλιά μου. Τώρα, έδειχνε να μην ενδιαφέρεται καθόλου και να απολαμβάνει την στιγμή. Σκέφτηκα πως θα ήταν καλύτερα αν το εφάρμοζα και εγώ.

«Δεν θα του δίνουμε σημασία και ό, τι γίνει» απάντησε ο Γιάννης.

Τότε αρχίσαμε να μιλάμε για τα μαθήματα και για τους βαθμούς που περιμέναμε σε αυτά για το πρώτο τετράμηνο. Δεν φοβόμουν για τους δικούς μου βαθμούς, τα πήγαινα πολύ καλά, εκτός όμως από τα μαθηματικά. Στα φιλολογικά, ήμουν μια χαρά. Το ακριβώς αντίθετο ίσχυε για την Καλλιρρόη και για τον Γιάννη. Μόνο ο Μάρκος συμφωνούσε μαζί μου.

Εφόσον ήμασταν μόνοι στο πάρκο και είχε νυχτώσει αρκετά, αποφασίσαμε να φύγουμε. Πριν σηκωθούμε όμως, ακούσαμε έναν περίεργο θόρυβο. Έναν *ψίθυρο*. Και τον ήξερα καλά αυτόν τον ψίθυρο.

«Αυτός ήταν ο ψίθυρος που σας έλεγα!» τους είπα ικανοποιημένη. Πείστηκαν πως τους έλεγα αλήθεια.

«Για πάμε να δούμε» πρότεινε ο Μάρκος.

Κατευθυνθήκαμε προς το μέρος από όπου ακουγόταν, απορημένοι. Οδηγηθήκαμε πίσω από κάποια δέντρα. Ήταν τόσο σκοτεινά, που μετά βίας διακρίναμε ο ένας τον άλλον. Η φωνή άργησε να μιλήσει, μα πάνω που πήγα να αναρωτηθώ τι έγινε, ξεκίνησε. Τώρα, ακουγόταν περισσότερο στο μυαλό μου, παρά στην ατμόσφαιρα.

«*Επιτέλους, σας βρίσκω και τους τέσσερις. Έκανα τεράστιες προσπάθειες να σας εντοπίσω και να που τα κατάφερα*». Από τα ανησυχητικά τους βλέμματα, κατάλαβα πως την είχαν ακούσει όλοι. Ήταν η ίδια κοριτσιίστικη φωνή που είχα ακούσει και στο δάσος.

«Ποια είσαι;» ρώτησε ο Μάρκος. «Και τι ακριβώς θέλεις να μας πεις;»

«*Σε αυτά τα δυο ερωτήματα σκόπευα να απαντήσω στην Ελισάβετ, πριν λίγο καιρό, μα έπρεπε να φύγει. Σας το είπα, φαντάζομαι. Μην τρομάζετε, όμως. Από εμένα δεν πρόκειται να πάθετε τίποτα. Από κάποιον άλλον πάλι, πολύ πιθανόν. Αν με ακούσετε όμως, θα προστατευτείτε. Μπορεί να σας φανούν περίεργα αυτά που θα σας πω, μα σας εγγυώμαι πως είναι όλη η αλήθεια. Είτε το παραδεχτείτε, είτε όχι*».

Είχαμε μπερδευτεί πια τελείως. Μα, τι ακριβώς ήθελε να μας πει;

«*Καταρχήν, λέγομαι Δάφνη. Είμαι ένα κορίτσι όπως εσείς, δεν έχουμε κάποια ιδιαίτερη διαφορά. Μόνο που εγώ ζω σε έναν άλλο κόσμο, που δεν μπορεί να γίνει αντιληπτός από εσάς. Ούτε και από κάποιον άλλον. Προς το παρόν δηλαδή. Θα τα πούμε αυτά στη συνέχεια*».

>> *Εσείς μεταξύ σας, έχετε σημαντικούς δεσμούς. Όχι σαν απλά άτομα όμως. Αλλά, σαν μαχητές των στοιχείων*»

«Σαν ποιοι;» ρώτησε η Καλλιρρόη.

Αναστέναξε. «*Είστε οι τελευταίοι μαχητές των στοιχείων. Ο κάθε ένας από εσάς, δηλαδή, αντιπροσωπεύει ένα στοιχείο της φύσης. Εσύ το Νερό, η Ελισάβετ, τη Φωτιά, ο Μάρκος τον Αέρα και ο Γιάννης τη Γη. Ξέρω πως σας φαίνονται παράλογα, όμως δεν σας κάνω πλάκα, όπως σας είπα και πριν, είναι πέρα για πέρα αληθινά*».

Ακολουθήσε μεγάλη παύση. Κατά τη διάρκειά της κοίταξα τα πρόσωπα των φίλων μου. Πολλά συναισθήματα μπορούσα να ξεχωρίσω: φόβος,

σύγχυση, δυσπιστία, επιφυλακτικότητα. Προσωπικά, κάτι μέσα μου με έπειθε να πιστέψω την Δάφνη. Δεν είχε άλλωστε κανένα νόημα να μας κάνει πλάκα. Μου το είχε πει και στο δάσος. Ίσως όμως οι φίλοι μου να ήθελαν περισσότερες λεπτομέρειες για πεισθούν.

«Είναι πολύ πιθανόν, όταν θα φτάσετε στο σπίτι σας να επιθυμείτε να δοκιμάσετε τις δυνάμεις σας. Με κάθε φυσικότητα. Δεν είναι όμως απλά τα πράγματα. Χρειάζεται εξάσκηση και θα τις τελειοποιήσετε σταδιακά.»

>>Θα θέλατε επίσης να μάθετε από πού ξεκίνησαν οι μαχητές, σωστά; Την ιστορία τους. Αυτό λοιπόν σκοπεύω να κάνω αυτή τη στιγμή. Ήρθε η ώρα να τα μάθετε όλα.»

>>Η ιστορία μας ξεκινάει πολλά χρόνια πριν, στη δική μου χώρα, στο Πρίσμα. Είναι μια χώρα περίπου σαν τη δική σας, μόνο που έχει τρεις βασικές πόλεις: την Φλόγα, την Ορυκτή, την Ανέμη και την Κοραλλία. Όπως σωστά θα μαντέψατε, αυτές οι πόλεις αντιπροσωπεύουν τη Φωτιά, τη Γη, τον Αέρα και το Νερό, αντίστοιχα. Αν ενώσουν τις δυνάμεις τους είναι πολύ ισχυρές, σαν και εσάς.»

>>Ολόκληρη η χώρα διοικείται από το κάστρο που βρίσκεται περίπου στο κέντρο της. Από εκεί πηγάζουν όλες οι εξουσίες. Τώρα βέβαια, με πιο βάνουσο τρόπο από ότι τότε. Στο παρελθόν, κυβερνούσαν το Πρίσμα οι γονείς μου. Και λέω 'στο παρελθόν', επειδή αυτό δεν ισχύει πια». Σταμάτησε, σαν να αναπολούσε εκείνα τα χρόνια.

«Για ποιον λόγο;» ρώτησε με περιέργεια ο Γιάννης.

«Θα σας πω. Λοιπόν, οι γονείς μου ήταν δίκαιοι βασιλιάδες. Και δεν το λέω επειδή είμαι κόρη τους, κάθε άλλο. Αυτή ήταν η πραγματικότητα. Δεν βασάνιζαν τον λαό, ήξεραν τα όριά τους, υπολόγιζαν την γνώμη των άλλων. Ο λαός ήταν πολύ ευχαριστημένος μαζί τους και τους αγαπούσε. Είχαν όμως και εχθρούς, που ζήλευαν την εξουσία τους. Τώρα αρχίζει το δυσάρεστο σημείο.»

Τελικά, σαν να είχαν αρχίσει να πείθονται, όπως και εγώ. Είχαμε απορροφηθεί από την ιστορία της. Έμοιαζε εξωπραγματική, αλλά και αληθινή ταυτόχρονα. Και αυτό το δήλωνε ο τόνος της φωνής της, το συναίσθημα που έκρυβε μέσα της.

>>Ένας στρατηγός μιας πολύ σημαντικής μονάδας του στρατού των γονιών μου, άρχισε να επιθυμεί να πάρει στα χέρια του την εξουσία. Γι' αυτό, οργάνωσε μια ομάδα ομοϊδεατών του, προκαλώντας αναταραχές, όχι μόνο στο κάστρο, μα και σε ολόκληρη τη χώρα. Κάλεσε τον πατέρα μου σε μονομαχία. Αν και ο πατέρας μου ήταν πολύ καλός ξιφομάχος, κατάφερε ως δια μαγείας να τον νικήσει. Ήταν συντριπτική αυτή η ήττα. Δεν άργησε έπειτα να δολοφονήσει και την μητέρα μου, με δόλο. Ανέβηκε στον θρόνο με τη βία και, δυστυχώς, κυβερνά μέχρι σήμερα. Με έναν απαράδεχτο τρόπο. Η πολιτική του δεν έχει καμιά απολύτως σχέση με αυτή των γονιών μου. Είναι αυταρχικός, εκμεταλλεύεται τους φτωχούς πολίτες με τον χειρότερο τρόπο, θέτει δυσβάσταχτους φόρους.»

«Σαν και σήμερα, ένα πράγμα» απάντησε ειρωνικά ο Γιάννης.

«Και έτσι, όντας ανήλικη, μένω αναγκαστικά στο κάστρο. Κλειδωμένη σε ένα δωμάτιο. Με μεταχειρίζονται σαν μια δούλα. Και, όχι, δεν το λέω για να με λυπηθείτε. Από εδώ σας μιλάω αυτή τη στιγμή.»

>>Ας επανέλθουμε όμως στο θέμα. Ορισμένοι, δεν μπορούσαν να ανεχτούν αυτήν την κατάσταση που επικράτησε και θέλησαν να τον

κατεβάσουν από τον θρόνο, ώστε να επανέλθει η δικαιοσύνη. Πάσχιζαν για το καλό ολόκληρης της χώρας και επιπλέον, διέθεταν μαγικές δυνάμεις. Αυτοί ήταν οι μαχητές των στοιχείων».

Κρεμόμασταν από τα χείλη της. Είχαμε φτάσει στο κρίσιμο σημείο.

«Αυτοί, λοιπόν, αντιπροσωπεύοντας την πόλη καταγωγής τους, ενώθηκαν, πάντα τέσσερις σε κάθε γενιά, πραγματοποιώντας επαναστάσεις, ενθαρρύνοντας τους πολίτες. Δυστυχώς, όμως δεν κατάφεραν να τον εκτοπίσουν, όχι μόνο επειδή τα τείχη του κάστρου ήταν αρκετά ισχυρά, αλλά και λόγω του ότι είχε πλέον αποκτήσει σκοτεινές δυνάμεις. Άρχοντας των Σκιών' έτσι λέγεται μέχρι σήμερα. Οι μαχητές δεν το έβαζαν όμως κάτω. Εξελλίσονταν γενιά με τη γενιά, προσπαθώντας να βρουν νέες τεχνικές, να χειριστούν ίσως και με διαφορετικό τρόπο τα στοιχεία που εκπροσωπούσαν. Παρά τις μάχες που έγιναν όμως, απέτυχαν. Κάποιοι έφτασαν πολύ κοντά. Άλλοι πάλι, όχι.

>>Έτσι, άρχισαν σταδιακά να μειώνονται. Διαμάχες προέκυψαν αναμεταξύ τους για προσωπικά συμφέροντα, ξέχασαν την ενότητά τους και τον σκοπό τους. Διαλύθηκαν και τελικά αφανίστηκαν εντελώς. Το Πρίσμα έμεινε πλέον στα χέρια του Άρχοντα.

>>Είχαμε χάσει όλες μας τις ελπίδες για καλύτερη ζωή, μέχρι που, ως δια μαγείας, εμφανιστήκατε εσείς και μαζί αυτή η ελπίδα. Είναι πράγματι περίεργο που δεν εμφανιστήκατε στον δικό μας κόσμο, μα είστε οι τελευταίοι μαχητές των στοιχείων, η τελευταία ευκαιρία εκτόπισης του Άρχοντα. Αυτό που χρειάζεστε είναι εξάσκηση για να αναπτύξετε τις ικανότητές σας. Και το πιο σημαντικό είναι να παραμείνετε ενωμένοι. Μόνο έτσι θα καταφέρετε να βγείτε νικητές»

Κοιταχτήκαμε απορημένοι. Ήταν έτσι τα πράγματα, όπως τα έλεγε η Δάφνη; Πράγματι θα συνεχίζαμε το έργο των υπόλοιπων μαχητών; Δεν μπορούσαμε να το διανοηθούμε.

«Εντάξει» απάντησε ο Μάρκος. «Θα κάνουμε ό, τι χρειαστεί για να νικήσουμε. Έτσι δεν είναι;» μας ρώτησε.

Αναγκαστικά συμφωνήσαμε. Άλλωστε, δεν είχαμε και άλλη επιλογή.

«Ωραία, αυτό περίμενα να ακούσω από εσάς. Πριν από τον Άρχοντα, όμως, θα πρέπει να αντιμετωπίσετε κάποιον άλλον. Κάποιον που βρίσκεται πολύ κοντά σας και αποτελεί τον πιο κοντινό σας κίνδυνο. Τον απεσταλμένο του. Τον Σημαδεμένο»

«Μα, ποιος είναι αυτός;» ρώτησα.

«Ο δῆθεν, καθηγητής χημείας σας» μου απάντησε.

«Δεν το πιστεύω!» αναφώνησε η Καλλιρρόη. «Και γιατί ονομάζεται έτσι;»

«Διότι στο χέρι του έχει σημαδεμένο ένα 'χ'. Δεν φαίνεται, ούτε αυτό, ούτε το ότι τα μαλλιά του είναι κόκκινα, διότι έχει την ικανότητα να μεταμφιέζεται. Λυπάμαι που το λέω, μα είναι πιο δυνατός από εσάς. Έχει σταλεί για να σας σκοτώσει. Ακόμη, βοήθησε τον Άρχοντα, ώστε να σκοτώσει τους γονείς μου. Και θέλω να το πληρώσει» απάντησε η Δάφνη.

«Τι πράγμα;» ρώτησε ο Μάρκος. Τα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

«Δηλαδή κινδυνεύουμε με όλη τη σημασία της λέξης!»

«Για αυτό λοιπόν είχαμε συνέχεια μπλεξίματα μαζί του» συνειδητοποίησε ο Γιάννης. Στράφηκε στην Καλλιρρόη. «Τώρα ξεκαθαρίζουν όλα. Σε ήθελε νεκρή, στα αλήθεια!»

«Ναι» απάντησε. «Και για να μας αποδυναμώσει. Αισθάνομαι τυχερή που γλίτωσα. Πώς ήξερε όμως ότι θα περνούσα από εκείνο τον δρόμο, εκείνη τη στιγμή;» ρώτησε τη Δάφνη.

«Ξέχασα να σας το πω» απάντησε. «Έχει και την ικανότητα να εισβάλλει στο μυαλό σας. Έτσι το κατάλαβε. Έκλεψε το αυτοκίνητο για αυτόν ακριβώς το σκοπό».

«Δηλαδή, μπορεί να μας παρακολουθεί και τώρα;» ρώτησα ανήσυχη.

«Όχι, θα το καταλάβετε. Είναι ανάμεσα σε αυτά που θα μάθετε η προστασία του μυαλού σας. Θα πρέπει κάθε βράδυ να κάνετε εξάσκηση».

«Μα που θα εξασκούμαστε;» ρώτησε ο Μάρκος. «Και πότε;»

«Από αύριο βράδυ ξεκινάτε. Θα ανεβείτε στον περιφερειακό, σε ένα δάσος που σας πω. Για δύο ώρες. Δεν γίνεται αλλιώς».

«Τι θα γίνει με τα μαθήματα;» αναρωτήθηκε η Καλλιρρόη. «Πρέπει να ξεκουραζόμαστε».

«Η αντιμετώπιση του Σημαδεμένου, προέχει» απάντησε εκείνη. «Αύριο το βράδυ, κατά τις έντεκα, ανεβείτε στον περιφερειακό. Πρέπει να προετοιμαστείτε. Αυτά είχα να σας πω. Μην ξεχνάτε να μείνετε ενωμένοι» υπενθύμισε και τη νιώσαμε να φεύγει.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς» τους είπα. «Πρέπει να πάμε».

13^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Νερό

Την Καλλιρρόη δεν την έπιανε ύπνος. Σκεφτόταν όσα είχαν προηγηθεί και φοβόταν. Πολύ. Μερικές φορές νόμιζε πως όλα αυτά ήταν ένα άσχημο όνειρο και σε λίγη ώρα θα ξυπνούσε ανακουφισμένη. Ότι δεν ήταν μαχητές, δεν χρειαζόταν να εξασκηθούν, δεν κινδύνευαν. Όμως, συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο και έπρεπε να το παραδεχτεί. Της ήταν τόσο δύσκολο!

Σηκώθηκε από το κρεβάτι της, ξέροντας πως δεν θα μπορούσε να κοιμηθεί. Το θέμα ήταν πώς θα περνούσε όλες αυτές τις ώρες, μέχρι να ξημερώσει. Άρχισε να κάνει βόλτες στο σπίτι, προσπαθώντας να μην κάνει φασαρία.

Δεν μπορούσε να πιστέψει το γεγονός ότι ήταν μαχήτρια. Ότι θα συνέχιζε το έργο των προηγούμενων μαχητών, με επιτυχία ή αποτυχία. Και δεν ήξερε αν ήταν έτοιμη για μια τέτοια μοίρα, αν θα κατάφερνε να τα βγάλει πέρα. Αυτό ήταν που την άγχωνε.

Πήγε στην κουζίνα και κατέβασε από ένα ντουλάπι μια κούπα. Ήταν περίεργη για τις δυνάμεις που διέθετε και ήθελε να τις δοκιμάσει. Φυσικό ήταν, όπως είχε πει και η Δάφνη. Θα κατάφερνε να το γεμίσει με νερό; Τοποθέτησε τις παλάμες της λίγο πιο πάνω από την κούπα και άρχισε να σκέφτεται την αγαπημένη της θάλασσα. Όχι όμως και τον εφιάλτη που είχε δει στο νοσοκομείο. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να νιώσει το νερό να κυλάει στο σώμα της, δροσερό και καθαρτικό, γεμάτο ζωή. Έκανε τέτοιες σκέψεις για δέκα λεπτά περίπου και ύστερα άνοιξε τα μάτια της και δοκίμασε να βγάλει από τα χέρια της νερό, ώστε να γεμίσει την κούπα. Αν και περίμενε πως δεν θα τα κατάφερνε, τότε άρχισαν από τα χέρια της να βγαίνουν σταγόνες νερού και να πιτσιλάνε τον πάτο του σκεύους. Στη συνέχεια, οι σταγόνες μετατράπηκαν σε κανονικό νερό. Χαμογέλασε ικανοποιημένη. Είχε ανακαλύψει την κρυφή της δύναμη, ήξερε πάντως πως ήταν ακόμη στην αρχή. Ένωθε το νερό ως ένα κομμάτι του εαυτού της, σαν να ήταν φτιαγμένη αποκλειστικά από αυτό. Δεν κατάφερε όμως να βγάλει περισσότερο, όσο και αν προσπάθησε στη συνέχεια. Δεν πτοήθηκε. Ήξερε πως με εξάσκηση και κατάλληλη τακτική θα βελτιωνόταν. Είχε πλέον πεισθεί για την πραγματική της φύση. Τώρα ο κίνδυνος της φαινόταν μικρότερος, μα όχι και ανύπαρκτος. Έριξε το λίγο νερό στον νεροχύτη και έβαλε την κούπα στη θέση της. Μετά πήγε στο κρεβάτι της και ξάπλωσε. Ίσως αυτή την φορά να μπορούσε να κοιμηθεί χωρίς άγχος, χαρούμενη για την κρυφή της δύναμη.

Το επόμενο πρωί, βοήθησε τη μητέρα της στις δουλειές του σπιτιού, έχοντας τελειώσει τα μαθήματά της. Ξεσκόνισε και σκούπισε το δωμάτιό της, καθώς και το σαλόνι. Ο πατέρας της καθόταν στο γραφείο του μελετώντας ορισμένα χαρτιά, για υποθέσεις του χώρου του.

Η Καλλιρρόη, ανυπομονούσε να έρθει το βράδυ. Όχι μόνο ήθελε να συναντήσει τους φίλους της, για να της φύγει η ανησυχία, αλλά και για να ξεκινήσει την εκπαίδευσή της. Κανόνισαν να συναντηθούν στο σχολείο και από εκεί να ανέβουν στον περιφερειακό. Αυτό που αναρωτιόταν ήταν σε ποιο σημείο θα έκαναν εξάσκηση. Σίγουρα θα έπρεπε να είναι κάπου βαθιά, ώστε να μην γίνουν αντιληπτοί.

Το βράδυ, περίμενε αρκετή ώρα για να κοιμηθούν οι γονείς της. Επίσης, δεν ήταν καθόλου εύκολο να παριστάνει πως δεν συνέβαινε τίποτα, αντίθετα, τριγυρνούσε συνεχώς, νευρική. Την ρωτούσαν πολλές φορές αν ήταν καλά και εκείνη τους απαντούσε με διάφορες δικαιολογίες, όπως ότι έγραφαν διαγώνισμα σε κάποιο μάθημα.

Όταν πήγαν τελικά για ύπνο, εκείνη ήταν ακόμη νευρική, καθώς θα έπρεπε να περιμένει λίγη ώρα, ωσότου αποκοιμηθούν. Έβγαλε την πιτζάμα της, κάτω από την οποία φορούσε τα ρούχα της, χτενίστηκε και έβαλε τα παπούτσια της. Είχε ετοιμαστεί και, μετά από ένα τέταρτο περίπου έφυγε, κλείνοντας όσο πιο αθόρυβα γινόταν την πόρτα του σπιτιού της.

«Θεωρώ πως είναι καλύτερα να εξασκηθείτε πρώτα στην άμυνα, καθώς είναι πολύ σημαντική» τους ανακοίνωσε η Δάφνη, όταν έφτασαν. Τελικά,

πήγαν βαθιά μέσα σε έναν λόφο, ώστε να μην κινήσουν υποψίες. *«Πρέπει να προστατέψετε το μυαλό σας»* συνέχισε.

Συμφώνησαν όλοι τους και ξεκίνησαν. Πρώτη άρχισε η Ελισάβετ. Η Δάφνη την συμβούλεψε να σκέφτεται την φωτιά, να περιβάλλει το μυαλό της, να την ζεσταίνει μέσα στο κρύο του χειμώνα και να τη προστατεύει. Ύστερα από λίγο, ισχυρίστηκε ότι τα κατάφερε και η Δάφνη είπε στην Καλλιρρόη να προσπαθήσει να εισβάλλει στις σκέψεις της, χρησιμοποιώντας το στοιχείο της. Στάθηκε απέναντί της, έκλεισε τα μάτια και φαντάστηκε πως αρχίζει να μπαίνει στο μυαλό της. Αρχικά, δεν συνάντησε κάποια ανταπόκριση στη συνέχεια όμως άρχισε να ζεσταίνεται. Είχε βρεθεί στο προστατευτικό της τείχος από φωτιά. Τώρα, έπρεπε να χρησιμοποιήσει το νερό για να το διαπεράσει. Σκέφτηκε μια πυρκαγιά και πολλούς πυροσβέστες να προσπαθούν να τη σβήσουν χρησιμοποιώντας μάνικες γεμάτες νερό. Έτσι, προσπάθησε νοητά να σβήσει την φωτιά της, με την εικόνα του νερού που είχε σχηματίσει.

Ενώ όλα έδειχναν πως θα τα κατάφερε, τελικά υπερίσχυσε η φίλη της ξεπερνώντας το δικό της νοητό τείχος. Επιχείρησε να αντισταθεί, μα δεν τα κατάφερε. Διέλυσε το τείχος της και άνοιξε τα μάτια.

«Έλα, μην στεναχωριέσαι» την παρηγόρησε η Ελισάβετ. *«Δεν τα πήγες άσχημα. Θεε να προσπαθήσουμε πάλι;»*

«Θα κάνω ένα διάλλειμα, επειδή κουράστηκα» απάντησε εκείνη. Πράγματι, ήταν κουρασμένη, μα δεν ήταν απόλυτα αυτός ο λόγος για τον οποίο ήθελε να σταματήσει.

«Είναι αρχή ακόμα, μην απογοητεύεσαι» της είπε η Δάφνη. *«Τίποτα δεν είναι εύκολο. Χρειάζεται επιμονή και υπομονή. Να δεις που θα τα πας μια χαρά. Αρκεί να έχεις εμπιστοσύνη στον εαυτό σου και αυτοπεποίθηση»*. Έδειχνε κατανόηση.

Η ίδια διαδικασία συνεχίστηκε με τον Μάρκο και τον Γιάννη. Σκεπτόμενοι ο καθένας το στοιχείο του, προσπαθούσαν να αμυνθούν. Τους πήρε πολλή ώρα βγαίνοντας νικητής ο Μάρκος. Ο Γιάννης πάντως δεν έδειξε να πτοείται.

Αργότερα, σχημάτισαν δυάδες. Η Καλλιρρόη με τον Μάρκο και η Ελισάβετ με τον Γιάννη. Άλλαζαν συνεχώς ζευγάρια, μέχρι να εξασκηθούν καλά. Ήδη η Καλλιρρόη τα πήγαινε καλύτερα. Ίσως βιάστηκε να απογοητευτεί. Ήδη κατάφερε να νικήσει τον Μάρκο και χάρηκε πολύ. Είχε όμως πολλά να μάθει ακόμη. Σταμάτησαν ύστερα από μία ώρα, κουρασμένοι, με πονεμένα κεφάλια.

«Θα πρέπει δηλαδή όλη την μέρα να προστατευόμαστε;» ρώτησε ο Γιάννης. *«Αυτό δεν είναι δυνατόν. Θα εξαντληθούμε»*.

«Όχι, ευτυχώς ο Σημαδεμένος δεν έχει την ικανότητα να σας παρακολουθεί από μεγάλες αποστάσεις» απάντησε η Δάφνη. *«Είναι καλό όμως να το εφαρμόζετε στο σχολείο, για να είστε σίγουροι»*.

«Εντάξει, με τον καιρό θα μάθουμε να μην κουραζόμαστε εύκολα» είπε ο Μάρκος. *«Ήδη κάναμε μια πολύ καλή αρχή»*. Συμφώνησαν.

«Θα συνεχίσουμε την εξάσκηση και αύριο. Βλέπω πως τα πηγαίνετε μια χαρά, άρα δεν θα χρειαστεί να ασχοληθούμε με την άμυνα περαιτέρω. Από μεθαύριο ξεκινάει το δύσκολο κομμάτι, η επίθεση».

«Εδώ ξεκινάνε τα δύσκολα» είπε η Ελισάβετ. *«Είμαι περίεργη να δοκιμάσω τι δυνάμεις διαθέτω»*.

«Εγώ το δοκίμασα χθες το βράδυ». Αποφάσισε να το αναφέρει τελικά η Καλλιρρόη. «Ήταν περίεργο, αλλά και υπέροχο μαζί. Δεν κατάφερα βέβαια να γεμίσω όλη την κούπα, μόνο δυο δάχτυλα περίπου».

«Ωστε, δεν κρατήθηκες, έτσι;» τη ρώτησε ο Μάρκος γελώντας.

Γέλασε και εκείνη. «Ήθελα να προσπαθήσω και χάρηκα που τα κατάφερα, έστω και λίγο».

«Όλα στην ώρα τους» τους είπε η Δάφνη και την ένιωσαν να χαμογελάει. «Λοιπόν, το μάθημα τελείωσε. Ελάτε πάλι την ίδια ώρα εδώ, για να συνεχίσουμε. Καλό βράδυ και να μείνετε ενωμένοι!» τους υπενθύμισε και διέκοψε την επικοινωνία. Τα παιδιά άρχισαν να κατεβαίνουν τον λόφο, πηγαίνοντας προς την πόλη.

«Για αυτό είχα νιώσει εκείνο το περίεργο ζάλισμα, λοιπόν» συνειδητοποίησε η Ελισάβετ. «Προσπαθούσε να μπει στο μυαλό μου».

«Και για αυτό έκανε αφύσικα πολλά λάθη στη χημεία» είπε ο Μάρκος. «Τελικά, στον ρόλο του καθηγητή δεν τα καταφέρνει και τόσο καλά. Ας επιλέξει άλλο επάγγελμα την επόμενη φορά». Γέλασαν όλοι μαζί.

«Αν υπάρξει επόμενη φορά» απάντησε η Ελισάβετ κλείνοντας το μάτι.

«Δηλαδή, πιστεύεις πως θα καταφέρουμε να τον νικήσουμε;» ρώτησε ο Γιάννης με την αμφιβολία να διαγράφεται στο πρόσωπό του.

Λίγο καιρό πριν η Καλλιρρόη θα του απαντούσε αρνητικά. Όχι και τώρα όμως, που είχε αρχίσει να γνωρίζει τον εαυτό της, που ένιωθε πιο δυνατή. Τίποτα δεν ήταν απλό και το ήξερε, μα σημασία είχε να πιστεύει όχι μόνο σε αυτήν, αλλά και σε ολόκληρη την ομάδα.

«Γιάννη» του είπε κοιτώντας μπροστά. «Αν θες να πετύχεις κάτι, να ξέρεις πως η μισή επιτυχία βρίσκεται στην εμπιστοσύνη στον εαυτό σου».

14^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Αέρας

Είχαν τελειώσει με την άμυνα και ήταν πλέον έτοιμοι να συνεχίσουν με την επίθεση. Ήταν όλοι τους πολύ νευρικοί, διότι από αυτό το κομμάτι εξαρτιόταν η επιτυχία τους. Μα, ήταν και πολύ κουρασμένοι.

Ο Μάρκος ίσα που μπορούσε να παρακολουθήσει στο μάθημα της αλγεβρας. Κουραζόταν αρκετά με την εκπαίδευση, τα μαθήματα του σχολείου και τα φροντιστήρια και του έμεναν μερικές ώρες μόνο ξεκούρασης. Και σαν να μην έφτανε αυτό, θα έπρεπε επιπλέον να έχουν συνεχώς το μυαλό τους προστατευμένο, για σιγουριά, κάτι που τους προκαλούσε επιπλέον εξάντληση. Επιθυμούσε τόσο εκείνος, όσο και οι φίλοι του να έρθουν οι διακοπές των

Χριστουγέννων και να τελειώσουν με την εξάσκηση, ώστε να αντιμετωπίσουν τον καθηγητή. Τον Σημαδεμένο, για την ακρίβεια. Δεν είχαν κάποιο συγκεκριμένο σχέδιο, αυτό που τους αφορούσε προς το παρόν, ήταν να τελειοποιήσουν τις δυνάμεις τους.

«Μάρκο, μήπως θα ήθελες και ένα μαξιλάρι;» άκουσε μια φωνή να του λέει. Άκουσε κάποια παιδιά να γελάνε. Σήκωσε το βλέμμα του και είδε πως η φωνή ανήκε στην καθηγήτρια των μαθηματικών. Πάντα ειρωνική, ποτέ δεν την συμπάθησε ιδιαίτερα, ίσως και λόγω του μαθήματος που δίδασκε. Τότε κατάλαβε πως είχε ξαπλώσει πάνω στο θρανίο και σηκώθηκε απότομα, προσπαθώντας να κρατήσει τα μάτια του ανοιχτά.

«Συγγνώμη, κυρία» της είπε, αν και δεν το εννοούσε. «Απλά, είμαι λίγο κουρασμένος».

«Για να ξυπνήσεις τότε, μου φέρνεις δυο κιμωλίες, σε παρακαλώ;» τον ρώτησε.

Εκείνος ένευσε και σηκώθηκε από την καρέκλα του. Πριν προλάβει να φύγει του ψιθύρισε ο Χρήστος, ο διπλανός του: «Σε καταλαβαίνω, φίλε μου. Κούραση και βαρεμάρα στο ζενίθ». Εκείνος συμφώνησε, αν και θα χρησιμοποιούσε αυτήν την έκφραση για κάτι άλλο, πολύ μακριά από την αντίληψη του φίλου του.

Βγήκε από την αίθουσα και κατέβηκε τις σκάλες, κατευθυνόμενος στο γραφείο. Πολλές φορές ένιωθε πως τα πόδια του δεν θα τον κρατούσαν για πολύ και θα ξάπλωνε στο πάτωμα. Τόσο κουρασμένος ήταν. Ήθελε έτσι όπως κατέβαινε, να βγει από το σχολείο και να πάει αμέσως στο σπίτι του να κοιμηθεί ως το απόγευμα.

Καθώς άνοιξε την πόρτα του γραφείου, είδε καθισμένο τον Σημαδεμένο, μόνο του. Τότε ένιωσε πως ξυπνούσε πραγματικά. Δεν του έδωσε σημασία και πήγε να πάρει τις κιμωλίες. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να ασχοληθεί μαζί του.

«Ώστε, δεν χαιρετάς τους καθηγητές σου, έτσι;» τον ρώτησε ειρωνικά. «Δεν είσαι ευγενικός, Μάρκο».

Κοίταξε να δει αν ερχόταν κανείς και του απάντησε ψιθυριστά: «Από πού και ως πού θα πρέπει να έχω καλές σχέσεις με τον *εχθρό* μου; Ξέρουμε ποιος είσαι, δεν χρειάζεται να παίζεις άλλο θέατρο». Είχε πλέον καταργήσει τον πληθυντικό, δεν χρειαζόταν άλλωστε.

Εκείνος έδειχνε να το απολαμβάνει. «Να που γνωριζόμαστε, λοιπόν. Πώς είσαι;»

«Μια χαρά» απάντησε. «Να ξέρεις πως δεν θα αργήσει ο καιρός που θα λογαριαστούμε». Γύρισε να φύγει.

«Και πιστεύεις πως θα τα καταφέρετε;» τον ρώτησε. Ο Μάρκος συνειδητοποίησε πως προσπαθούσε να κρύψει ένα γέλιο.

«Απόλυτα» απάντησε. «Πρέπει να πληρώσεις για ό,τι έκανες στον Αργυρό, αλλά και σε όλους μας. Κυρίως στην Καλλιρρόη. Ξέρουμε τα πάντα για σένα».

Εκείνος σοβάρησε. «Σας πληροφορώ πως δεν έχετε ιδέα. Μην πάτε να μου παραστήσετε τους έξυπνους. Παραδέχομαι πως ήθελα να εκδικηθώ τον Αργυρό και να σκοτώσω την Καλλιρρόη, για να μην έχετε μετά καμιά δύναμη και να σας νικήσω αμέσως. Όμως, εκείνη την ώρα προέκυψαν υποθέσεις».

Τον κοίταξε με αηδία. «Καταλαβαίνω πόσο μεγάλο νόημα έχει να υπηρετείς κάποιον άλλον, μόνο και μόνο για προσωπικές του επιθυμίες».

Έσφιξε τα χέρια του από εκνευρισμό. Του φάνηκε μάλιστα πως γρύλισε ελαφρά. Ήξερε ο Μάρκος πως αν μπορούσε θα του έριχνε, μα στο σχολείο δεν μπορούσε να τους πειράξει. «Δεν είναι μόνο για δικές του» είπε.

Ο Μάρκος ανασήκωσε τους ώμους. «Ό,τι πεις». Άνοιξε την πόρτα, την έκλεισε στο πέρασμά του και έφυγε για την τάξη του.

«Δεν έπρεπε να τον προκαλέσεις τόσο πολύ» του τόνισε η Καλλιρρόη καθώς ανέβαιναν όλοι μαζί, ξανά στον περιφερειακό, για το επόμενο μάθημα. Φυσούσε ψυχρός αέρας, τόσο δυνατός, που ίσα μπορούσαν να σταθούν όρθιοι. «Τώρα θα θέλει να μας βγάλει από τη μέση μια ώρα αρχύτερα, μη σου πω πως μπορεί να το κάνει πριν τελειώσουμε την εκπαίδευση εντελώς».

«Καλλιρρόη, δεν μπορώ να τον ανέχομαι να παριστάνει τον ανώτερο» της είπε εκείνος θυμωμένος. «Επίσης, δεν θέλω να δείξω ότι τον φοβάμαι».

Η Καλλιρρόη τον αγριοκοίταξε. «Δηλαδή θες να πεις κάτι με αυτό;»

«Ναι, θέλω. Και μόνο που τον αναφέρουμε, κάνεις σαν φοβισμένη γάτα. Θυμήσου τι σου είπε η Δάφνη: να έχεις εμπιστοσύνη και αυτοπεποίθηση. Δεν το βλέπω όμως, Καλλιρρόη, αυτό. Καθόλου, μάλιστα. Του προσφέρεις δύναμη αν τον φοβάσαι» απάντησε.

«Σε πληροφορώ πως δεν μπορείς να καταλάβεις σε τι θέση βρισκόμουν στο νοσοκομείο!» είπε υψώνοντας επικίνδυνα τη φωνή της. «Ήταν πιο δυνατός από εμένα τότε και θα μπορούσε να με αποτεινώσει μια και καλή και ύστερα να πάρετε σειρά εσείς, εντελώς αδύναμοι πλέον μπροστά του. Το ξέρεις ότι δεν μπορούσα στιγμή να ηρεμήσω, ειδικά με αυτές τις επισκέψεις του κάθε μέρα; Μόνο οι γονείς μου και εσείς με κάνατε να νιώσω καλύτερα. Απορώ πώς σου μίλησα την πρώτη μέρα που σε γνώρισα, το έκανα και βρήκα τον μπελά μου!» Ήταν έτοιμη να ξεσπάσει σε κλάματα.

Ο Μάρκος ετοιμάστηκε να της απαντήσει, όταν μπήκε στη μέση η Ελισάβετ. «Ρε παιδιά, σας παρακαλώ σταματήστε! Δεν έχει νόημα να τα θυμόμαστε αυτά, πέρασαν. Σκοπός είναι τι κάνουμε τώρα. Σας ρωτάω ευθεία: είμαστε ομάδα ή δεν είμαστε;» Στράφηκε στον Μάρκο. «Μη θυμάσαι τι είπε η Δάφνη για την Καλλιρρόη, θυμήσου τι είπε για όλους μας. Μας είπε να είμαστε ενωμένοι ή δεν μας το είπε; Τι θέλετε δηλαδή, να βρεθούμε νεκροί σε κάποιο χαντάκι, από τον εγωισμό σας;»

«Γιατί τα αναφέρεις μόνο σε εμένα;» τη ρώτησε πειραγμένος. «Να τα πεις και σε εκείνη».

«Το ότι τα αναφέρω σε εσένα δεν σημαίνει πως δεν αφορούν και τους υπόλοιπους». Πήγε να αγκαλιάσει τη φίλη της, που άρχισε πλέον να ρουφάει τη μύτη της. Κανείς για λίγη ώρα δεν μιλούσε, έμεινε ο αέρας να βουίζει στα αυτιά τους.

«Η Ελισάβετ έχει δίκιο» μπήκε στη συζήτηση και ο Γιάννης. «Πρέπει να λειτουργήσουμε σαν ομάδα, δεν υπάρχει άλλη επιλογή. Λοιπόν, σοβαρευτείτε, δώστε τα χέρια και ζητήστε συγγνώμη. Τώρα».

Κανέννας τους όμως δεν ήταν πρόθυμος να το κάνει. Ο Μάρκος έστρεψε το κεφάλι του από μια μεριά, για να μην την αντικρίσει, όπως έκανε και εκείνη. Δεν ήθελε να παραδεχτεί εύκολα την ήττα του, σκεφτόταν ποιο ήταν το σωστό να κάνει και αυτό έκανε. Όμως, δεν είχε ρωτήσει ποτέ τους φίλους του αν η τακτική του ήταν σωστή. Μήπως τελικά ήταν λάθος η άποψή του και θα έπρεπε να ακούσει την Ελισάβετ και τον Γιάννη;

«Ακούσατε τι είπε ο Γιάννης» είπε η Ελισάβετ τραβώντας τους απότομα από τα χέρια αναγκάζοντας τους να κοιτάξουν ο ένας τον άλλον. «Και τι σας είπα και εγώ. Εμπρός, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο».

Κοίταξαν το έδαφος, μην ξέροντας πώς να αντιδράσουν. Σε μια στιγμή, η Καλλιρρόη του έδωσε μια δυνατή σπρωξιά στον ώμο. Εκείνος κινήθηκε προς τα πίσω κοιτάζοντας την με απορία. Του χαμογέλασε και τον αγκάλιασε, όπως έκανε και εκείνος. Η Ελισάβετ και ο Γιάννης χειροκρότησαν.

«Συγνώμη» του είπε. «καμιά φορά με πιάνουν οι ευαισθησίες μου και γίνομαι εκνευριστική».

«Όχι, εγώ συγνώμη» της είπε εκείνος. «Που δεν κατάφερα να κατανοήσω τη σοβαρότητα της κατάστασής σου».

«Μια τέλεια, ρομαντική ιστορία» είπαν ταυτόχρονα οι φίλοι τους.

«Βρε, άιντε από εκεί!» είπε ο Μάρκος και αφού έκαναν μια ομαδική αγκαλιά, συνέχισαν τον δρόμο τους.

«Όπως και στην άμυνα, θέλω και πάλι να σκεφτείτε τα στοιχεία σας» τους είπε η Δάφνη, όταν έφτασαν. Ευτυχώς, δεν φυσούσε σε εκείνο το σημείο και θα μπορούσε ο Μάρκος να εξασκηθεί καλύτερα στον δικό του στοιχείο.

«Προσπαθήστε να δημιουργήσετε μια σφαίρα από το στοιχείο σας και να την διατηρήσετε όσο μπορείτε. Δεν θα σας βγει με τη μία, αλλά να επιμείνετε. Μην αποσπαστεί η προσοχή σας με κανέναν τρόπο, παραμείνετε συγκεντρωμένοι στον στόχο σας» συνέχισε.

Ο Μάρκος άρχισε να σκέφτεται τον αέρα ως ένα κομμάτι του εαυτού του, έβαλε τα χέρια του το ένα απέναντι στο άλλο και προσπάθησε να δημιουργήσει τη σφαίρα, αγνοώντας τους θορύβους του περιβάλλοντος. Το τελευταίο δεν ήταν και εύκολο. Αρχικά δεν έγινε τίποτα, μα είχε υπομονή και έτσι περίμενε, ώσπου τα κατάφερε. Είχε φτιάξει μια αέρινη σφαίρα, τόσο διάφανη, σχεδόν αόρατη μέσα στα χέρια του. Σχεδόν δεν μπορούσε να το πιστέψει. Τώρα, έπρεπε να τη διατηρήσει. Την κράτησε για αρκετό διάστημα, αλλά ξαφνικά διαλύθηκε. Έπρεπε μάλλον να σκέφτεται τον αέρα πιο έντονα.

Κοίταξε την δουλειά των υπόλοιπων. Η Καλλιρρόη, τα πήγαινε αρκετά καλά, μόνο που η σφαίρα της από νερό συνεχώς εξασθενούσε, όπως και του Γιάννη, φτιαγμένη από χώμα. Έμεινε όμως άφωνος με την Ελισάβετ. Από τη στιγμή που ξεκίνησε την πύρινη σφαίρα της, δεν έσβησε ούτε μια στιγμή, κατάφερνε να την διατηρεί σαν επαγγελματίας. Θα γινόταν μια πολύ καλή μαθήτρια, όσο για αυτό ήταν σίγουρος ο Μάρκος. Είχε ταλέντο.

Όταν τελικά τα κατάφεραν όλοι σε αυτήν την άσκηση, προσπάθησαν να δημιουργήσουν με τα στοιχεία τους, τείχη άμυνας. Αυτή η δοκιμασία ήταν ακόμη δυσκολότερη. Ο Μάρκος σχημάτισε την εικόνα ενός τείχους στο μυαλό του και προσπάθησε να το εφαρμόσει, βασιζόμενος στην σφαίρα που έκανε προηγουμένως. Το κατάφερε μετά από πολύ ώρα, κατασκεύασε ένα αέρινο τείχος, μεγάλο όσο το ύψος του. Μόνο που το διατήρησε για λίγες μόνο στιγμές και έτσι χρειάστηκε να το επαναλάβει αρκετές ακόμη φορές. Το πρόβλημα όμως ήταν ότι όλη αυτή η διαδικασία άρχισε να τον κουράζει, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να συγκεντρωθεί στον στόχο του.

Το ίδιο συνέβαινε και στους φίλους του. Ο Γιάννης είχε καθίσει πάνω σε μια πέτρα, προσπαθώντας να αποδώσει και πάλι, ενώ η Καλλιρρόη προσπαθούσε συνεχώς να χτίσει το δικό της τείχος φτιαγμένο από νερό, χωρίς όμως ιδιαίτερο αποτέλεσμα. Αυτήν όμως που πραγματικά θαύμαζε ο Μάρκος ήταν η Ελισάβετ. Έμοιαζε ακούραστη και απόλυτα συγκεντρωμένη στο στόχο της. Κατάφερε να δημιουργήσει ένα μεγάλο τείχος φωτιάς, πιο μεγάλο και από εκείνη. Φαινόταν χαρούμενη με τον εαυτό της, βλέποντας όμως τους υπόλοιπους, σταμάτησε να χαμογελάει και το έσβησε. Ήταν αφύσικα καλύτερη από εκείνους και ο Μάρκος δεν μπορούσε να καταλάβει τον λόγο.

«Ελισάβετ, συνέχισε» την προέτρεψε η Καλλιρρόη. «Τα πας μια χαρά, καλύτερα από εμάς, μάλιστα».

«Δεν θέλω να σας κάνω να νιώθετε άσχημα» είπε εκείνη και κάθισε μαζί τους κάτω, σπρώχνοντας πίσω τα κόκκινα μαλλιά της, που της έκρυβαν το πρόσωπο.

Μετά από ένα σύντομο διάλλειμα, προχώρησαν στην επίθεση. Όπως και στην άμυνα δημιούργησαν και πάλι ζευγάρια. Ο ένας έριχνε και ο άλλος προσπαθούσε να προφυλαχτεί. Ο Μάρκος πήγε πρώτα με τον Γιάννη. Ο τελευταίος αποφάσισε να επιτεθεί, αν και έδειχνε κάπως αβέβαιος, ύστερα όμως από τις συμβουλές της Δάφνης και του Μάρκου, προσπάθησε να δείξει αυτοπεποίθηση. Έριξε ένα κύμα χρώματος στον φίλο του, που κατάφερε να το αποκρούσει με το αέρινο τείχος του. Στη συνέχεια, το συρρίκνωσε και το έστειλε στον Γιάννη. Εκείνος, ξαφνιασμένος από την ξαφνική επίθεση, έσκυψε στα πλάγια και ο αέρας έπεσε πάνω σε ένα δέντρο πιο πίσω του, ρίχνοντας μερικά φύλλα από τα κλαδιά του.

«Γιάννη, σε τέτοιες επιθέσεις, πρέπει να περιμένεις το απροσδόκητο» του είπε. «Προσπάθησε να μην ξαφνιαζέσαι τόσο».

Εκείνος ένευσε καταφατικά. «Έχεις δίκιο. Θα το καταφέρω σταδιακά».

Μετά ο Μάρκος έκανε ζευγάρι με την Ελισάβετ. Γνώριζε πως σε αυτήν την περίπτωση έπρεπε να δείξει τον καλύτερο εαυτό του. Δημιούργησε ένα δυνατό κύμα αέρα, σκεπτόμενος τους ανεμοστρόβιλους, και το εξαπέλυσε εναντίον της. Εκείνη με αντανακλαστικά γάτας, αντί να αμυνθεί, έριξε μια μεγάλη φωτιά, πάνω στον αέρα. Αποδείχτηκε πιο ισχυρή και έτσι το στοιχείο του Μάρκου υποχώρησε. Η φωτιά αναμειγμένη με τον αέρα, όντας πιο δυνατή από αυτόν, έπεσε με δύναμη πάνω του, ρίχνοντας τον στο έδαφος.

«Εσύ είσαι καλή» της είπε επιδοκιμαστικά, αφού συνήλθε. «Με ζέστανες κιόλας».

Γέλασε. «Σ' ευχαριστώ. Χρειάζεται να πιστεύεις στο στοιχείο σου και να το ρίχνεις σαν να πρόκειται να πάει σε κάποιον δυνατό αντίπαλο. Σαφώς θέλει και εξάσκηση» απάντησε.

«Θα σε προσέχω» της είπε ο Μάρκος, δείχνοντας πρώτα τα μάτια του και ύστερα τα δικά της, και γέλασαν. Παράλληλα, πρόσεξε πως ο Γιάννης άρχισε να τα πηγαίνει όλο και καλύτερα. Όχι πως η Καλλιρρόη τα πήγαινε άσχημα, από τη στιγμή που ρίχνοντας ένα μεγάλο κύμα νερού, έβρεξε τον φίλο του. Παρότι σοκαρισμένος, χαμογέλασε. Η Ελισάβετ προχώρησε προς το μέρος του και χρησιμοποιώντας τη φωτιά, του στέγνωσε σιγά-σιγά τα ρούχα.

Η Καλλιρρόη αποδείχτηκε ισάξια του Μάρκου. Επί πολλή ώρα, τα στοιχεία τους μάχονταν το ένα το άλλο, δίχως κάποιο από τα δύο να υποχωρεί. Αναρωτιόταν ο Μάρκος αν θα κατέληγε σαν τον φίλο του. Όπως και έγινε, τελικά. Έπεσε για δεύτερη φορά στο έδαφος, με το χώμα να κολλάει πάνω του. Στέγνωσε όμως με τη βοήθεια της Ελισάβετ.

Τα είχαν πάει αρκετά καλά. Είχαν αρχίσει να εξοικειώνονται πλέον με τα στοιχεία τους και βελτιώνονταν μέρα με τη μέρα. Και αυτό αναπτέρωνε τις ελπίδες τους, για την, προσωρινή προς το παρόν, νίκη της δικαιοσύνης.

15^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Γη

Το επόμενο απόγευμα ο Γιάννης γύρισε κουρασμένος, μα και στεναχωρημένος από το μάθημα κιθάρας. Δεν είχε καταφέρει να παίξει σωστά τα κομμάτια που του ζήτησε ο κύριός του, ακριβώς λόγω του ότι ήταν κουρασμένος, με αποτέλεσμα να του τονίζει συνεχώς να συγκεντρωθεί. Ένιωθε άσχημα που τον απογοήτευσε, αλλά όσο και να προσπαθούσε, του ήταν αδύνατο να παίξει το κομμάτι σωστά.

Δεν ήξερε για πόσο καιρό θα άντεχε την ταλαιπωρία της εκπαίδευσης. Όλη αυτή η υπόθεση του φαινόταν σαν να περπατούσε σε έναν δρόμο που δεν οδηγούσε πουθενά και χωρίς να έχει ο ίδιος τη δυνατότητα ξεκούρασης ή επιστροφής.

Το σπίτι ήταν ήσυχο, προφανώς επειδή έλειπε ο πατριός του. Τουλάχιστον θα μπορούσε να κάνει τα μαθήματά του χωρίς φασαρία. Ξαφνικά, συνειδητοποίησε πως σε λίγες μέρες θα έπαιρναν τους ελέγχους του πρώτου τετράμηνου. Τα είχε πάει καλά, άραγε; Οι φίλοι του, έλεγαν πως δεν υπήρχε λόγος να ανησυχεί για αυτό, ήταν ήδη πολύ καλός μαθητής. Αυτό δεν σήμαινε όμως ότι δεν μπορούσε να έχει μια μικρή αγωνία.

Μπήκε στο δωμάτιό του και έκλεισε την πόρτα. Άφησε την θήκη με την κιθάρα στην άκρη και κάθισε στο γραφείο του, βλέποντας τα μαθήματα που είχε. Ευτυχώς, ήταν λίγα. Άλλωστε, σε λίγο καιρό ερχόντουσαν τα Χριστούγεννα και δεν τους φόρτωσαν οι καθηγητές τους. Ούτε και στη χημεία, απ' όσο είδε. Ειρωνεία.

Πράγματι θα κατάφερναν να τον νικήσουν; Ήταν ένα ερώτημα που τον απασχολούσε εδώ και καιρό. Βελτιωνόταν μέρα με τη μέρα, αλλά δεν έφτανε μόνο αυτό. Χρειαζόταν και ένα σχέδιο, χωρίς να γνωρίζει ούτε αυτός, ούτε οι φίλοι του ποιο θα μπορούσε να είναι αυτό. Και έπειτα, πού θα γινόταν η μάχη; Στην Καβάλα δεν γινόταν. Θα έπρεπε σαφώς να γίνει κάπου απόμερα και νύχτα.

Ξάπλωσε πάνω στο βιβλίο της χημείας, μπερδεμένος. Ήθελε μόνο να τελειώσει αυτή η ιστορία. Δεν άντεχε να θυμάται το γεγονός ότι δεν ήταν σαν τα υπόλοιπα παιδιά της ηλικίας του. Ότι διέθετε δυνάμεις που ούτε καν μπορούσαν να φανταστούν εκείνοι. Ότι αυτός και οι φίλοι του ήταν *διαφορετικοί*.

Με όλες αυτές τις σκέψεις, ούτε που κατάλαβε που βάρυναν τα βλέφαρά του και τον πήρε ο ύπνος.

Ξύπνησε πολύ αργότερα, όταν άκουσε φωνές από την κρεβατοκάμαρα. Έτριψε τα μάτια του και είδε πως η ώρα ήταν εννιά. Είχε κοιμηθεί αρκετά. Οι φωνές κατάλαβε πως ανήκαν στη μητέρα του και στον Κώστα. Για άλλη μια φορά μάλωναν. Σε κάθε άλλη περίπτωση, θα έκανε υπομονή να σταματήσουν. Όχι όμως και αυτή τη φορά.

Δεν μπορούσε να σκέφτεται τη μητέρα τους να στεναχωριέται και να κλείνεται στην κουζίνα, ισχυριζόμενη πως ήταν εντάξει όταν την ρωτούσαν. Δεν ήθελε να βλέπει την Αθηνά φοβισμένη, να του ζητάει να κοιμηθούν μαζί. Μπορούσε άραγε να το κάνει; Θα κατάφερνε να βάλει ένα τέλος;

Σηκώθηκε από το γραφείο του και άνοιξε αποφασιστικά την πόρτα του δωματίου του. Προσπαθούσε να παίρνει θάρρος από τις συμβουλές των φίλων του, στην εξάσκηση, και άνοιξε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας. Έμεινε για λίγο εκεί, μέχρι να τον καταλάβουν.

Η μητέρα του ήταν ανακαθισμένη στο κρεβάτι και κοίταζε φοβισμένη τον πατριό του, που είχε σηκωμένο το χέρι ψηλά, έτοιμος να την χτυπήσει. Ήταν η κατάλληλη στιγμή να δράσει. Μόνο η μητέρα του τον αντιλήφθηκε, τον κοίταξε με ένα βλέμμα, σαν να τον πρόσταζε σιωπηλά να φύγει. Εκείνος όμως δεν μπορούσε να κάνει μεταβολή και να το αγνοήσει. Όχι αυτήν την φορά.

«Σταμάτα» του είπε ανέκφραστα, ωστόσο καθαρά και δυνατά.

Εκείνος σταμάτησε και γύρισε να τον κοιτάξει. Στα μάτια του διέκρινε τον απόλυτο θυμό, μα και τρέλα μαζί. «Δεν έχεις δουλειά να ανακατεύεσαι» του φώναξε. «Γύρνα τώρα στο δωμάτιό σου».

«Δεν είμαι υποχρεωμένος να σε ακούσω» του είπε και στάθηκε ανάμεσά τους. «Ντροπή σου να φέρεσαι έτσι στη μητέρα μας. Καταλαβαίνεις το κακό που κάνεις, όχι μόνο σε εκείνη, αλλά και σε εμάς; Αλλά βέβαια, πώς να το αντιληφθείς; Δεν σε νοιάζει πλέον τίποτα! Για εσένα έχει μεγαλύτερη αξία η δουλειά σου, παρά η οικογένειά μας!» ύψωσε τον τόνο της φωνής του.

Εκείνος τον έσπρωξε βίαια και έπεσε πάνω στη πόρτα. Ζαλίστηκε ελαφρά και προσπάθησε να ανακτήσει τον έλεγχο του εαυτού του. Μπορούσε να του επιτεθεί βέβαια και με τον δικό του τρόπο. Άξιζε όμως να το

επιχειρήσει αυτό; Τελικά, αποφάσισε να μην αποκαλυφθεί ακόμη το μυστικό του.

«Δεν θα καθίσω να ασχοληθώ τώρα με τις θεωρίες σου» του απάντησε ο πατριός του πλησιάζοντας τον επικίνδυνα. Του θύμισε λιοντάρι που είχε στριμώξει τη λεία του. «Γύρνα στο δωμάτιό σου, πριν σε αναγκάσω».

Δεν μπορούσε να συνεχίσει να τον ακούει. Σηκώθηκε όρθιος και του ανταπέδωσε το σπρώξιμο. Εκείνος τaráχτηκε, είχε συνηθίσει να ακούν στις εντολές του, μα δεν έπαψε να είναι θυμωμένος.

«Καλά θα κάνεις να με ακούσεις και εσύ μια φορά» του είπε. «Νομίζεις ότι μπορείς να μας διορθώσεις, αλλά κάποιος θα πρέπει να διορθώσει και εσένα. Ο πατέρας μας δεν μας φερόταν ποτέ έτσι, δεν διανοήθηκε ούτε μια φορά να μας μαλώσει, ποτέ. Με τον ήρεμο διάλογο λύναμε όλα μας τα προβλήματα. Η μαμά μπορεί να σου το επιβεβαιώσει». Σταμάτησε να την κοιτάξει για μια στιγμή. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για λίγο, εκείνη όμως άρχισε να κοιτά με ξαφνικό ενδιαφέρον τα σκεπάσματα. Προτιμούσε να μην σκέφτεται προφανώς το συγκεκριμένο θέμα.

Συνέχισε. «Ήταν πάντα χαμογελαστός, μας πήγαινε βόλτες και μας έκανε να ξεπερνάμε τα προβλήματά μας, όχι βέβαια πως εξαιρώ τη μαμά από αυτό. Ήταν ο πατέρας μας με όλη τη σημασία της λέξης. Έτσι, μετά τον θάνατό του, ελπίζαμε ότι θα συνέχιζες εσύ τον ρόλο αυτόν για εμάς. Περιμέναμε πως θα μπορούσες να μας σταθείς σε αυτήν την δύσκολη στιγμή. Εσύ όμως μας αγνόησες, στην πραγματικότητα, δεν ενδιαφέρθηκες ποτέ για εμάς. Ούτε απ' όσο είδα και για τη μαμά. Το ξέρεις ότι με την αδερφή μου προτιμάμε να μην ερχόμαστε στο σπίτι, εξαιτίας σου και μόνο; Κάθισες ποτέ να σκεφτείς πού μας οδηγούν όλοι αυτοί οι καβγάδες; Είμαι σίγουρος πως όχι, για αυτό καλά θα κάνεις να το σκεφτείς. Προτού είναι πολύ αργά.

>>Ορίστε, τώρα μπορείς να με χτυπήσεις, να με κάνεις ό,τι θες. Πέταξε με και από το σπίτι, αν σου κάνει κέφι. Δεν με πειράζει πια. Μόνο, μην τολμήσεις να αγγίξεις, ούτε στο ελάχιστο, την Αθηνά και τη μητέρα μας. Μπορείς αν θες να φύγεις και να μας εγκαταλείψεις για πάντα, ίσως και αυτή να ήταν η καλύτερη λύση. Εμπρός, πάρε την απόφασή σου».

Εκείνος δεν τον χτύπησε, ούτε του φώναξε. Δεν είπε τίποτα. Αντίθετα, είχε μείνει άφωνος, κοιτάζοντας το πάτωμα. Έμοιαζε μετανιωμένος. Ίσως, να είχαν πιάσει τόπο τα λόγια του, να κατάφερε να τον κάνει επιτέλους να σκεφτεί το νόημα των πράξεών του και το αντίκτυπο που είχαν στην οικογένειά τους. Ίσως, από αυτήν την μέρα, να άλλαζαν όλα.

Νοιώθοντας πως είχε μιλήσει αρκετά και τα χέρια του να ιδρώνουν, έτρεξε στο δωμάτιό του. Έκλεισε την πόρτα και έμεινε στο σκοτάδι, δίχως να ανάψει το φως. Ήταν καλύτερα έτσι.

Δεν άκουσε καμιά φωνή στη συνέχεια, αντίθετα, επικράτησε ασυνήθιστη ησυχία στο σπίτι. Το μόνο που άκουσε ήταν βήματα βαριά στο διάδρομο και την εξώπορτα να κλείνει.

Η τύχη ευνοεί τους τολμηρούς, σκέφτηκε χαμογελώντας.

Παρόλο που είχε σχεδόν λύσει αυτό το θέμα, δεν έπαυε να τον προβληματίζει, σε βαθμό που το πρόσεξαν και οι φίλοι του. Στην αρχή σκέφτηκε να μην τους το αναφέρει καθόλου, μα ήταν άτομα που

εμπιστευόταν και έτσι δεν άργησε να τους το εκμυστηρευτεί. Μόλις τελείωσε, έμειναν για λίγη ώρα όλοι σιωπηλοί, προσπαθώντας να καταλάβουν αν όλα αυτά συνέβαιναν πράγματι στον φίλο τους.

«Γιατί δεν μας το είχες πει τόσο καιρό;» τον ρώτησε ο Μάρκος. «Θα μπορούσαμε να σε συμβουλευάμε».

«Δεν ήθελα να σας φορτώσω τις δικές μου υποθέσεις» απάντησε.

«Αρκούσε η εξάσκηση, που μας κουράζει όλους».

«Ναι, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν ήταν δυνατό να σε βοηθήσουμε» είπε η Καλλιρρόη.

Ανασήκωσε τους ώμους. Η αλήθεια ήταν πως είχε μετανιώσει που δεν μίλησε, μα κάλλιο αργά, παρά ποτέ.

«Όπως και να έχει, πιστεύω πως ήταν καλό που του τα είπες» του είπε και η Ελισάβετ, προσπαθώντας να τον παρηγορήσει. «Έπρεπε επιτέλους να καταλάβει ότι έκανε λάθος».

Συμφώνησε κουνώντας το κεφάλι του. Έσφιξε το μπουφάν του στο σώμα του ακόμα πιο πολύ, προσπαθώντας να αντισταθεί στο τσουχτερό κρύο του περιφερειακού. Σε λίγο καιρό θα τελείωναν επιτέλους τα μαθήματα και δεν θα χρειαζόταν να περνούν κάθε βράδυ αυτήν την ταλαιπωρία. Αφού και οι φίλοι του έμοιαζαν κουρασμένοι ύστερα από όλα αυτά.

Ήδη, τα πήγαιναν αρκετά καλά και η Δάφνη ήταν πολύ ευχαριστημένη μαζί τους. Η δύναμη των στοιχείων τους αυξανόταν με τη συνεχή εξάσκηση. Μπορούσαν πλέον να εκτοξεύσουν μεγάλες ποσότητες των στοιχείων τους και να τα διαμορφώσουν ώστε να πάρουν το σχήμα που επιθυμούσαν. Η μάχη δεν θα αργούσε να έρθει.

Το καλό ήταν και ότι την ώρα που πήγαιναν στην εξάσκηση ή επέστρεφαν από αυτήν, δεν υπήρχε κανένα αυτοκίνητο στον δρόμο, ώστε να τους αντιληφθεί. Μέχρι τότε.

Διότι, την ώρα που κατέβαιναν, πέρασε ένα αμάξι, με μεγάλη ταχύτητα. Δεν έδωσαν βέβαια και μεγάλη σημασία, άλλωστε εκείνη την ώρα ήταν κουρασμένοι και νύσταζαν. Τότε όμως, ο Γιάννης, όπως και οι υπόλοιποι, άρχισαν να νιώθουν τον αέρα πιο πυκνό. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Μάρκος κοιτώντας τριγύρω του. Δεν άργησε να το ανακαλύψει.

Ένα τεράστιο μαύρο σύννεφο τους είχε περικυκλώσει, κόβοντας τους τον αέρα. Και ερχόταν όλο και πιο κοντά τους. Δεν μπορούσαν να δουν τίποτα, λες και είχαν βουτήξει σε ένα δοχείο γεμάτο μελάνι. Ο πανικός και μόνο κατάφερε να τους ξυπνήσει.

«Αυτό δεν είναι φυσιολογικό» είπε η Ελισάβετ, προσπαθώντας να διατηρήσει την ψυχραιμία της. «Φοβάμαι πως στο αυτοκίνητο που πέρασε ήταν μέσα *αυτός*».

«Όχι, δεν μπορώ να αντέξω και άλλο ένα ατύχημα!» αναφώνησε τρομαγμένη η Καλλιρρόη. Πρόσεξε πως ο Μάρκος της έριξε μια λοξή ματιά, μα δεν είπε τίποτα.

Το σύννεφο γινόταν σταδιακά μεγαλύτερο και πυκνότερο. Το οξυγόνο τους είχε αρχίσει να λιγοστεύει και έπρεπε να δράσουν γρήγορα.

«Χρησιμοποιήστε τα στοιχεία σας. Γρήγορα!» φώναξε ο Γιάννης και έδωσε εκείνος το παράδειγμα στέλνοντας ένα κύμα χρώματος. Το σύννεφο αναταράχθηκε, μα δεν υποχώρησε. Δεν πτοήθηκε όμως εκείνος και συνέχισε.

Έβλεπε τους φίλους του να καταβάλλουν την ίδια προσπάθεια. Ο Μάρκος έστειλε μια μεγάλη ποσότητα ανέμου, η Καλλιρρόη νερού και η Ελισάβετ φωτιάς. Είχαν αρχίσει να τα καταφέρνουν, αλλά είχαν ακόμη δρόμο.

«Μήπως καλύτερα να ενώναμε τα στοιχεία μας;» πρότεινε ο Μάρκος. «Θα είναι πιο αποτελεσματικό, νομίζω».

Συμφώνησαν και έκαναν έναν κύκλο. Ήταν η τελευταία τους ελπίδα. Ταυτόχρονα, εξαπέλυσαν τα στοιχεία τους προς το κέντρο του κύκλου, δημιουργώντας μια μεγάλη σφαίρα φτιαγμένη από αυτά. Στη συνέχεια, την έσπρωξαν προς τα πάνω και την έριξαν πάνω στο σύννεφο. Διαλύθηκε μεμιάς, και κατάφεραν και πάλι να ανασάνουν. Ήταν μια άσχημη εμπειρία.

«Μάλλον ήθελε να μας τρομάξει» είπε ο Γιάννης, όταν συνήλθαν.

«Δεν τα πήγε και άσχημα, πάντως» είπε ο Μάρκος λαχανιασμένος. «Κόντεψε να μου κοπεί η αναπνοή».

«Και όμως, δεν ήθελε να μας σκοτώσει. Όχι, τώρα» είπε ξαφνικά η Ελισάβετ. «Αν το ήθελε πραγματικά, θα μπορούσε να εμφανιστεί και να το κάνει με καλύτερο τρόπο, πιο μελετημένο. Να μας δοκιμάσει ήθελε. Να δει αν θα φοβηθούμε και τα παρατήσουμε». Κοίταξε προς τα φώτα της πόλης. «Εγώ όμως δεν πρόκειται να του δώσω αυτήν την ευχαρίστηση».

Συμφώνησαν. Κανείς δεν το ήθελε.

16^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Η αγωνία μου για τους βαθμούς εξαφανίστηκε, όταν άκουσα την εξώπορτα να ανοίγει. Βγήκα από το δωμάτιό μου αμέσως και πήγα να υποδεχτώ τη μαμά. Είδα προς μεγάλη μου έκπληξη πως ήταν ταραγμένη και κατά πάσα πιθανότητα, φοβισμένη.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησα. «Δεν τα πήγα καλά, έτσι δεν είναι; Έλα, πες το μου».

«Όχι, δεν είναι αυτό» βιάστηκε να απαντήσει. «Απλά έχω λίγο πονοκέφαλο. Θα ξεκουραστώ λίγο και θα πάω στο μαγαζί». Πήγε στην κρεβατοκάμαρά της.

Την κοίταξα δύσπιστη. Μήπως τη βασάνιζε ακόμη εκείνο το θέμα που συζητούσε με τη θεία; Δεν κάθισα όμως και πολύ να το σκεφτώ, διότι ήθελα να δω πώς τελικά τα πήγα. Στα φιλολογικά, όπως το περίμενα, ήμουν εντάξει. Στα θετικά όμως ήθελα λίγη προσπάθεια. Κοίταξα με περιέργεια τη χημεία.

«Δεκαπέντε» μουρμούρισα. «Πάλι καλά, περίμενα λιγότερο».

Έβαλα τους βαθμούς πάνω στο γραφείο μου. Σε λίγες μέρες θα ερχόντουσαν τα Χριστούγεννα. Είχαμε ήδη στολίσει το δέντρο, καθώς και όλο το σπίτι. Πάντα λάτρευα τα Χριστούγεννα. Να κάθεται μέσα και να κοιτάζει το χιόνι να πέφτει απαλά στο έδαφος, με μια κούπα ζεστή σοκολάτα και ένα βιβλίο δίπλα... απλά υπέροχο.

«Μαμά, μήπως χρειάζεται να προσπαθήσω περισσότερο σε κάποια μαθήματα;» τη ρώτησα με περιέργεια, μετά από αυτές τις σκέψεις.

«Λες για τα θεωρητικά; Όχι, είσαι πολύ καλή, έτσι μου είπαν οι καθηγητές» απάντησε δένοντας ένα κολιέ στο λαιμό της.

Δίστασα. «Δεν εννοώ αυτά. Τα άλλα, τα θετικά. Είδα πως εκεί δεν είχα καλούς βαθμούς».

Εκείνη σταμάτησε για λίγο να το δένει και με κοίταξε. Μια σκιά φόβου πέρασε από το πρόσωπό της. Φαινόταν πως, αν μπορούσε να αποφύγει τη συζήτηση θα το έκανε.

«Ναι, στα μαθηματικά και στη φυσική, θες εξάσκηση» απάντησε τελικά. Βγήκε από το δωμάτιο γρήγορα, προς το καθιστικό, για να ετοιμάσει την τσάντα της. Μα, γιατί έδειχνε τόσο βιαστική και απρόθυμη; Αποφάσισα να ρισκάρω μια τελευταία ερώτηση.

«Στη χημεία;» τη ρώτησα, περίεργη να δω τι θα μου απαντούσε.

«Και εκεί το ίδιο» απάντησε σκεπτική. «Έτσι μου είπε ο...καθηγητής σου» πρόσθεσε, διστάζοντας στην τελευταία λέξη. Με χαιρέτισε με χαμόγελο, μόνο που δεν θα το χαρακτήριζα έτσι, αλλά σαν ένα σφίξιμο των χειλιών, και έκλεισε τη πόρτα πίσω της, πριν προλάβω να απαντήσω. Μήπως τελικά η συμπεριφορά της είχε σχέση με εκείνον; Δεν ήξερα αν θα μάθαινα ποτέ. Ήθελα όσο τίποτα να μου εξηγήσει τι την απασχολεί. Αλλά, αμφέβαλλα για το αν θα μου το έλεγε.

Τελικά, χωρίς να το περιμένω, το έμαθα. Αν και ύστερα, θα προτιμούσα να μην το είχα μάθει, να μην μου έλεγε ποτέ την αλήθεια, να ζούσα στο ψέμα, όπως και πριν. Δεν μπορούσα όμως πλέον να το αλλάξω.

Σηκώθηκα κατά τις έντεκα, για να ετοιμαστώ για την εξάσκηση. Ήταν από τα τελευταία μας μαθήματα και έτσι μπορούσαμε και να αργήσουμε. Πήγα να ελέγξω αν η μητέρα μου κοιμόταν, μα δεν ήταν στο κρεβάτι. Περπάτησα όσο πιο αθόρυβα μέσα στο σπίτι, προσπαθώντας να τη διακρίνω μέσα στο σκοτάδι.

Δεν πρόλαβα να ξεκινήσω, όταν άκουσα έναν θόρυβο από την κουζίνα. Σαν κάποιος να έκλαιγε. Πήγα προσεκτικά και παρατήρησα. Στεκόταν στο παράθυρο της κουζίνας και έκλαιγε με αναφιλητά. Αυτή την φορά δεν θα την άφηνα χωρίς να μου εξηγήσει. Άναψα το φως και τη ρώτησα:

«Μαμά, είσαι καλά;»

Εκείνη γύρισε απότομα, τρομαγμένη. Δεν είχε αντιληφθεί την παρουσία μου. Τα δάκρυά της λαμπύρισαν στο φως, σαν μικρές χάντρες και βιάστηκε να τα σκουπίσει. «Καλά είμαι, Κοκκίνοσκουφίτσα μου» απάντησε βραχνά. Έβηξε για να καθαρίσει την φωνή της. «Απλά δεν είχα ύπνο».

Σταύρωσα τα χέρια. «Και τότε γιατί κλαις; Έλα, κάτσε να μου πεις τι συμβαίνει».

Εκείνη πήγε να αντισταθεί. «Ελισάβετ, δεν είναι τίποτα, θα μου περάσει. Σκέφτομαι διάφορα πράγματα και καμιά φορά συγκινούμαι έντονα».

Τότε το πρόσεξα. Το χαρτάκι που κρατούσε στο χέρι της. «Τι είναι αυτό;» τη ρώτησα συνοφρυωμένη.

Το κοίταξε λες και το έβλεπε για πρώτη φορά. Δίστασε. «Αυτό; Μην ανησυχείς, δεν...». Της το πήρα βίαια, πριν προλάβει να ολοκληρώσει. Το ξεδίπλωσα και προσπαθούσα να το διαβάσω, όσο εκείνη με παρακαλούσε να της το επιστρέψω. Δεν είχα όμως σκοπό να το κάνω. Έτσι, διάβασα:

«Δεν περίμενες την συνάντηση, έτσι δεν είναι; Μην ανησυχείς, όταν πάρω αυτό που θέλω, δεν πρόκειται να σε ενοχλήσω ξανά. Γιατί θα το πάρω».

Το μήνυμα δεν είχε όνομα πουθενά. Έμεινα να το κοιτάω. Τώρα που το είχα διαβάσει, η μαμά δεν προσπάθησε να μου το πάρει πίσω. Κοίταζα μια εκείνη και μια το γράμμα, απορημένη.

«Τι σημαίνει αυτό;» τη ρώτησα. «Ποιος το στέλνει και γιατί; Τι θέλει από εσένα;» δεν μπορούσα να σταματήσω.

Αναστέναξε. «Νομίζω πως ήρθε η ώρα να τα μάθεις όλα» απάντησε μόνο. «Το ήξερα ότι κάποια μέρα θα βρισκόμουν αντιμέτωπη με αυτό το θέμα». Καθίσαμε στο σαλόνι. Πραγματικά, δεν είχα ιδέα για ποιο πράγμα θα μου μιλούσε.

«Θυμάσαι που ήμουν λίγο ταραγμένη όταν σου έφερα τους βαθμούς;» ρώτησε.

Ένευσα καταφατικά.

«Δεν ήμουν απρόθυμη να σου απαντήσω για τα θετικά μαθήματα, ιδιαίτερα για τη χημεία;»

Ένευσα ξανά. Πού το πήγαινε;

«Το θέμα αυτό αφορά τον καθηγητή που έχετε στη χημεία» είπε σφίγγοντας τα χέρια της από νευρικότητα. «Ο οποίος δεν είναι στην πραγματικότητα καθηγητής».

Την κοίταξα για άλλη μια φορά με απορία. Πώς το ήξερε αυτό; Μήπως γνώριζε πού είχα σκοπό να πάω εκείνο το βράδυ; Είχα αρχίσει να αγχώνομαι για το ποια τροπή θα έπαιρναν τα πράγματα.

«Θα σου φανούν περίεργα αυτά που θα σου πω, μα θέλω να ξέρεις πως είμαι η μητέρα σου και δεν θα σου έλεγα ποτέ ψέματα» συνέχισε.

Κατάπια αργά. Τα λόγια της μου θύμισαν την Δάφνη. Δεν ήθελα και άλλη αποκάλυψη, μα ήξερα πως έπρεπε να την ακούσω. Έστω και με μισή καρδιά. Πήρα βαθιά ανάσα, αναμένοντας το οτιδήποτε. «Σε ακούω» είπα σταθερά.

Αναστέναξε για άλλη μια φορά και έπιασε να παίζει με μια πτυχή της νυχτικιάς της. «Η ιστορία ξεκινάει από πριν γεννηθείς εσύ» άρχισε. «Τότε που δεν είχα γνωρίσει τον πατέρα σου. Φαινομενικά, τουλάχιστον».

>>Κάποτε, πολλά χρόνια πριν, μια παλιά μου φίλη με κάλεσε σε ένα πάρτι που έκανε για τα γενέθλιά της, σε έναν ανοιχτό χώρο, σε ένα δάσος, κοντά στις Κρινίδες. Ξέρεις, εκεί που μένει και η θεία Ανδρομάχη. Είχε καλέσει αρκετό κόσμο, που δεν ήξερα και έτσι την περισσότερη ώρα καθόμουν μόνη, εκτός αν συζητούσα με κάποιους άλλους, για λίγο. Και τότε, εμφανίστηκε εκείνος».

«Ο 'καθηγητής';» ρώτησα.

«Ακριβώς. Είχε έρθει από το πουθενά, δεν τον είχα προσέξει, όπως και πολλοί άλλοι, μα δεν έδωσαν και μεγάλη σημασία. Άλλωστε, η φίλη μου είχε πολλούς καλεσμένους, φυσικό ήταν να μην τους θυμόμουν όλους.

>>Με είδε που καθόμουν μόνη και με πλησίασε. Αρχίσαμε να μιλάμε και να γνωρίζουμε ο ένας τον άλλον. Χάρηκα που είχα βρει κάποιον που να προσέχει την παρουσία μου και να με κάνει να νιώθω άνετα. Έλεγε αρκετά αστεία, που με έκανε να ξεκαρδίζομαι στα γέλια. Το χαμόγελό του, τα μάτια του τα μαύρα μέχρι τους ώμους μαλλιά του, με έκαναν να τον λατρέψω. Περνούσα τόσο ωραία. Το πρόσεξε και η φίλη μου, μα δεν μου είπε τίποτα, απλά μου έκλεισε κρυφά το μάτι. Είχε βγάλει βλέπεις τα δικά της συμπεράσματα».

Δεν πίστευα στα αυτιά μου. Ήταν πράγματι δυνατόν να συνέβησαν όλα αυτά; Η δικιά μου μαμά, ερωτευμένη με *εκείνον*, Περίμενα να ακούσω τι είχε να μου πει στη συνέχεια. Προτίμησα κάνω υπομονή.

«Έτσι, αρχίσαμε να βγαίνουμε μαζί και να ερχόμαστε όλο και πιο κοντά. Σε κάποια στιγμή, όμως, συνειδητοποίησα πως δεν είχα μάθει το όνομά του. Όταν τον ρώτησα, μου είπε τον έλεγαν Μιχάλη Αργυρό. Δεν ήξερα τίποτε άλλο για εκείνον. Μόνο αυτό. Δεν με ένοιαζε έτσι και αλλιώς, περνούσα τέλεια μαζί του. Ύστερα από λίγο καιρό, τον κάλεσα και στο σπίτι, εδώ δηλαδή. Μάλιστα, κοιμηθήκαμε και μαζί, ξέρεις τώρα πως είναι αυτά. Καταλάβαινα σιγά-σιγά πως είχε αρχίσει να αποκτά μια σημαντική θέση στη ζωή μου».

Κινήθηκα προς τα πίσω έκπληκτη. Της είχε πει λοιπόν ψέματα για το όνομα, αφού τον είχαμε ανακαλύψει. Ήταν ποτέ δυνατόν να έγιναν αυτά; Και δεν μου είχε μιλήσει τόσο καιρό. Μήπως ήταν καλός τότε ο Σημαδεμένος;

«Μαμά... πώς;» ψέλλισα.

Μου έκανε νόημα με το χέρι της να σταματήσω. «Θα σου τα εξηγήσω όλα. Μην ανησυχείς».

Συνέχισε. «Μέναμε για πολύ καιρό μαζί και τελικά κατάλαβα ότι είχα μείνει έγκυος. Χάρηκαμε και οι δύο, πολύ. Πάρα ταύτα όμως, του έλεγα συνεχώς να παντρευτούμε, αλλά εκείνος δεν ήθελε και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί. Ξέρεις, φοβόμουν και τα μάτια του κόσμου».

«Δηλαδή...υπήρχε και *άλλο* παιδί;» ρώτησα παραξενευμένη. «Πριν από εμένα; Μα, γιατί δεν μου το είχες πει ποτέ;»

Χαμογέλασε θλιμμένα και κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Όχι, Ελισάβετ. Το παιδί για το οποίο μιλάω...ήσουν εσύ».

Τινάχτηκα πάνω, σαν να με χτύπησε ηλεκτρικό ρεύμα. «Τι πράγμα;» ρώτησα αποσβολωμένη. «Δεν σε πιστεύω! Πλάκα μου κάνεις;»

«Δεν σου λέω ψέματα, στο είχα πει και από την αρχή» απάντησε. «Είναι αλήθεια, δυστυχώς. Και δεν έπρεπε να το μάθεις έτσι. Όχι, με αυτόν τον τρόπο, το ξέρω. Δεν γινόταν όμως διαφορετικά».

Νόμιζα ότι ζούσα σε έναν εφιάλτη και το μόνο που ήθελα ήταν να ξυπνήσω. Και να ουρλιάξω. Ήμουν κόρη του μεγαλύτερου *εχθρού* μου; Άρχισα να αισθάνομαι το κεφάλι μου βαρύ σαν μολύβι από την σύγχυση. Τότε ήταν που κατάλαβα, ότι η συζήτηση που είχε η μαμά με τη θεία αφορούσαν εκείνον. Τη θυμήθηκα και διαπίστωσα πως ταίριαζε με ό, τι συνέβαινε πραγματικά. Κατά έναν περίεργο τρόπο.

«Και τότε, πώς γνώρισες τον μπαμπά;» τη ρώτησα νιώθοντας δάκρυα να ανεβαίνουν στα μάτια μου. Ήταν τόσο σκληρό να μαθαίνεις ότι ο πατέρας που γνώρισες όλη σου τη ζωή, δεν ήταν ο πραγματικός σου.

«Θα σου πω» απάντησε. Παρατήρησα πως ήταν έτοιμη να κλάψει ξανά, μα προσπάθησε να καταπιεί τα δάκρυά της με μια βαθιά ανάσα. «Μετά τη γέννησή σου, καθώς μεγάλωνες, συνειδητοποίησα πως είχες κόκκινα μαλλιά. Δεν κατάλαβα πως ήταν δυνατόν να συμβεί αυτό, από τη στιγμή που κανένας στην οικογένειά μας δεν είχε κόκκινα μαλλιά. Τον ρώτησα και μου είπε πως δεν ήξερε ούτε εκείνος. Το παρέλειψα για την ώρα και συνέχισα να σε μεγαλώνω. Ώσπου, δεν άργησε να μου δοθεί η απάντηση».

Μου ήρθαν τότε στο μυαλό τα λόγια της Δάφνης για εκείνον. Ότι, δηλαδή, στην πραγματικότητα τα μαλλιά του ήταν κόκκινα, αλλά μεταμφιεζόταν και έτσι φαίνονταν μαύρα, όπως τον βλέπαμε. Τραγική ειρωνεία.

Σκούπισα ένα δάκρυ θυμού και απογοήτευσης μαζί, όσο εκείνη συνέχιζε. «Μια φορά, φιλοξένησα στο σπίτι τη θεία σου, όπως έκανε και εκείνη με εμάς πριν λίγο καιρό. Είχα να ακούσω νέα της καιρό, και έπειτα θα με βοηθούσε για λίγο καιρό να σε φροντίσω. Δεν άργησε τότε να τον δει όπως ήταν πραγματικά, με τα μαλλιά του κόκκινα. Στην αρχή, δεν την πίστεψα, μα τελικά τον είδα και εγώ. Ένωθα φόβο και οργή μαζί. Ποιος ήταν; Γιατί κρυβόταν τόσο καιρό και δεν μου το είχε πει ποτέ; Παράλληλα όμως, φοβόμουν ότι κινδύνευα, διότι δεν ήξερα αν ήταν *πράγματι* άνθρωπος και τι ήθελε πραγματικά. Τρανή απόδειξη αποδείχτηκε και η ταυτότητά του, που δεν ήταν δική του. Το μυαλό μου πήγε κατευθείαν στο να σε προστατέψω. Απειλήσε τη αδερφή μου πως αν μιλούσε παραέξω, θα της έπαιρνε τη ζωή. Εκείνη τρομαγμένη συμφώνησε και έφυγε βιαστικά, αφήνοντας με μόνη μαζί του.

>>Με είδε που φοβόμουν και μου ορκίστηκε πως δεν επρόκειτο να επιχειρήσει κάτι κακό. Δεν μπορούσα όμως να τον πιστέψω απόλυτα. Καταλάβαινα από τα λόγια του πως με αγαπούσε, μα ήξερα πως τίποτα πλέον δεν θα ήταν το ίδιο. Έτσι, του πρότεινα να φύγει και να μην ξαναβρεθούμε ποτέ. Θα τα κατάφερνα να σε φροντίσω και μόνη μου. Ήταν καλύτερα να μην γνωρίσεις καθόλου πατέρα, παρά έναν δολοφόνο. Με αυτόν τον τρόπο, θα έριχνα μαύρη πέτρα στο παρελθόν μου».

«Φρόντισες όμως να μην συμβεί αυτό» είπα θυμωμένη. «Όλη μου τη ζωή, γνώρισα τον θετό μου πατέρα ως αληθινό».

«Ηρέμησε, αγάπη μου» προσπάθησε να με καθησυχάσει. Δεν τα κατάφερε. Συνέχισε:

«Ήμουν αρκετό καιρό μόνη, ώσπου γνώρισα τον θετό πατέρα σου. Στην συντροφιά του, μπορούσα να τα ξεχάσω όλα. Με έκανε να νιώθω ασφαλής, το παραδέχομαι. Γνωριστήκαμε και τελικά τον αγάπησα, όπως και εκείνος. Αγαπούσε πολύ και εμένα, να το ξέρεις. Ακόμη το κάνει».

Λες να μην το ξέρω; Ήθελα να την ρωτήσω. Αφού και εγώ τον ήθελα πίσω. *Αυτός* ήταν για εμένα ο πραγματικός μου πατέρας. *Αυτόν* γνώρισα και αυτόν αγάπησα. Εκείνος, θα έμενε για πάντα ένας ξένος.

«Αφού παντρευτήκαμε όμως, άρχισαν οι διαφωνίες, το θυμάσαι φαντάζομαι. Μπορούσαμε και μια ολόκληρη μέρα να μαλώνουμε και προτιμούσαμε μην είμαστε καν στο ίδιο δωμάτιο. Έτσι, αποφασίσαμε να

ζήσουμε χωριστά, όχι και να πάρουμε διαζύγιο, επειδή ήξερα, ότι ακόμα ήθελε να είμαστε μαζί. Όπως και εγώ, άλλωστε. Δεν του μίλησα ποτέ για τον πραγματικό σου πατέρα, δεν άξιζε τον κόπο. Σκεφτόμουν πως είχα ξεμπερδέψει μια και καλή με αυτήν την υπόθεση, όταν εκείνος έδωσε σημεία ζωής. Άρχισε να μου στέλνει τέτοια σημειώματα, σαν αυτό». Έδειξε το χαρτάκι στο τραπέζι. Πάγωσα.

«Όλα τα μηνύματα γύριζαν γύρω από ένα θέμα: να σε σκοτώσει. Ήθελε να τελειώσει με τους λογαριασμούς του παρελθόντος. Δεν κατάλαβα γιατί δεν ήθελε απλά να το ξεχάσει, όπως έκανα και εγώ. Φοβόμουν και πάλι, δεν σκέφτηκα όμως και να πω κάτι στον πατέρα σου, που έλειπε στη Θεσσαλονίκη. Από τότε μου στέλνει συνέχεια, είχε μάθει και ότι παντρεύτηκα και ζούσα πλέον με κάποιον άλλον, μέχρι που μου έγραψε ότι σε παρακολουθούσε, έχοντας μπει στο σχολείο σου ως καθηγητής. Ένιωθα πως δεν ήσουν ασφαλής πουθενά. Και ακόμη το νιώθω».

Και πού να ήξερε τον πραγματικό λόγο που με θέλει νεκρή, όχι μόνο εμένα, μα και τους φίλους μου. Δεν ήταν όμως η κατάλληλη στιγμή όμως να της το αναφέρω αυτό. Δεν είχα την δύναμη, δεν άντεχα και άλλη αποκάλυψη. Τόσο καιρό μου είχε κρύψει την αλήθεια, από τη δική της πλευρά. Το δικό μου μυστικό μπορούσε να περιμένει λίγο ακόμα. Εκτός, και αν δεν το μάθαινε ποτέ. Ανατρίχιασα σε αυτήν την σκέψη.

«Γιατί όμως δεν μου είχες μιλήσει ποτέ για αυτό το θέμα;» τη ρώτησα. «Είχα κάθε δικαίωμα να ξέρω».

Αναστέναξε. «Επειδή ήθελα να σε προστατέψω. Δεν ήθελα να κάτσεις να ασχοληθείς με ένα ανόητο παρελθόν και να μπεις σε τέτοιο κίνδυνο, όχι. Πιστεύω πως ήταν το καλύτερο για όλους μας. Να μην ασχοληθώ ποτέ ξανά με αυτόν και εσύ να μην το μάθαινες καν. Αλλά, προφανώς, δεν ήταν γραφτό να γίνει».

Δεν μπορούσα να καθίσω να την ακούσω περισσότερο. Έτρεξα στο δωμάτιό μου, έκλεισα με δύναμη την πόρτα και έπεσα στο κρεβάτι μου. Δεν είχα καμιά όρεξη πλέον να πάω στην εξάσκηση, αμφιβάλλω για το αν υπήρχε λόγος. Να εξασκηθώ για να σκοτώσω *αυτόν*, έναν ξένο που ισχυριζόταν πως ήταν ο πραγματικός μου πατέρας; Όχι, δεν μπορούσα να το κάνω. Και ακόμη και αν τα κατάφερα, θα λύγιζα την τελευταία στιγμή.

Για αυτό ήμουν καλύτερη από τους άλλους, λοιπόν. Είχα κληρονομήσει αυτές τις δυνάμεις. Αλλά, πλέον είχα αρχίσει να τις αντιπαθώ. Αν μπορούσα να τις χρησιμοποιούσα εναντίον μου, θα το έκανα. Έτσι, θα τελείωνε αυτό το μαρτύριο, μια και καλή. Ήθελα να βάλω το τέλος μόνη μου. Πριν το βάλει εκείνος.

Θυμήθηκα τότε τον τσακωμό του Μάρκου και της Καλλιρρόης. Θυμήθηκα τι τους είχα πει. Ότι έπρεπε να μείνουμε ομάδα και να αφήσουμε στην άκρη τους εγωισμούς, προκειμένου να πετύχουμε τον στόχο μας. Να μείνουμε ενωμένοι. Άλλη μια ειρωνεία.

Άκουσα τη μητέρα μου να σβήνει το φως και να κατευθύνεται με αργά βήματα προς τη κρεβατοκάμαρα. Κατάλαβα πως ήταν και εκείνη στεναχωρημένη και ως επί το πλείστον, μετανιωμένη. Σαν να ήθελε να γυρίσει τον χρόνο πίσω και να αλλάξει τα γεγονότα, όπως ένας μαθηματικός, σβήνει συνεχώς ένα γεωμετρικό σχήμα, μέχρι να του βγει σωστό.

Καινούρια δάκρυα στα μάτια μου ήρθαν να αντικαταστήσουν τα παλιά και να ζεσταίνουν τα μάγουλά μου στο πέρασμά τους, ποτίζοντας στη συνέχεια το μαξιλάρι. Το ίδιο συνέβαινε και δίπλα, ακούγοντας τα πνιχτά αναφιλητά, παρόμοια με τα δικά μου. Ήξερα, πως τίποτα δεν θα ήταν πια το ίδιο.

Νόμιζα πως θα έκλαιγα για μια ζωή, όταν απρόσμενα με πήρε ο ύπνος, πάνω στο βρεγμένο μαξιλάρι.

17^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Νερό

Τα χιλιάδες χριστουγεννιάτικα λαμπάκια των σπιτιών λαμπύριζαν μέσα στη νύχτα, δημιουργώντας ένα κύμα ζεστασιάς σε ολόκληρη την πόλη. Ενώνονταν με τα αστέρια, κεντημένα στο βελούδο του ουρανού, φύλακες ενός άλλου κόσμου. Μια υπέροχη εικόνα.

Αυτήν την εικόνα κοίταζε τώρα η Καλλιρρόη από το παράθυρο του δωματίου της. Δεν ήθελε να την εγκαταλείψει, μα και φοβόταν παράλληλα πως θα ήταν η τελευταία φορά που θα την έβλεπε. Ίσως να σκέφτονταν το ίδιο και οι φίλοι της, αυτήν την στιγμή.

Κοίταξε την βαλίτσα στο κρεβάτι της, που περίμενε να φιλοξενήσει τα πράγματά της. Άδεια. Κάπως έτσι ένιωθε και εκείνη μέσα της. Τα λόγια του Σημαδεμένου ήταν σαφή: όλα θα ξεκαθάρizαν στο δάσος όπου ήταν το σπίτι της θείας της Ελισάβετ. Εκεί θα γινόταν η μάχη, αργά το βράδυ. Έτσι, με μια ψεύτικη δικαιολογία που αποφάσισαν να πουν όλοι στους γονείς τους, θα έφευγαν με σκοπό να τους φιλοξενήσει η θεία της φίλης τους. Η Ελισάβετ της είχε περιγράψει την κατάσταση. Δυσκολεύτηκε να το πιστέψει, όχι όμως πως της ήταν και αδύνατον, άλλωστε είχε και εκείνη εμπλακεί σε αυτήν την υπόθεση.

Αντίθετα, όμως, ήταν εντελώς δύσκολο να χωνέψουν την προσωπική ιστορία της Ελισάβετ που τους αφηγήθηκε, την τελευταία μέρα πριν κλείσουν τα σχολεία για τα Χριστούγεννα. Είχαν μείνει όλοι άφωνοι και δεν ήξεραν τι να πουν για να την παρηγορήσουν. Η ίδια προσπαθούσε να το ξεχάσει και να συγκεντρωθεί στον στόχο τους, όσο δύσκολο και αν ήταν αυτό.

Επιπλέον, ύστερα από πολλή εξάσκηση, η Δάφνη τους ανακοίνωσε πως ήταν πλέον έτοιμοι για την μάχη. Κατάλαβε το άγχος τους και προσπάθησε να τους ανεβάσει το ηθικό. Δεν κατάφερε και πολλά πράγματα.

Κοίταξε το δωμάτιό της, τα πάντα μέσα σε αυτό. Μήπως ήταν η τελευταία φορά που το έβλεπε; Μήπως για τελευταία φορά θα ξάπλωνε στο

απαλό της κρεβάτι, που τόσο αγαπούσε; Θα ήθελε να παγώσει το χρόνο, ένιωθε πως κάθε λεπτό την έφερνε πιο κοντά στη μοίρα της. Και φοβόταν.

Έβαλε και τα τελευταία πράγματα στην βαλίτσα και στη συνέχεια ξάπλωσε βαριά στο κρεβάτι της. Μακάρι να πήγαιναν όλα καλά. Πράγματι, είχε αυτήν την ελπίδα μέσα της, και ας φοβόταν για το αντίθετο. Ότι το καλό να νικούσε και πολύ αργότερα, η δικαιοσύνη θα αποκατασταθεί. Αρκούσε να είχαν εμπιστοσύνη στον εαυτό τους. Πίστη πως θα τα κατάφερναν.

Δεν ήταν πλέον αδύναμη και εύθραυστη στο κρεβάτι του νοσοκομείου. Μπορούσε πλέον να υπερασπιστεί τον εαυτό της. Ήταν ένα από τα τέσσερα στοιχεία, τόσο σημαντικό για την επιβίωση και των υπόλοιπων. Αν σκοτωνόταν, δεν είχαν ελπίδες οι φίλοι της. Έπρεπε να επιβιώσει. *Ήθελε να επιβιώσει.* Ήθελε να τον εκδικηθεί για όλο τον φόβο που της είχε προκαλέσει, καθώς και για τον περιεργό πόνο, που την είχε ανησυχήσει τόσο εκείνο το βράδυ. Για τον Αργυρό και το κακό που έκανε στη μητέρα της Ελισάβετ και στη φίλη της.

Και με αυτές τις σκέψεις, αποκοιμήθηκε.

Το αυτοκίνητο της μητέρας της Ελισάβετ έτρεχε στον δρόμο. Η Καλλιρρόη βρισκόταν στο πίσω κάθισμα έχοντας δίπλα την φίλη της και τον Γιάννη. Ο Μάρκος καθόταν μπροστά. Καταλάβαινε απόλυτα για ποιον λόγο είχε επιλέξει η Ελισάβετ να μην βρίσκεται στη θέση του τελευταίου, δεν μπορούσε, ήταν θυμωμένη και απελπισμένη μαζί. Σίγουρα θα περνούσε αρκετός καιρός, μέχρι να μπορέσουν να αντικρίσουν ξανά η μία την άλλη.

Όταν έφτασαν στο αρχοντικό, όλοι έμειναν να το κοιτούν με θαυμασμό. Ποτέ τους δεν είχαν δει κάτι παρόμοιο, ίσως μόνο σε φωτογραφίες. Η αρχιτεκτονική του είχε μείνει ίδια, απλά ήταν ανακαινισμένο. Και μέσα στο δάσος, ξεχώριζε ακόμη περισσότερο η ομορφιά του. Θα έμεναν για τρεις μέρες- η τρίτη δεν ήταν και πολύ σίγουρη, εξαρτιόταν από το αν θα επιβίωναν την δεύτερη.

Η θεία της Ελισάβετ τους υποδέχτηκε θερμά. Προθυμοποιήθηκε να ανεβάσει τις βαλίτσες τους στο επάνω πάτωμα, μα εκείνοι αρνήθηκαν ευγενικά. Το σπίτι από μέσα ήταν σαν να είχε βγει από άλλη εποχή. Τα σκαλιστά έπιπλα, τα διακοσμητικά παλιού τύπου επάνω τους, οι πίνακες στους τοίχους, όλα έμοιαζαν σαν να είχαν ξετρυπώσει από ταινία του προηγούμενου αιώνα. Η Καλλιρρόη έμεινε ιδιαίτερα εντυπωσιασμένη με τον πίνακα της γεωμετρίας στην είσοδο. Κοίταξε σε μια στιγμή έξω από το παράθυρο και είδε την μητέρα της Ελισάβετ να φεύγει με το αυτοκίνητο και διαπίστωσε πως η φίλη της δεν την είχε χαιρετίσει. Ίσως να ήταν καλύτερα έτσι.

«Ελισάβετ, θα κοιμηθείς μαζί με τη φίλη σου και τα αγόρια μαζί» είπε η θεία της φίλης της. «Σας έστρωσα σε ένα άλλο δωμάτιο, δεν είναι φυσικά εκείνο στο οποίο κοιμήθηκες τελευταία». Στράφηκε στα αγόρια. «Θα θέλατε να κοιμηθείτε μήπως στο δικό μου κρεβάτι;»

«Δεν χρειάζεται να σας βάζουμε σε κόπο» απάντησε ο Μάρκος. «Θα μπορούσαμε να βολευτούμε στο σαλόνι».

«Μην πιαστείτε μόνο» τους είπε. «Καλύτερα θα είναι να κοιμηθείτε επάνω. Θα πάω να βάλω καινούρια σκεπάσματα». Ετοιμάστηκε να ανέβει τις σκάλες.

«Μα, θεία, δεν είναι απαραίτητο» της είπε η Ελισάβετ. «Άλλωστε, δεν θα μείνουμε για πολύ».

«Δεν πειράζει, φιλοξενούμενοι είστε» της απάντησε και ανέβηκε πάνω. Η Ελισάβετ έκανε μια γκριμάτσα αποτυχίας.

«Τι καλή που είναι η θεία σου!» της είπε η Καλλιρρόη όταν έσβησαν τα βήματά της στις σκάλες.

«Στην αρχή όμως δεν ήταν έτσι» απάντησε εκείνη. «Μέχρι που της έσωσα τη ζωή». Τα μάτια της κοίταξαν για λίγη ώρα στο κενό, σαν να αναπολούσε κάποιες παλιές στιγμές.

«Αλήθεια;» ρώτησε έκπληκτος ο Γιάννης. «Με ποιον τρόπο;»

«Την τελευταία φορά που με φιλοξένησε, και τη μέρα που με ανακάλυψε η Δάφνη, κρυφάκουσα μια συζήτηση που είχαν για...ξέρετε ποιον» απάντησε. Δεν κατάφερνε να αποκαλέσει τον εχθρό τους με τον πραγματικό του τίτλο. «Νόμιζα πως μιλούσαν για τον θετό μου πατέρα και όλη τη μέρα μου τριβέλιζε το μυαλό, τι εννοούσαν. Μέχρι που έσπασα κατά λάθος ένα βάζο και με μάλωσε άσχημα. Πήγε να χάσει τις αισθήσεις της, μα την έσωσα την τελευταία στιγμή, φέρνοντας της νερό. Έτσι άλλαξαν οι σχέσεις μας. Αυτός είναι και ο λόγος που με φιλοξένησε, που *μας* φιλοξένησε. Μου είπε ότι μου το χρωστούσε ως χάρη». Χαμογέλασε θλιμμένα.

«Συγκινητικό» απάντησε η Καλλιρρόη.

«Πράγματι» συμφώνησε ο Μάρκος.

Η φίλη τους αναστέναξε. «Δεν με ήθελε τόσο καιρό, επειδή με φοβόταν. Ανησυχούσε μήπως μοιάσω σε *εκείνον*. Είχε άσχημες εμπειρίες από αυτήν την υπόθεση και δεν θέλει να ασχοληθεί περαιτέρω». Κοίταξε τα μαλλιά της χολωμένη. Η Καλλιρρόη κατάλαβε πως ήταν ένα κομμάτι του εαυτού της αυτά τα μαλλιά, που θα το κουβαλούσε σε όλη της τη ζωή. Ακόμη και αν τα άλλαζε χρώμα, το πραγματικό τους κόκκινο θα έμενε ανεξίτηλο από κάτω. Να της τον θυμίζει.

Σταμάτησαν την κουβέντα τους όταν άκουσαν την θεία της να κατεβαίνει. «Όλα είναι έτοιμα» τους είπε χαμογελώντας. «Ελάτε να σας δείξω τα δωμάτια, ώστε να τακτοποιήσετε τα πράγματά σας». Σήκωσαν τις βαλίτσες από το πάτωμα και την ακολούθησαν. Η Ελισάβετ κοίταξε το τραπεζάκι που ήταν στην γωνία της σκάλας. Η Καλλιρρόη φαντάστηκε πως εκεί υπήρχε κάποτε το βάζο. Τώρα, υπήρχε πάνω του μια κορνίζα που είχε μια φωτογραφία με την Ελισάβετ, μαζί με τη θεία της. Η αγάπη τους μεγάλωνε μέρα με τη μέρα, είχαν αρχίσει να καταλαβαίνουν η μια την άλλη.

Παρατήρησαν όλοι τους πως το σπίτι διέθετε αρκετά δωμάτια, εκ των οποίων τα περισσότερα ήταν κλειδωμένα. Ήταν αδύνατον να μαντέψει τι περιείχαν. Τελικά, άνοιξε την πόρτα ενός δωματίου στο τέλος του διαδρόμου και μπήκαν μέσα.

«Αυτό είναι το δωμάτιό σας, κορίτσια. Βολευτείτε» τους είπε και αφού τις χαμογέλασε ζεστά, έκλεισε την πόρτα και οδήγησε τα δυο αγόρια στο δικό της δωμάτιο.

Άρχισαν να παρατηρούν τον χώρο. Στη μέση του δωματίου υπήρχε ένα διπλό άνετο κρεβάτι με λουλουδένια σκεπάσματα και αφράτα μαξιλάρια, που

σε έκαναν να ξαπλώσεις πάνω τους και να μην ξανασηκωθείς ποτέ. Δίπλα στο κρεβάτι και στην πόρτα, βρισκόταν μια σκαλιστή ξύλινη ντουλάπα και απέναντι από αυτό ένα ορθογώνιο μικρό τραπέζι. Στην άλλη πλευρά του δωματίου υπήρχε μια μπαλκονόπορτα, που οδηγούσε σε ένα μικρό μπαλκόνι. Ήταν πολύ ωραίο. Από το βλέμμα της φίλης της, η Καλλιρρόη παρατήρησε πως δεν την είχε φιλοξενήσει ποτέ η θεία της σε παρόμοιο δωμάτιο.

«Θα πρέπει να είναι ένα από τα κλειδωμένα δωμάτια» της είπε, επιβεβαιώνοντας τη σκέψη της. «Είναι τέλειο! Το προηγούμενο δεν ήταν καν ανακαινισμένο. Έβλεπε στην πίσω πλευρά του σπιτιού και ήταν σκοτεινό, ενώ αυτό είναι ηλιόλουστο».

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της. «Προφανώς, θέλει να επανορθώσει για όλα όσα έγιναν μεταξύ σας» είπε. «Πάντως πιστεύω ότι και πριν σε αγαπούσε. Και ας μην σου το έδειχνε».

Η Ελισάβετ ανασήκωσε τους ώμους της και άρχισε να τακτοποιεί τα ρούχα της στην ντουλάπα. Το ίδιο άρχισε να κάνει και η Καλλιρρόη. Ευτυχώς ήταν ευρύχωρη και χώρεσαν όλα μαζί. Έβγαλαν σχεδόν ταυτόχρονα ένα βιβλίο η καθεμιά από την βαλίτσα της. Γέλασαν με τον συγχρονισμό.

«Ποιο διαβάζεις;» ρώτησε η Καλλιρρόη την φίλη της προσπαθώντας να δει το εξώφυλλο.

«Το 'Δεκατρία γιατί' του Τζέυ Άσερ» απάντησε. «Εσύ;»

«Το 'Καιρός για ήρωες' του Πολυχρόνη Κουτσάκη» απάντησε. «Είναι μυστηρίου κατά κάποιον τρόπο. Ένα αγόρι είναι ερωτευμένο με μια κοπέλα που φαίνεται να τον αγνοεί, δεν είναι όμως έτσι. Εκείνη κάνει απόπειρα αυτοκτονίας και μπαίνει στο νοσοκομείο. Εκείνος τότε κάνει ό, τι μπορεί για να την βοηθήσει και να τη σώσει από κάποιους που την κυνηγάνε, αλλά δεν ξέρει τον λόγο. Πολύ ωραίο, αν και μου θυμίζει την κατάστασή μου. Εσένα;»

«Και εμένα για αυτοκτονία μιλάει!» απάντησε έκπληκτη. «Ένα κορίτσι αποφασίζει να δώσει ένα τέλος στη ζωή της, αλλά πριν το κάνει, ηχογραφεί σε κασέτες τους δεκατρείς λόγους που την οδήγησαν σε αυτήν την πράξη. Και ο ένας από αυτούς είναι το αγόρι της. Λίγο τρομάζω σε κάποια σημεία αλλά είναι καλό».

«Τα πιο χαρούμενα θέματα διαλέξαμε» είπε η Καλλιρρόη με έναν αστειό μορφασμό. Γέλασαν ξανά.

Πήγαν προς την μπαλκονόπορτα, για να βγουν έξω. Άργησε να ανοίξει, καθώς είχε μείνει αχρησιμοποίητη για πολύ καιρό. Κρύος αέρας εισχώρησε στο δωμάτιο, χτυπώντας τους στο πρόσωπο. Την έκλεισαν απαλά και κάθισαν να απολαύσουν τη θέα. Η Καλλιρρόη πρόσεξε πως η Ελισάβετ φορούσε μόνο μια λεπτή μπλούζα και της έκανε εντύπωση που δεν κρύωνε. Δεν έκανε κάποιο σχετικό σχόλιο, για να μην της θυμίσει για ποιον λόγο ήταν τόσο θερμόαιμη.

Η θέα ήταν καταπληκτική. Το μάτι σου πήγαινε πολύ μακριά, εκεί που οι κορυφές των βουνών άγγιζαν τον ουρανό. Στο βάθος μπορούσαν να διακρίνουν την αρχαία αγορά των Φιλίππων και λίγο πιο δεξιά το αρχαίο θέατρο. Πιο μπροστά φαίνονταν οι Κρινίδες, καθώς και τα δέντρα που σχημάτιζαν το δάσος και έφταναν μέχρι βαθιά πίσω από το σπίτι. Ένα λεπτό στρώμα ομίχλης περνούσε πάνω από το τοπίο, σαν φάντασμα, και ο άνεμος σφύριζε στα αυτιά τους. Δεν ήθελαν όμως να μπουν στο δωμάτιο.

«Μήπως έκανα λάθος που δεν τη χαιρέτισα όταν έφυγε;» ρώτησε η Ελισάβετ κοιτάζοντας μακριά, χαμένη στις σκέψεις της.

«Δεν νομίζω πως χρειάζεται να μετανιώσεις για αυτό» της είπε. «Της έδωσες να καταλάβει πως δεν είναι και εύκολο να το συνειδητοποιήσεις. Μην ανησυχείς».

Αναστέναξε. «Από την άλλη και εγώ αυτό πιστεύω. Πολλές φορές μου φαίνεται σαν...ξένη, πως δεν είναι αυτή η οικογένειά μου. Σαν να είμαι αναγκασμένη να μένω με μια άγνωστη». Χαμήλωσε το βλέμμα. «Δεν είμαι σίγουρη για το αν θέλω να την αντικρίσω ξανά, νομίζω πως δεν θα τα καταφέρω. Έχουν αλλάξει πλέον τόσα πολλά...»

«Έλα τώρα, ηρέμησε» την διέκοψε και την πήρε στην αγκαλιά της. «Δεν αλλάζει κάτι με το να τα σκέφτεσαι αυτά. Η καλύτερη λύση είναι να το αποδεχτείς και να προχωρήσεις. Το ξέρω, είναι δύσκολο, μα δεν γίνεται αλλιώς. Σκέψου τον πατέρα που γνώρισες, αυτόν που τώρα είναι στη Θεσσαλονίκη, που σε αγαπάει, σαν να είσαι δική του κόρη. Και η μητέρα σου σε αγαπάει το ίδιο, ξέρεις πόσο δύσκολο ήταν για αυτήν να σου πει την αλήθεια; Μια αλήθεια που θα σε τσάκιζε; Έλα λίγο στη θέση της. Ό,τι έκανε, το έκανε για εσένα, για το καλό σου. Δεν πρόκειται να σταματήσει ποτέ να σε αγαπάει, να το θυμάσαι αυτό». Της έσφιξε τον ώμο. «Μην νομίζεις πως σου κάνω κήρυγμα, απλά είναι αυτό που πιστεύω. Και το πιο λογικό. Στο χέρι σου είναι το τι θα αποφασίσεις: κατανοείς και προχωράς ή θα το έχεις βάρος όλη σου τη ζωή;»

«Πρέπει να το σκεφτώ» απάντησε. «Χρειάζομαι χρόνο. Άλλωστε, έχουμε *άλλα* πράγματα να κάνουμε τώρα».

«Φυσικά» της είπε ανέκφραστα και έμειναν έτσι αγκαλιασμένες, παίρνοντας η μία δύναμη από την άλλη κοιτάζοντας τον ορίζοντα, μέχρι που τις φώναξε η Ανδρομάχη για φαγητό.

Η Καλλιρρόη δεν είχε ύπνο. Τριγύριζε νευρική στο κρεβάτι, προσπαθώντας βέβαια να μην ενοχλήσει την Ελισάβετ που κοιμόταν δίπλα της. Παρόλο που κρύωνε, είχε ιδρώσει σκεπτόμενη την αυριανή νύχτα. Αφού κατάλαβε πως δεν υπήρχε καμιά πιθανότητα να καταφέρει να κοιμηθεί, σηκώθηκε από το κρεβάτι και βγήκε από το δωμάτιο, με σκοπό να κάνει κάποια βόλτα μέσα στο σπίτι, μέχρι να νυστάξει.

Καθώς περπατούσε στον σκοτεινό διάδρομο, της φάνηκε πως άκουσε ομιλίες από τον κάτω όροφο. Κατέβηκε τις σκάλες όσο πιο αθόρυβα μπορούσε και τότε είδε πως ένα φως ερχόταν από την κουζίνα, που ερχόταν σε αντίθεση με το υπόλοιπο σκοτεινό σπίτι. Και τότε άκουσε πράγματι ομιλίες.

Η μία φωνή κατάλαβε πως ανήκε στην θεία της φίλης της. Η άλλη ήταν αντρική και βαριά. Της ήταν αρκετά γνωστή, μόνο που δεν μπορούσε να θυμηθεί πού την είχε ξανακούσει. Κάθισε στη μέση της σκάλας, ώστε να την κρύβει, αλλά να βλέπει κιόλας, και κρυφάκουσε, περίεργη για το θέμα της συζήτησης.

«Γιατί έπρεπε να έρθεις;» τον ρώτησε η θεία της Ελισάβετ. «Σου έχω πει πόσες φορές ότι δεν θέλω να έχω πια καμία σχέση μαζί σου. Φύγε!»

«Έτσι υποδέχεσαι τους παλιούς σου φίλους, λοιπόν;» είπε ο συνομιλητής της με φωνή που έκανε την Καλλιρρόη να ανατριχιάσει. «Δεν το περίμενα από εσένα» συνέχισε. Τότε κατάλαβε ποιος ήταν. Ο Σημαδεμένος.

Μα, τι δουλειά είχε εδώ;

«Δεν υπήρξαμε ποτέ φίλοι» απάντησε. «Αυτό το βγάζεις από το μυαλό σου. Ξέρεις τι έχεις προκαλέσει σε εμένα και την αδερφή μου; Το ξέρεις ότι φοβάται για την Ελισάβετ; Ότι τρέμει πως θα τη χάσει για πάντα; Φυσικά, δεν ξέρει την πραγματική της φύση, αλλά γνωρίζει πως θες να τη σκοτώσεις ούτως ή άλλως και αυτό δεν απέχει και πολύ από την πραγματικότητα. Γιατί λοιπόν δεν μπορείς να περιμένεις μέχρι αύριο; Γιατί μας βασανίζεις και άλλο, τολμώντας μάλιστα να μεις στο σπίτι μου;»

«Εδώ θα τα χαλάσουμε» σοβάρησε εκείνος. «Μην ξεχνάς πως και εσύ ήθελες νεκρή την Ελισάβετ παλιά. Μου είχες μιλήσει γι' αυτό. Κάνω λάθος;»

Την άκουσε να αναστενάζει. Είχε μείνει άφωνη. Μα, πώς ήταν δυνατόν αυτό; Πράγματι, τους είχε μιλήσει η φίλη της για την περίεργη και απόμακρη συμπεριφορά της θείας της. Τους είχε πει ότι αρχικά την φοβόταν, αλλά το να την ήθελε νεκρή ήταν άλλο πράγμα. Την λυπόταν τόσο πολύ την Ελισάβετ. Όλοι είχαν στήσει συνωμοσία πίσω από την πλάτη της; Ήταν πέρα από την αντίληψή της.

Ούτε σε μεξικάνικο σίριαλ, σκέφτηκε και προς στιγμήν, πήγε να γελάσει, μα έπνιξε το γέλιο της την τελευταία στιγμή.

«Άλλο τότε» απάντησε ψυχρά. «Φοβόμουν ότι θα σου έμοιαζε, θα γινόταν σαν εσένα. Ένα *τέρας*. Η γνώμη μου άλλαξε όμως, σε μια στιγμή, σαν να έφυγαν τα σύννεφα και να βγήκε ο ήλιος. Μου είχε σώσει τη ζωή, ενώ θα μπορούσε να με είχε αφήσει. Διαπίστωσα πως θα μπορούσαμε να κάνουμε μια νέα αρχή και να τα αφήσουμε πίσω μας όλα αυτά. Όπως και κάναμε. Και θα είναι καλύτερα, χωρίς εσένα. Την αγαπάω και δεν θα αφήσω να της συμβεί τίποτα».

«Αυτό είναι σχετικό» της είπε και η Καλλιρρόη άκουσε τον ήχο που έβγαζαν οι μπότες του καθώς περπατούσε πάνω-κάτω. «Αύριο δεν θα μπορείς να κάνεις κάτι για να την σώσεις, βλέποντας την να αργοπεθαίνει. Ούτε τους υπόλοιπους. Και το ξέρεις». Τον άκουσε να βγαίνει από την κουζίνα και να κατευθύνεται προς τις σκάλες. Πάγωσε. Θα ανέβαινε και θα την έβλεπε να κρυφακούει; Κινήθηκε αργά και προσεκτικά προς τα πίσω, ώστε να μην την αντιληφθεί. Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Τελικά, για καλή της τύχη, εγκατέλειψε την σκάλα και προχώρησε πάλι προς την κουζίνα. Ξεφύσησε ανακουφισμένη.

«Θα με αφήσεις να της μιλήσω, τελικά;» τη ρώτησε μπαίνοντας πάλι στο δωμάτιο.

«Όχι» είπε σταθερά. «Θέλω να φύγεις αυτήν την στιγμή».

Γέλασε. «Και πιστεύεις πως μπορείς να με αποτρέψεις; Μάλλον κάνεις λάθος». Ακούστηκε ένας μεταλλικός ήχος. Η Καλλιρρόη έσκυψε για να δει καλύτερα. Είχε βγάλει από την τσέπη του ένα στιλέτο, που τοποθέτησε στον λαιμό της. Έκρυψε με τα χέρια το στόμα της. Δεν μπορούσε όμως να κάθεται και να κοιτάει. Έπρεπε να επέμβει.

«Μήπως αυτός ο τρόπος ευκολύνει τα πράγματα;» τη ρώτησε με ένα άγριο χαμόγελο. «Με αυτό το στιλέτο σε είχα απειλήσει και εκείνη την φορά που με αντιλήφθηκες, το θυμάσαι; Λοιπόν, με αφήνεις τώρα;»

Εκείνη κοίταζε πανικόβλητη το σπιλέτο, χωρίς να μπορεί να αντιδράσει. Τότε ήταν που η Καλλιρρόη πετάχτηκε όρθια και με ένα σάλτο βρέθηκε απέναντί τους.

«Μην τολμήσεις να της κάνεις τίποτα» του είπε. «Είναι αθώα, οπότε άφησε την και φύγε. Τώρα».

Εκείνος χαλάρωσε την λαβή και την κοίταξε με ικανοποίηση. «Το ήξερα πως κάποιος μας παρακολουθούσε. Λοιπόν, ας εκμεταλλευτώ τότε την παρουσία σου. Πήγαινε να πεις στην Ελισάβετ να κατέβει κάτω».

«Με διατάξεις; Κοιμάται και δεν θέλω να την ξυπνήσω. Έπειτα δεν έχει να πει τίποτα με εσένα. Προσπαθεί απλά να χωνέψει την αλήθεια».

«Μάλιστα» είπε και ξαφνικά την πλησίασε επικίνδυνα. Είχε πλέον νευριάσει και αυτό δεν ήταν καλό. *Ωραία τα κατάφερα*, σκέφτηκε.

«Μπορεί να τη γλίτωσες δύο φορές, στο ατύχημα και στο νοσοκομείο, μα μην ελπίζεις πως θα σταθείς τυχερή αυτήν την φορά». Τώρα ήταν η σειρά της να δεχτεί την απειλή του σπιλέτου στον λαιμό της. Η θεία της φίλης της τον παρακαλούσε σιγανά να την αφήσει, μα εκείνος δεν είχε σκοπό να το κάνει. «Πήγαινε να τη φωνάξεις, πριν το μετανιώσεις» της είπε μέσα από τα δόντια του. Πίεξε πιο πολύ το σπιλέτο, και η Καλλιρρόη ήταν σχεδόν σίγουρη πως άρχισε να τρέχει αίμα. Πράγματι, μερικές σταγόνες άρχισαν να λερώνουν την πιτζάμα της.

Της κόπηκε η ανάσα μόλις τις είδε. Έπρεπε να δράσει γρήγορα. Σαν από ένστικτο, τον απομάκρυνε από πάνω της με μια κρυστάλλινη σφαίρα νερού. Είχε επιτυχία. Πετάχτηκε από πάνω της και έπεσε πάνω στον τοίχο, με έναν δυνατό γδούπο. Η Καλλιρρόη ήταν σίγουρη πως θα ξυπνούσαν οι φίλοι της από στιγμή σε στιγμή και άγχος την κυρίεψε. Η πληγή την έτσουξε και την έπιασε με το χέρι της. Το κατέβασε για να το κοιτάξει και είχε γεμίσει με αίμα. Έπρεπε να την κλείσει γρήγορα, για να μην μολυνθεί.

Και για να το κάνει, έπρεπε να τον ξεφορτωθεί.

Δεν δυσκολεύτηκε πολύ να σηκωθεί, μα η επίθεσή της τον τάραξε. Ήταν από πάνω μέχρι κάτω βρεγμένος, αλλά ως δια μαγείας κατάφερε να στεγνώσει. Ήταν σίγουρη πως δεν θα έφευγε αν δεν έλεγε την τελευταία κουβέντα. Πράγματι, όταν του έριξε άλλη μια φορά, το νερό δεν έφτασε στον στόχο του. Είχε κάνει αντεπίθεση και τώρα το στοιχείο της συγκρούσαν με την δική του μαύρη λάμψη, περίπου στη μέση. Η Καλλιρρόη πρόσεξε πως η Ανδρομάχη τους κοιτούσε άφωνη, χωρίς να μπορεί να επέμβει. Εδώ δεν μπορούσε να τον σταματήσει.

Ήταν και οι δύο απόλυτα συγκεντρωμένοι, αποφασισμένοι να επικρατήσουν. Εκεί που το νερό της κόντευε να τον φτάσει, ξαφνικά έκανε να γυρίσει λίγο το κεφάλι της και η πληγή την έκαψε. Αναγκαστικά, έχασε την συγκέντρωσή της και η μαύρη λάμψη την χτύπησε. Ένωσε να πέφτει στο πάτωμα και να ακούει μια κραυγή από την θεία της φίλης της. Η όρασή της άρχισε να θολώνει και οι δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν-μήπως ήταν το τέλος της; Άκουσε βήματα στις σκάλες και ανήσυχες φωνές. Ενώ ήταν τόσο κοντά, τις ένιωθε να αργούν πολύ να φτάσουν στα αυτιά της, σαν ηχώ.

Από την πληγή ανέβλυσε καινούριο αίμα. Το τελευταίο πράγμα που είδε ήταν τον Σημαδεμένο να της λέει κάτι, μα δεν μπόρεσε να ακούσει. Τα μάτια της έκλεισαν. Έχασε τις αισθήσεις της.

Βυθίστηκε στο κενό.

18^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Το πρώτο πράγμα που αντίκρισα μόλις κατέβηκα τις σκάλες, ήταν η Καλλιρρόη, αναισθητη στο πάτωμα. Είχα ανησυχήσει όταν ξύπνησα από τον θόρυβο και δεν την είδα δίπλα μου. Ακριβώς όπως είχε ξαφνιαστεί και ο Μάρκος με τον Γιάννη. Πήγαμε βιαστικά στον κάτω όροφο και είδαμε την θεία να σπεύδει γρήγορα προς την φίλη μου με ένα βρεγμένο πανί. Είχα προλάβει όμως να δω και κάτι άλλο: το φευγαλέο κλείσιμο της εξώπορτας και ένα κομμάτι μαύρης κάπας να κρύβεται από πίσω της, καθώς έκλεινε. Δεν δυσκολεύτηκα να καταλάβω ποιος ήταν.

Εκείνη τη στιγμή όμως, την προσοχή μου τράβηξε η θεία μου, προτρέποντας μας να τη βοηθήσουμε να ξαπλώσει την Καλλιρρόη στον καναπέ. Αφού το κάναμε, τοποθέτησε ένα βρεγμένο πανί πρώτα στο μέτωπο και τους καρπούς της και αργότερα στον λαιμό της, πάνω σε μια τρομακτική πληγή γεμάτη αίμα.

«Θεία» τη ρώτησα πανικόβλητη. «Τι έγινε όσο κοιμόμασταν;»

«Ήρθε ο εχθρός σας εδώ» απάντησε, με τα μάτια στραμμένα πάντα στην φίλη μου. «Απειλήσε εμένα και την Καλλιρρόη. Πριν λίγο έφυγε».

Καλά τον είχα καταλάβει. «Σας απειλήσε; Για ποιον λόγο; Και...γιατί;» ρώτησα κοιτώντας ανήσυχη τα αγόρια. Μου ανταπέδωσαν το βλέμμα.

Δεν πρόλαβε να απαντήσει και τότε το εντόπισα. Πήγα προς το μέρος του ματωμένου σπιλιέτου, το σήκωσα και το έπλυνα στον νεροχύτη. Πώς και το είχε ξεχάσει; Ένωσα το αίμα της φίλης μου να τρέχει πάνω στο χέρι μου, να γίνεται ροζ και ύστερα το σπιλέτο καθάρισε. Πόσους είχε άραγε απειλήσει με αυτό; Ή, ακόμη χειρότερα, πόσους είχε *σκοτώσει*; Ανατρίχιασα και προσπάθησα να βγάλω από το μυαλό μου αυτές τις σκέψεις. Το σκούπισα και το έκρυσπα σε μια πτυχή της πιτζάμας μου. Είχα την αίσθηση πως θα μου χρειαζόταν.

Όταν γύρισα πίσω, η Καλλιρρόη είχε αρχίσει να συνέρχεται. Ο Μάρκος της έφερε ένα ποτήρι νερό και αφού ήπιε λίγο, μας μίλησε για ό, τι είχε γίνει. Μας είπε πως δεν είχε ύπνο και κατέβηκε για μια βόλτα στο σπίτι. Τότε άκουσε την θεία μου να μιλάει με τον Σημαδεμένο, ο οποίος ήθελε να ανέβει στο δωμάτιό μας και να μου μιλήσει, δεν ήξερε γιατί. Επειδή ήθελε εκείνη να με προστατέψει, δεν τον άφησε και εκείνος την απείλησε με το σπιλέτο. Εκεί πάνω, κατέβηκε και εκείνη και του είπε να την αφήσει. Τότε κατέληξαν σε μάχη με ηττημένη εκείνη. Πριν από αυτό όμως της έκανε το σημάδι στον λαιμό με το σπιλέτο.

«Πεδίο μάχης έγινε το αρχοντικό» είπε ο Γιάννης. «Απίστευτο».

«Μήπως είχε σκοπό να μας επιτεθεί σήμερα, για να μας τρομάξει;» ρώτησε ο Μάρκος.

Η Καλλιρρόη κούνησε το κεφάλι της αρνητικά. «Δεν νομίζω. Απόψε ήρθε μόνο για την θεία της Ελισάβετ». Στράφηκε σε εμένα. «Έχεις καθόλου ιδέα τι ήθελε να σου πει;»

«Όχι» απάντησα. «Άλλωστε, δεν έχουμε να πούμε τίποτα. Εχθροί είμαστε. Δεν έχει σημασία πλέον».

Ύστερα, η θεία έβαλε οινόπνευμα στην πληγή της, που την έκανε να σφίξει τα χείλη της από τον πόνο. Στη συνέχεια της κόλλησε ένα τσιρότο στην πληγή και της χάιδεψε τα μαλλιά. Αυτά τα υπέροχα, ξανθά μαλλιά.

«Είσαι καλύτερα τώρα;» την ρώτησε. Πρόσεξα πως στον λαιμό της εκείνη είχε μόνο ένα κόκκινο σημάδι. Το δέρμα της έμεινε ανέγγιχτο. Ήταν τυχερή. Μα, τότε είχαν προλάβει να γίνουν όλα αυτά; Ακόμα δεν μπορούσα να το συνειδητοποιήσω.

«Ναι, μια χαρά» απάντησε, διαβεβαιώνοντας την. Την βοηθήσαμε να σηκωθεί και να ανεβεί τις σκάλες. Τα αγόρια πήγαν στο δωμάτιό τους και η θεία μας συνόδεψε μέχρι το δικό μας. Αφού σιγουρεύτηκε πως ήμασταν εντάξει, έφυγε. Ξαπλώσαμε και πάλι στο κρεβάτι.

«Ελπίζω να μην μου τη σκάσεις και αυτήν την φορά, έτσι;» την ρώτησα.

Εκείνη γέλασε, μα μετά σοβάρωσε. «Ελισάβετ, δεν σου είπα κάτι. Όταν μιλούσε η θεία σου με εκείνον, άκουσα κάτι».

Έσμιξα τα φρύδια μου. «Τι εννοείς;»

«Να...» κόμπιασε. «Άκουσα πως στο παρελθόν, σε ήθελε και η θεία σου...νεκρή».

«Τι πράγμα;» ρώτησα με κομμένη την ανάσα. «Εγώ νόμιζα πως απλά με φοβόταν, για να μην του μοιάσω, αυτό μου είπε. Γιατί όμως να ήθελε κάτι τέτοιο;»

«Επειδή ακριβώς σε φοβόταν» μου είπε. «Μην στεναχωριέσαι όμως, αυτά ανήκουν στο παρελθόν πια, δεν είναι ανάγκη να το σκέφτεσαι».

Δεν μπόρεσα να απαντήσω. Δηλαδή, αυτή ήταν η ζωή μου; Γεμάτη μυστικά, που υπήρχε πιθανότητα να μην τα μάθαινα ποτέ; Ένα ψέμα; Ένιωθα το κεφάλι μου να γυρίζει. Άλλη μια αποκάλυψη. Πόσες ακόμη υπήρχαν;

«Σε αγαπάει πλέον» προσπαθούσε να με παρηγορήσει. «Ήθελε να σε προστατέψει, Ελισάβετ. Θα μπορούσε να τον είχε αφήσει να ανέβει επάνω, χωρίς να την ενδιέφεραν τα αποτελέσματα. Όμως διακινδύνευσε την ζωή της, για να το αποτρέψει».

Πράγματι, είχε δίκιο. Ίσως, θα έπρεπε να το ξεχάσω και να σκέφτομαι από εδώ και πέρα. Δεν ήταν όμως εύκολο. Έπεσα στο μαξιλάρι μου και καληνύχτισα την Καλλιρρόη. Μόλις γύρισε από την άλλη μεριά, έβγαλα το στιλέτο από την πιτζάμα μου και το έκλεισα απαλά σε ένα συρτάρι του κομοδίνου μου. Καλύτερα να μην μάθαινε πως το πήρα. Έκλεισα τα μάτια μου, προσπαθώντας να συγκεντρωθώ στον ύπνο. Δυσκολεύτηκα αρκετά. Τελικά, δεν ήταν γραφτό να κοιμηθεί κανείς αυτήν την νύχτα.

Το επόμενο πρωί, απέφευγα την θεία όσο μπορούσα περισσότερο. Μπορεί να ήξερα πως η ψυχρή συμπεριφορά της απέναντί μου και οι συγκρούσεις ανήκαν στο παρελθόν, αλλά δεν ήμουν ακόμη έτοιμη να το αποδεχτώ πλήρως. Σε αυτό το σημείο είχα καταλήξει, να μην μπορώ να εμπιστευτώ την ίδια μου την οικογένεια. Έτσι μου ερχόταν να τα παρατήσω όλα, να ξεχάσω την αποστολή μας και να φύγω. Κάπου μακριά. Κάπου όπου όλα αυτά θα τα ξεχνούσα. Δεν ήξερα που, ούτε πώς θα πάω. Τον τελευταίο καιρό το σκεφτόμουν αρκετά αυτό. Όμως δεν τολμούσα να το κάνω. Ποτέ. Είχα τους φίλους μου, που δεν θα μπορούσαν να επιβιώσουν χωρίς εμένα. Και επειδή αγαπούσα ακόμη την μητέρα μου και την θεία μου.

Ήμασταν στον κήπο, κάνοντας άσκοπα βόλτες ανάμεσα στις τριανταφυλλιές, χωρίς να μας ενοχλεί η πρωινή υγρασία. Ο ουρανός ήταν φορτωμένος γκριζα σύννεφα, ίδιος με τη διάθεσή μας. Δεν τολμούσαμε να βγούμε έξω από αυτόν πριν το βράδυ. Η θεία ήταν μέσα στο αρχοντικό και ασχολούνταν με διάφορες δουλειές.

«Σήμερα είναι η μέρα» είπε σε μια στιγμή ο Μάρκος. Δεν έδειχνε ούτε φόβο, ούτε τίποτα παρόμοιο. Έδειχνε αποφασιστικότητα.

«Έχουμε φτάσει όμως ως εδώ και ακόμα να βρούμε κάποιο σχέδιο» είπε η Καλλιρρόη. «Δεν γίνεται, πρέπει να βρούμε κάτι».

«Το πιο πιθανό είναι να μας αιφνιδιάσει, οπότε δεν ξέρω αν είναι απαραίτητο» απάντησε ο Γιάννης. «Απλά, πρέπει να μείνουμε κοντά ο ένας στον άλλον. Να μην χωριστούμε».

«Δίκιο έχει ο Γιάννης» είπα. Πίστευα και εγώ πως το μόνο που χρειαζόταν ήταν να έχουμε τα μάτια μας ανοιχτά και να είμαστε συγκεντρωμένοι.

«Είκοσι επτά Δεκεμβρίου» είπε αόριστα η φίλη μου. «Θα καταφέρουμε να ζήσουμε την καινούρια χρονιά;»

Αναστέναξα. «Δεν πρέπει να σκεφτόμαστε έτσι. Αν ενώσουμε τις δυνάμεις μας, μπορούμε να τον νικήσουμε». Αν και ούτε εγώ ήμουν σίγουρη για τα λόγια μου.

«Πρέπει να τον νικήσουμε» με διόρθωσε ο Μάρκος. «Δεν είναι η αποτυχία στις επιλογές μας. Έχουμε να πάμε στο Πρίσμα ύστερα. Δεν πιστεύω να το ξεχάσατε» μας ρώτησε με έμφαση.

Η Καλλιρρόη γέλασε ειρωνικά. «Ωραίο αστέιο. Κόντεψα να το πιστέψω. Σου έχει περάσει ποτέ η ιδέα από το μυαλό ότι μπορεί να *χάσουμε*; Αν δεν το σκέφτηκες, καλά θα κάνεις να λάβεις υπόψη σου αυτήν την πιθανότητα».

Την κοίταξε, προσπαθώντας φανερά να κρύψει τον εκνευρισμό του. «Γιατί είσαι τόσο απαισιόδοξη;»

«Γιατί πιστεύεις σε ψεύτικες ελπίδες;» αντέστρεψε εκείνη την ερώτηση.

«Θα σταματήσετε επιτέλους;» τους ρώτησα, έχοντας φτάσει στα όρια. «Θυμάστε τι σας είπα την τελευταία φορά. Λοιπόν, κόψτε το. Αρκετά». Τους έριξα από ένα παγωμένο βλέμμα. Στράφηκα στην Καλλιρρόη. «Έχει φτάσει η κρίσιμη μέρα και θα τα παρατήσουμε; Θα είναι σαν να φτάνουμε στην πηγή και να μην πίνουμε νερό».

Σταύρωσε τα χέρια της. «Είσαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρουμε, Ελισάβετ; Είσαι σίγουρη ότι θα συνεχιστεί η ζωή σου, μετά από αυτήν την νύχτα; Πιστεύεις στα αλήθεια πως θα ξαναγυρίσουμε στο σχολείο; Πες μου!»

Σάστισα. Πρώτη φορά μου μιλούσε σε τέτοιο τόνο. Πρώτη φορά είχαμε καταλήξει έτσι. Τι είχε πάθει, τέλος πάντων; Από πότε είχε χάσει κάθε ελπίδα νίκης; Δεν ήταν έτσι η Καλλιρρόη. Είναι απίστευτο πως μπορεί να αλλάξει την συμπεριφορά σου ο φόβος της ήττας και μάλιστα σε μάχη. *Οριστική* ήττα. Θάνατος.

Πήγα να απαντήσω, μα έτρεξε γρήγορα προς το αρχοντικό, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα δάκρυα που πάσχιζαν να κυλήσουν από τα μάτια της. Έμεινα να την κοιτάζω, όπως και ο Γιάννης, μέχρι να χαθεί στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Μάρκος κοίταζε το έδαφος χολωμένος.

«Σας το ορκίζομαι, δεν έφταιγα εγώ» μας είπε σε μια στιγμή. «Εκείνη αντέδρασε έτσι».

Τον ακούμπησα στον ώμο. «Ίσως να την επηρέασε η χθεσινή νύχτα, γι' αυτό είναι τόσο αρνητική. Το ξέρω ότι δεν έφταιγες εσύ. Θα της μιλήσω. Καλύτερα να μην ανεβείτε πάνω για λίγο. Πρέπει να μείνουμε ενωμένοι, φτάνουμε στην τελική ευθεία. Ας κάνουμε υπομονή».

Τους άφησα και κατευθύνθηκα προς το σπίτι, να παρηγορήσω την φίλη μου. Έπρεπε να κρατήσουμε τις δυνάμεις μας για το βράδυ. Έπρεπε να τη στηρίξω. Τότε η σκέψη μου πήγε στον Σημαδεμένο.

Τι της έχεις κάνει χθες; ρώτησα από μέσα μου. *Τι;*

«Χίλια συγνώμη για πριν» μου απάντησε ρουφώντας την μύτη της και σκουπίζοντας τα δάκρυά της. «Ειλικρινά, δεν το ήθελα, απλά είμαι αναστατωμένη με αυτήν την ιστορία».

Ιχθείς, σκέφτηκα. *Απίστευτα ευαίσθητοι.*

Την αγκάλιασα σφιχτά. «Μην φοβάσαι, είμαστε εμείς εδώ. Βρε κουτή, νομίζεις πως θα σε αφήσουμε να πάθεις τίποτα; Βοηθάμε ο ένας τον άλλον. Το ξέχασες;»

Χαμογέλασε θλιμμένα, κοιτάζοντας το κρεβάτι. «Το ξέρω. Απλά στο νοσοκομείο και χθες το βράδυ... με τρομάζουν αυτά τα γεγονότα όταν τα σκέφτομαι».

Την έπιασα σφιχτά από τους ώμους και την ανάγκασα να με κοιτάξει. Τα γαλάζια μάτια της έκρυβαν φόβο. «Κοίτα με. Ξέχνα τα όλα αυτά, πέρασαν. Απόψε θέλω να δώσεις τον καλύτερό σου εαυτό. Να πάρεις εκδίκηση για ό, τι σου έκανε. Μην τα παρατήσεις, ακόμα και αν ξέρεις πως το τέλος είναι κοντά. Έχεις την δύναμη. Πρέπει να βρεις την θέληση. Τουλάχιστον, θα πούμε ότι παλέψαμε, ότι δεν καθίσαμε με τα χέρια σταυρωμένα. Μην εγκαταλείψεις ποτέ, ακούς;». *Τοξότης*, σκέφτηκα ξανά, για τον εαυτό μου. *Τρομερός λάτρης της περιπέτειας, αισιόδοξος.* Μα τι είχα πάθει;

Εκείνη αναστέναξε. Όταν με κοίταξε ξανά, τα μάτια της δεν ήταν πλέον φοβισμένα, αλλά έκρυβαν έκπληξη και ελπίδα μαζί. Έκπληξη, επειδή σίγουρα της φάνηκε περίεργη η αποφασιστικότητα μου, γνωρίζοντας πώς συνδεόμουν με τον Σημαδεμένο. Δεν μου έκανε ιδιαίτερη εντύπωση αυτό. Είχα βγάλει τα συμπεράσματά μου και είχα αποφασίσει τη στάση μου επί του θέματος. Η ελπίδα της ήταν αυτή που άρεσε. Την είχα φυτέψει στην καρδιά της. Έπρεπε τώρα να βγάλει καρπούς.

Η δυνατή βροχή μαστίγωνε τα τζάμια του σαλονιού, δίνοντας την εντύπωση πως έπεφτε χαλάζι. Ο ουρανός ήταν κατασκότεινος και έδειχνε να θέλει να καταπιεί τα πάντα. Δεν έφταιγαν μόνο τα βαριά σύννεφα, μα και το γεγονός ότι είχε πλέον βραδιάσει. Αυτός ο καιρός ταίριαζε απόλυτα με την διάθεσή μας.

Καθόμασταν στο σαλόνι. Εγώ διάβαζα το βιβλίο μου ξαπλωμένη στον καναπέ, έχοντας δίπλα μου την Καλλιρρόη, που έλυne ένα σταυρόλεξο που της είχε δώσει η θεία. Έβλεπα καμιά φορά την γλώσσα της να προεξέχει, προσπαθώντας να βρει την κατάλληλη λέξη για να συμπληρώσει το κενό. Ο Γιάννης και ο Μάρκος έπαιζαν ένα επιτραπέζιο λίγο πιο πέρα, σιωπηλοί.

Προσπαθούσα μάταια να συγκεντρωθώ, καθώς τινάζομουν συνεχώς, νευρική από το άγχος. Στο τέλος το παράτησα στο τραπέζι και κοίταξα έξω από το παράθυρο. Το ρολόι με το εκκρεμές στον απέναντι τοίχο μετρούσε σταθερά τα δευτερόλεπτα, αν και εμένα μου φαινόταν σαν να χτυπάει κανείς με το τσεκούρι ένα ξύλο. Ο άνεμος σφύριζε πάνω στο τζάμι και η βροχή άρχισε να δυναμώνει.

Η θεία μας φρόντιζε συνεχώς, φτιάχνοντας μας απανωτές κούπες τσάι και χριστουγεννιάτικα μπισκότα. Οι υπόλοιποι αρνούσαν ευγενικά τα κεράσματα, μα εγώ δεν είπα τίποτα, καθώς τα συναισθήματα πάλευαν ακόμη μέσα μου. Δεν ήξερα αν ήμουν έτοιμη να τη συγχωρήσω ακόμη. Μου έριξε μια ματιά πριν πάει και πάλι στην κουζίνα. Νόμιζα για μια στιγμή πως κάτι θα έλεγε, μα τελικά εξαφανίστηκε. Φαινόταν να καταλαβαίνει τι μου συνέβαινε.

Η ώρα ήταν οκτώ. *Τρεις ώρες ακόμα*, σκέφτηκα.

Ευτυχώς η Καλλιρρόη τα ξαναβρήκε με τον Μάρκο. Του ζήτησε συγνώμη για τη συμπεριφορά της απέναντί του. Το θέμα είναι να μην αρχίσουν ξανά, διότι θα μπορούσε να έχει καταστροφικά αποτελέσματα αυτό.

Η Καλλιρρόη άφησε το σταυρόλεξο δίπλα με έναν αναστεναγμό. Το ίδιο έκαναν και τα αγόρια ύστερα από λίγο με το επιτραπέζιο. Ήταν φανερό πως το μυαλό τους ήταν πλέον στην μάχη. Είχαμε ήδη κάνει καλή εξάσκηση και ήμασταν έτοιμοι. Το πρόβλημα ήταν πως δεν ξέραμε ποιος θα επιβίωνε. Γιατί κάποιος θα πέθαινε, αυτό ήταν το σίγουρο.

Ξαφνικά, άκουσα μια μελωδία και διαπίστωσα ότι η φίλη μου είχε βάλει μουσική από το κινητό της. «Νομίζω πως αυτό το τραγούδι ταιριάζει με την κατάστασή μας. Είναι ενθαρρυντικό» είπε και μας άφησε να ακούσουμε.

Το γνώριζα. Ήταν το Chandelier της Sia. Ακούσαμε τους στίχους, για να ξεχαστούμε λίγο. Ήθελα να χαλαρώσω λίγο και να πάρω κουράγιο. Έφτασε στο ρεφρέν.

[...]

I'm gonna swing from the chandelier

From the chandelier

I'm gonna live, like tomorrow doesn't exist

Like it doesn't exist

I'm gonna fly like a bird through the night

Feel my tears as they dry

...
*And I'm holding on for dear life
Won't look down, won't open my eyes
Keep my glass full until morning light
'Cause I'm just holding on for tonight
[...]*

«Πράγματι» είπα, όταν τελείωσε το τραγούδι. «Ταιριάζει».

«Είμαι σίγουρος πως θα τα καταφέρουμε» είπε ο Μάρκος. «Βοηθάει και το τραγούδι, αλλά η δικαιοσύνη θα υπερισχύσει ούτως ή άλλως».

Ζυγός, σκέφτηκα ξανά. *Αναπτυγμένο αίσθημα δικαιοσύνης*.

«Ναι, μα ας μην βιαζόμαστε» μπήκε στη μέση ο Γιάννης. «Πρέπει να είμαστε συγκεντρωμένοι και οργανωμένοι. Να, πλησιάζει η ώρα».

Ταύρος, ο προσγειωμένος.

«Ας μην αγχωνόμαστε παιδιά» τους είπα. «Δεν βοηθάει σε τίποτα. Ας ξεκουραστούμε λίγο. Πρέπει να έχουμε καθαρό μυαλό για τη μάχη». Έγειρα στο μαξιλάρι του καναπέ, αφού ήπια λίγο τσάι, και έκλεισα τα μάτια. Όχι πως δεν ανησυχούσα, μα δεν ήθελα να το σκέφτομαι.

I'm gonna live like tomorrow doesn't exist, όπως λέει και το τραγούδι.

Ένωσα κάποιον να με σκουντάει.

«Ελισάβετ, ξύπνα επιτέλους!» φώναξε η Καλλιρρόη ενώ με κουνούσε να σηκωθώ.

Άνοιξα τα μάτια και αντίκρισα την φίλη μου, που έδειχνε να χάνει την υπομονή της. Λίγο πιο κάτω στέκονταν τα αγόρια με μια πιο ψύχραιμη έκφραση. Έτριψα το πρόσωπό μου για να συνέλθω.

«Συγγνώμη, αλλά δεν κατάλαβα πως με είχε πάρει ο ύπνος» απάντησα πνίγοντας ένα χασμουρητό. «Ειλικρινά».

«Προσπαθώ πόση ώρα να σε ξυπνήσω. Ήδη πήγε έντεκα» διαμαρτυρήθηκε. Σηκώθηκα με ένα τίναγμα από τον καναπέ και μετά μαλάκωσε κάπως. «Τέλος πάντων. Έλα, ετοιμάσου. Αρκετή αγωνία έχω».

«Και εγώ έχω» της απάντησα. Τεντώθηκα προς τα πίσω, νιώθοντας τους ήχους της πιασμένης μου σπονδυλικής στήλης.

Χαμογέλασε στραβά. «Και γιατί δεν σου φαίνεται;»

«Βρε άιντε από εκεί!» της είπα σπρώχνοντας την γελώντας.

Προσπαθούσε και εκείνη να πνίξει το γέλιο της, μα μόλις είδε την σοβαρή έκφραση του Μάρκου και του Γιάννη, σταμάτησε. Όπως και εγώ. Έβαλα γρήγορα τα αθλητικά μου και μια ζακέτα, παρά το κρύο που είχε έξω. Ακόμη και η ζέστη του αρχοντικού μου φαινόταν αποπνικτική.

«Μπειτε στο δάσος από την πίσω πόρτα» τους είπα. «Θα έρθω σε ένα λεπτό».

«Μα, που πηγαίνεις;» με ρώτησε ο Μάρκος.

«Στη θεία μου» απάντησα και κατέβασα ελαφρά το κεφάλι. «Θέλω να βεβαιωθώ πως είναι εντάξει, ακόμη και αν κοιμάται».

«Είναι μια χαρά πιστεύω» μου είπε ο Γιάννης. «Δεν...»

«Ελάτε, παιδιά» επενέβη η Καλλιρρόη, τείνοντας το χέρι προς την εξώπορτα. «Έχει τους λόγους της. Έγιναν τόσα...». Σταμάτησε και με κοίταξε με κατανόηση. «Θα σε περιμένουμε. Άργησε όσο θες». Έτεινε το βλέμμα της στις σκάλες και έφυγε με τα αγόρια, κλείνοντας απαλά την πόρτα. Το βλέμμα της πριν την κλείσει τα έλεγε όλα. Δεν μπορούσα να φανταστώ τι είχε δει εκείνη την νύχτα μέχρι τώρα, μα σε αυτό της το βλέμμα φαινόταν να αποτυπώνονται όλα.

Είχε επιστρέψει η θεία στην κρεβατοκάμαρα της, επειδή παραπονέθηκε πως πονούσε η μέση της στον καναπέ του σαλονιού. Τα αγόρια της την παραχώρησαν μετά χαράς.

Ανέβηκα επιφυλακτικά τα σκαλοπάτια και έφτασα έξω από την πόρτα του δωματίου. Πήρα βαθιά ανάσα και την άνοιξα απαλά. Προσπάθησα να μην την ανοίξω τόσο πολύ, ώστε να πέσει το φως του διαδρόμου στα μάτια της και την ξυπνήσει. Και κοιμόταν τόσο γαλήνια!

Έμεινα να την κοιτάζω. Αυτές τις δύο μέρες που μείναμε μαζί της μας είχε φροντίσει λες και ήμασταν δικά της παιδιά. Μας αγαπούσε όλους. Και εμένα, το είχα καταλάβει. Μου το έδειχνε. Παρά όλα αυτά όμως, δεν ήξερα αν θα μου ήταν εύκολο να την αγαπήσω και εγώ τόσο, ύστερα από αυτά που έμαθα από την Καλλιρρόη. Αλλά, αρνιόμουν και να την αφήσω και να φύγω. Ήξερα πως υπήρχε η περίπτωση να μην την ξαναδώ.

Είχα τόσες αναμνήσεις από εκείνη, ως επί το πλείστον άσχημες βέβαια, μα ακόμη και έτσι, την θαύμαζα. Διότι διέφερε από την μητέρα μου και από τους άλλους, γενικότερα. Ήταν δυναμική και αποφασιστική. Δύσκολα έβγαζες από το μυαλό της κάτι που ήθελε πολύ. Και αυτό ήταν κάτι που μου άρεσε σε εκείνη.

Θυμήθηκα ξαφνικά, το περιστατικό της παραλίγο λιποθυμίας της. Τότε που την είχα σώσει. Θυμήθηκα το βλέμμα της, γεμάτο ελπίδα για μια καινούρια αρχή, την οποία είχε δημιουργήσει η πράξη μου. Η αφορμή για να καταλάβει πως τα πράγματα θα μπορούσαν να είναι και αλλιώς. Ένιωθα άσχημα με τις αμφιβολίες μου για αυτήν. Για την αγάπη που δεν ήξερα αν θα μπορούσα να της ανταποδώσω.

Όπως και να είχε όμως, αυτήν την γυναίκα δεν μπορούσα να την αφήσω. Μα, δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε να το κάνω. Οι φίλοι μου με περιμένουν στο δάσος. Δεν υπήρχε καιρός για διλήμματα. Όχι πια.

«Αντίο, θεία» ψιθύρισα. «Σε περίπτωση που δεν σε ξαναδώ».

Εκείνη κουνήθηκε λίγο στο κρεβάτι και τότε έκλεισα την πόρτα το ίδιο απαλά, όπως την είχα ανοίξει. Ένα αμυδρό χαμόγελο ένιωθα να σχηματίζεται στα χείλη μου, το οποίο γρήγορα εξαφανίστηκε. Πήγα βιαστικά στο δωμάτιο που μοιραζόμουν με την Καλλιρρόη. Άνοιξα το συρτάρι του κομοδίνου και έβγαλα το σπιλέτο. Το κράτησα για λίγο στο φως, βλέποντας την λεπίδα να λαμπυρίζει. Τότε είχα την ευκαιρία να το προσέξω καλύτερα. Φαινόταν άλλη εποχής. Η λαβή του ήταν σκαλισμένη και ασημένια, με διάφορα σχέδια από γραμμές που ενώνονταν και απωθούνταν. Στο κέντρο του είχε τρεις πέτρες, στο χρώμα του αίματος. Από την κατασκευή του, υπέθεσα πως θα έπρεπε να

είναι από το Πρίσμα. Φαινόταν εξαιρετικά σπάνιο και παλιό, για να το βρίσκεις οπουδήποτε. Τουλάχιστον, στον δικό μας κόσμο.

Το έβαλα στην μπροστινή τσέπη του τζιν μου και κατέβηκα γρήγορα τις σκάλες, προσπαθώντας παράλληλα να μην κάνω φασαρία. Έριξα μια τελευταία ματιά στο σπίτι και όταν βεβαιώθηκα πως όλα ήταν εντάξει, άνοιξα την πόρτα και βγήκα στην σκοτεινή νύχτα.

Παρόλο που έκανε κρύο, εγώ αισθανόμουν σαν να ήταν άνοιξη. Η βροχή είχε σταματήσει, για καλή μας τύχη. Φορούσα μια απλή μπλούζα. Μου ήρθαν στο μυαλό τα μπουφάν των φίλων μου. Δεν ήμουν φυσιολογική και το ήξερα.

Περπατούσα βιαστικά προς τον πίσω κήπο, όταν άκουσα έναν θόρυβο πίσω από τις τριανταφυλλιές και γύρισα απότομα. Κατευθύνθηκα γρήγορα προς τα εκεί, αλλά δεν είδα τίποτε το ανησυχητικό. Ίσως και να ήταν από τον αέρα. Έτσι και αλλιώς, δεν μπορούσα να διακρίνω κάτι μέσα σε αυτό το σκοτάδι. Έκανα να φύγω και τότε βγήκε από την κρυψώνα του. Με τράβηξε δυνατά από το μπράτσο με το ένα χέρι και με το άλλο μου έκλεισε το στόμα. Γούρλωσα τα μάτια πανικόβλητη. Προσπαθούσα μάταια να απελευθερωθώ, ενώ ήξερα πως ήταν αδύνατον. Ήταν πιο δυνατός από εμένα. Με έσφιξε πάνω του και έτσι χάθηκαν όλες μου οι ελπίδες για διαφυγή. Ύψωσα τείχη γύρω από το μυαλό μου, σκεπτόμενη το στοιχείο μου, καθώς κοιτούσα με την άκρη του ματιού μου την μαύρη κάπα του να ανεμίζει άγρια από τον δυνατό αέρα.

«Μην τολμήσεις να φωνάξεις» με προειδοποίησε.

Δεν μπορούσα, έτσι και αλλιώς. Έμεινα αναίσθητη.

«Μα, πού είναι, επιτέλους;» ρώτησε ανήσυχη η Καλλιρρόη. «Θα έπρεπε να έχει έρθει!»

Βρίσκονταν στην αρχή του δάσους, περιμένοντας την Ελισάβετ. Είχε περάσει πλέον ένα τέταρτο και η φίλη τους δεν έδειχνε σημεία ζωής.

«Μήπως να γυρίσουμε πίσω και να την ψάξουμε;» πρότεινε ο Γιάννης.

«Εγώ θα πάω» είπε η Καλλιρρόη. «Δεν μπορούμε να τα καταφέρουμε χωρίς αυτήν. Έπειτα, είναι φίλη μου και ανησυχώ». Χωρίς να περιμένει απάντηση, έτρεξε προς τον κήπο. Μην έχοντας άλλη επιλογή ο Μάρκος και ο Γιάννης την ακολούθησαν.

Έψαξαν σε όλη την αυλή, μα η Ελισάβετ ήταν άφαντη. Κάθε φορά που έβλεπαν μια σκιά να ξεγλιστράει στο σκοτάδι, η καρδιά τους χτυπούσε δυνατά νομίζοντας πως είναι εκείνη. Η αγωνία τους έδινε την θέση της στην απογοήτευση, όταν διαπίστωναν πως ήταν η απλή σκιά κάποιου δέντρου ή θάμνου.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε απεγνωσμένα η Καλλιρρόη. «Πού είναι; Τι στο καλό έπαθε; Ελισάβετ!» φώναξε με όλη της την δύναμη.

«Μην φωνάζεις!» την αποπήρε ο Μάρκος με σφιγμένα δόντια. «Θες να μας ακούσει ο Σημαδεμένος;»

«Δεν με νοιάζει!» φώναξε ξανά. «Άλλωστε, αργά ή γρήγορα θα τον αντιμετωπίσουμε. Εγώ θέλω την φίλη μου, δεν μπορείς να το καταλάβεις;»

«Σταματήστε» επενέβη ο Γιάννης. «Ξεχάσατε κιόλας τι είπαμε για αυτό το θέμα; Δεν οδηγούν πουθενά οι καβγάδες. Ας σκεφτούμε πώς θα δράσουμε, καλύτερα. Ο Σημαδεμένος μπορεί να είναι οπουδήποτε!»

Ο Μάρκος αναστέναξε. «Δίκιο έχεις. Λοιπόν, προτείνω να μπούμε στο δάσος».

«Συνειδητοποιείς τι λες;» τον ρώτησε η Καλλιρρόη με απίστευτη ηρεμία. «Δεν έχουμε ελπίδες να νικήσουμε έτσι. Θα τελειώσουμε πριν καν αρχίσουμε!»

«Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα, μήπως;» τη ρώτησε με σταυρωμένα χέρια. «Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Πρέπει να μπούμε, να πολεμήσουμε όσο μπορούμε». Έλεγε αν είχε την ικανότητα να χρησιμοποιήσει τις δυνάμεις του. Μόλις βεβαιώθηκε, στέλνοντας ένα δυνατό κύμα αέρα σε ένα δέντρο, είπε. «Έχουμε ακόμη δύναμη, που σημαίνει πως είναι καλά. Είναι μονόδρομος, Καλλιρρόη. Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι άλλο. Ας ελπίσουμε μόνο, πως δεν της έκανε *αυτός* κάτι, όσο την περιμέναμε».

Τον κοίταξε με τα μάτια της να γυαλίζουν από τα δάκρυα που προσπαθούσαν να δραπετεύσουν. «Λες να...» ψέλλισε.

Ένευσε καταφατικά. «Ναι, το πιστεύω. Δεν εξηγείται αλλιώς. Για αυτό σου λέω πως πρέπει να μπούμε στο δάσος. Πριν να είναι πολύ αργά».

«Πάμε λοιπόν» συμφώνησε ο Γιάννης. «Όσο έχουμε ακόμη περιθώρια».

Και όλοι μαζί, έτρεξαν για άλλη μια φορά προς το δάσος, ακούγοντας έναν κεραυνό πίσω τους να σκίζει τον ουρανό.

19^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Φωτιά

Ο τρομακτικός ήχος ενός κεραυνού στον ουρανό, με έκανε να συνέλθω. Κοίταξα τριγύρω και διαπίστωσα πως ήμουν στο δάσος, πάνω στον κορμό ενός δέντρου, νιώθοντας την τραχιά του επιφάνια στην πλάτη μου. Η υγρασία που είχε απορροφήσει από την βροχή, εισχωρούσε στο δέρμα μου. Έκανα να απομακρυνθώ, μα μου ήταν αδύνατον. Κοίταξα κάτω και είδα πως ένα χοντρό σκοινί με κρατούσε σφιχτά πάνω στο δέντρο, καλύπτοντας τα χέρια και τα πόδια μου, όλο μου το σώμα. Πανικοβλήθηκα. Πώς είχα βρεθεί σε αυτήν την θέση; Πού ήταν οι φίλοι μου; Τότε ήταν που θυμήθηκα τι είχε συμβεί.

Ο Σημαδεμένος με είχε αρπάξει, ενώ κατευθυνόμουν στο δάσος. Θυμόμουν που πάλευα να ξεφύγω, να φωνάξω, αλλά δεν μπορούσα, ακριβώς γιατί με κρατούσε σφιχτά. Μέχρι εκεί ήμουν ικανή να θυμηθώ. Μετά...σκοτάδι.

Είχα μείνει αναισθητη. Και με έφερε προφανώς σε αυτό το δέντρο και με έδεσε. Σε μια περιοχή του δάσους που δεν γνώριζα καν, καλυμμένη με αρχαία δέντρα και με ατμόσφαιρα βαριά, από την έντονη μυρωδιά της φύσης.

Γιατί;

Τότε άκουσα μια βαριά, ανατριχιαστικά γνώριμη φωνή, λίγο πιο πέρα.

«Να που ξανασυναντιόμαστε, λοιπόν» μου είπε γερμένος πάνω σε ένα άλλο δέντρο με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος του, κοιτώντας με.
«Γνωρίζοντας βέβαια ο ένας τον άλλον *ουσιαστικά*. Να φανταστώ, σου είπε την αλήθεια η μητέρα σου σωστά;»

Έσφιξα τα δόντια μου. «Και λοιπόν; Περίμενες να χαρώ;» ρώτησα προσπαθώντας να απελευθερωθώ. Το σκοινί όμως, ήταν γερό.

Έλασε. «Φυσικά και όχι. Αντίθετα, εγώ θα στενοχωρηθώ, που δεν θα σε ακούσω να με λες 'πατέρα' ύστερα από αυτήν την νύχτα. Είστε χαμένοι».

«Δεν πρόκειται να σε αποκαλέσω έτσι, γιατί δεν σου *αξίζει*» φώναξα.
«Εσύ είσαι απλά ένας ξένος. Πατέρας μου είναι αυτός που γνώρισα και αγάπησα. Όχι εσύ, ένα τέρας. Ποτέ δεν ήσουν!»

Τα μάτια του σκοτεινίασαν. «Πράγματι, μπορώ να πω, πως πληγώθηκα αρκετά, όταν τον γνώρισε η μητέρα σου. Μα δεν με απασχόλησε και πολύ, αφού είχα πιο σημαντικά πράγματα να κάνω».

Ένα ρίγος με διαπέρασε. Προσπάθησα να ηρεμήσω την καρδιά μου που χτυπούσε δυνατά, φοβούμενη ότι θα την ακούσει. Δεν ήθελα να πιστεύει ότι τον φοβάμαι.

«Όπως το να μας βρεις;» τον ρώτησα, κρατώντας την φωνή μου όσο πιο σταθερή και παγερή γινόταν.

«Ακριβώς» απάντησε και με πλησίασε. Θα έδινα τα πάντα για να μπορούσα να τρέξω. Δεν μπορούσα όμως πλέον. Το μόνο που *μπορούσα* να κάνω ήταν να κάθομαι να τον ακούω μέχρι να τελειώσει. «Ομολογώ πως δεν ήταν εύκολο να σας βρω. Σας έψαχνα για καιρό, αλλά ήταν ζήτημα χρόνου να καταλάβω πως η απάντηση βρισκόταν ακριβώς μπροστά στα μάτια μου. Μόνο όταν έφυγα από την μητέρα σου κατάλαβα ποια ήσουν πραγματικά.

>> Σε παρακολουθούσα εδώ και καιρό. Εκείνη όμως γνώριζε τους σκοπούς μου και σε προστάτευε καλά. Και δεν μπορούσα να σε πλησιάσω τότε. Της έστελνα σημειώματα για να την τρομάξω, μα κατάφερνε ως δια μαγείας να σταθεί και πάλι στο ύψος της. Είχε και βοήθεια, βλέπεις».

Κατάλαβα πως εννοούσε την θεία μου και σφίχτηκα. Τότε συνειδητοποίησα για ποιον λόγο με είχε οδηγήσει εδώ: ήθελε να μου πει για τον τρόπο που έβλεπε την μητέρα μου και για το πώς μας είχε βρει. Επειδή είχαν άμεση σχέση με εμένα. Εγώ ήμουν η αρχή.

Δεν μίλησα και έτσι συνέχισε.

«Στη συνέχεια κατάφερα να βρω και τους υπόλοιπους. Μόλις διαπίστωσα πως θα πηγαίνατε στο ίδιο λύκειο, χάρηκα ιδιαίτερα, διότι θα μπορούσα να σας προσέχω. Η άδεια θέση που άφησε η καθηγήτριά σας δεν θα μπορούσε να μείνει ανεκμετάλλευτη. Την έπιασα αμέσως, παριστάνοντας τον νέο σας καθηγητή, αν και νομίζω πως δεν ξεγελαστήκατε».

Θυμήθηκα το πρώτο μάθημα, όταν του συστήθηκα. Τον πονοκέφαλο που είχα νιώσει. Προσπαθούσε να διαβάσει τις σκέψεις μου. Από τότε μας παρακολουθούσε.

«Η Καλλιρρόη με είχε κουράσει πολύ» εξακολούθησε. «Λίγο ήθελα να την αποτελειώσω εκείνο το βράδυ, που γυρνούσε από το φροντιστήριο και να παίρνατε σειρά εσείς. Βέβαια, δεν γνωρίζατε τις δυνάμεις σας τότε. Θα ήταν άδικο. Και έπειτα εκείνη την γλίτωσε».

«Και πώς ήξερες ότι θα περνούσε τον συγκεκριμένο δρόμο, εκείνη την στιγμή;» τον ρώτησα.

Χτύπησε με το ένα δάχτυλο τον ένα του κρόταφο. «Θα έπρεπε να το είχες αντιληφθεί νωρίτερα, νομίζω. Όπως και να είχε, ήταν τυχερή και στο νοσοκομείο. Πάνω που θα έκανα τη δεύτερη απόπειρα, έπρεπε να φύγω για το Πρίσμα. Για αυτό ήμουν άφαντος τόσο καιρό. Έπρεπε να ενημερώσω για τις πράξεις μου». Αναστέναξε.

Έλεγα τα τείχη του μυαλού μου. Συνέχιζα να τα υπερασπιζομαι γερά, παρόλο που δεν επιχειρήσει να εισέλθει στις σκέψεις μου. Βέβαια, το ότι δεν το έκανε, δεν σήμαινε πως δεν έπρεπε να παίρνω προφυλάξεις.

«Όμως εσύ με απασχόλησες περισσότερο. Όπως σου είπα, η μητέρα σου σε προστάτευε καλά και παρόλο που δεν γνώριζε ότι ήμουν στο 6^ο, εγώ δεν μπορούσα να σε πειράξω. Κανέναν σας. Τότε, βρέθηκε η θεία σου».

Ξεροκατάπια. Δεν μπορούσα να ακούσω για μια ακόμα φορά την αλήθεια την οποία ήδη ήξερα. Δεν είχα όμως άλλη επιλογή.

«Είχε μάθει ποιος ήμουν και τους σκοπούς μου. Τρόμαξε εκείνη την μέρα, πράγματι, ύστερα όμως σκέφτηκε πως θα μπορούσα να υπάρξω 'μέσο' για να σε βγάλει από τη μέση. Σε φοβόταν, έτσι και αλλιώς. Φοβόταν πως θα μου μοιάσεις».

«Σταμάτα» είπα.

«Ήταν μάλιστα πρόθυμη να με βοηθήσει» συνέχισε.

«Σταμάτα» είπα δυνατώτερα.

«Τότε όμως, ύστερα από κάποιο περιστατικό ανάμεσά σας, δεν μου μίλησε σχετικά με αυτό, άρχισε να σε αγαπάει και μου ζήτησε να διακόψουμε οποιαδήποτε επικοινωνία. Για εμένα όμως αυτό ήταν προδοσία και σήμαινε πως θα έπρεπε να βρω άλλο σχέδιο. Μέχρι που τα μάθατε όλα. Αναρωτιέμαι ακόμη πώς».

«Δεν πρόκειται να σου πω» του απάντησα. Δεν ήθελα σε καμία περίπτωση να προδώσω την Δάφνη.

Χαμογέλασε στραβά. «Έπεσες στην παγίδα. Ειρωνική ήταν η ερώτηση. Ξέρω ποιος το έκανε, ή μάλλον *ποιος*» τόνισε με απέχθεια την τελευταία λέξη. «Ποιος άλλος θα μπορούσε να γνωρίζει τόσα πράγματα για τους μαχητές; Κατά την εκπαίδευσή τους στο κάστρο, τους παρατηρούσε. Μάθαινε διαβάζοντας σχετικά βιβλία. Αυτή η ανακατωσούρα που χώνεται παντού! Θα φροντίσω όμως να μην επιχειρήσει ξανά να το κάνει».

Πάγωσα. «Τι εννοείς; Τι θα κάνεις στην Δάφνη;»

Έμεινε για λίγο να με κοιτάζει σιωπηλός. «Βασανιστήρια, Ελισάβετ» απάντησε ανέκφραστα. «Σκληρά μάλιστα. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος».

Μια βροντή ακούστηκε από κάπου μακριά. Το να ελευθερωθώ από το σκοινί έμοιαζε όλο και δυσκολότερο. Για μια στιγμή, νόμιζα ότι σφίχτηκε πιο πολύ, από μόνο του. Τι συνέβαινε;

Τον άκουσα να γελάει. «Αυτό το σκοινί, θα σε σφίγγει περισσότερο όσο περνάει η ώρα. Δεν μπορείς ούτε να χρησιμοποιήσεις την φωτιά για να το κάψεις, ούτε κάποιο μαχαίρι για να το κόψεις. Μόνο εγώ μπορώ να το χειριστώ αυτό. Επίσης, σε έφερα σε αυτήν την μεριά του δάσους για να σιγουρευτώ πως ακόμη και αν απελευθερωθείς, ως δια μαγείας, να μην μπορέσεις να βρεις την έξοδο. Άρα, δεν την γλιτώνεις».

Τον κοίταξα άγρια. «Μπορεί όμως μέχρι να πεθάνω από ασφυξία, να σε νικήσουν οι υπόλοιποι. Έχουν ακόμη πιθανότητες, ξέρεις».

Γέλασε ξανά. «Ναι, αλλά είναι μετρημένες στα δάχτυλα. Επιτέλους, ήρθε η ευκαιρία που περίμενα τόσον καιρό. Είστε οι τελευταίοι, άρα κανείς δεν μπορεί πλέον να εμποδίσει τον Άρχοντα να συνεχίσει να κυβερνά. Δεν είναι υπέροχο;»

Σήκωσα ψηλά τα μάτια. «Ναι, όσο το να παρακολουθείς μπογιά να στεγνώνει» απάντησα σαρκαστικά.

Αναστέναξε. «Θα ήθελα πολύ να ακούσω και άλλες σου εξυπνάδες, μα δυστυχώς πρέπει να βρω τους άλλους. Λοιπόν, κατάφερες να γνωρίσεις τον πατέρα σου, ή μάλλον τον 'ξένο' όπως λες και εσύ και εγώ να κάνω την τελευταία κουβέντα με την κόρη μου ή το 'λάθος' όπως λέω εγώ. Γιατί αυτό υπήρξες για εμένα. Ένα λάθος σε μια στιγμή αδυναμίας. Θεε να δεις πριν φύγω το κομμάτι που μας ενώνει;»

Πήγα να απαντήσω, μα σταμάτησα καθώς παρατήρησα μια αλλαγή πάνω του. Τα μαλλιά του από μαύρα γινόντουσαν κόκκινα. Έφτασαν στο χρώμα των δικών μου. Σκούρα κόκκινα. Επιπλέον, το σημάδι 'X' είχε επίσης φανεί στο δεξί του χέρι. Θυμήθηκα το πρώτο απόγευμα που είχα πάει στο νοσοκομείο να επισκεφθώ την φίλη μου και τον είχα εντοπίσει στον διάδρομο. Θυμήθηκα την έκφρασή του στο όταν κοίταζε το χέρι του και τα βιαστικά του βήματα μέχρι την έξοδο. Λίγο ακόμη και θα είχε αποκαλυφθεί.

«Τώρα πρέπει να πηγαίνω. Χάρηκα που τα είπαμε για μια τελευταία φορά, Ελισάβετ» είπε χαμογελώντας στραβά. Μου χάρισε ένα ψυχρό, ειρωνικό βλέμμα, όπως στο πρώτο μάθημα, στο σχολείο και απομακρύνθηκε τρέχοντας. Έκανα να φωνάξω, μα δεν μπορούσε να βγει η φωνή μου. Ο μανδύας του ανέμιζε καθώς έτρεχε, θυμίζοντας μαύρα φτερά. Τον παρατήρησα, μέχρι που χάθηκε στο σκοτάδι του δάσους. Έσκυψα το κεφάλι.

Ήμουν μόνη πλέον. Ολομόναχη. Χωρίς καμιά ελπίδα να ελευθερωθώ. Δεν θα είχα την ευκαιρία να δω για τελευταία φορά τους φίλους μου. Θα τα κατάφερνε, σκέφτηκα. Ήμουν σίγουρη. Αν και υπήρχε ακόμη ελπίδα. Και αυτήν όμως έμοιαζε να την ρουφάει το μαύρο σκοτάδι. Κοίταξα τον συννεφιασμένο ουρανό και ούρλιαξα: «Γιατί;»

Μια αστραπή μου απάντησε. Σκέφτηκα την παλιά μου επιθυμία να ζήσω μια περιπέτεια. Να κάνω μια αλλαγή, να δραπετεύσω από την καθημερινότητα. Τώρα όμως που την ζούσα, δεν μου έκανε καμιά αίσθηση. Πόσο ανόητη υπήρξα! Άλλωστε, η ίδια η ζωή είναι μια περιπέτεια, όσο και αν δεν φαίνεται. Να επιβιώσεις σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς, που όλα αλλάζουν, να βγεις μπροστά, να βρεις φίλους που να σε στηρίζουν, μια σίγουρη δουλειά. Όλο αυτό είναι μια περιπέτεια από μόνο του. *Η ίδια η ζωή.*

Δεν το περίμενα έτσι το τέλος μου. Το φανταζόμουν πάνω σε μια μάχη. Να πεθάνω τουλάχιστον πολεμώντας. Ενώ τώρα...δεν είχα αρχίσει καν. Ήμουν μόνη και ένιωθα ένα κενό να με τυλίγει.

Το σκοινί σφίχτηκε ακόμη πιο πολύ. Οι ανάσες μου μετατράπηκαν πλέον σε αγκομαχητά. Πάλευα να πάρω λίγο αέρα. Το σώμα μου είχε κολλήσει για τα καλά στο δέντρο. Πονούσα παντού. Όχι, δεν μου άξιζε τέτοιο τέλος. Δάκρυα ανέβηκαν στα μάτια μου. Δεν είχα καμιά ελπίδα σωτηρίας.

Σκέφτηκα την μητέρα μου και ευχήθηκα να μπορούσα να της εξηγήσω τα συναισθήματά μου. Την θεία μου, που δεν έπαψε να με αγαπάει από εκείνο

το περιστατικό. Τους φίλους μου, που ήταν τόσο διαφορετικοί, αλλά πάντα στο πλευρό μου. Όμως θα πέθαινα εδώ, μόνη, χωρίς την ευκαιρία να τους πω ένα τελευταίο αντίο. Η όρασή μου άρχισε να θολώνει. Οι ανάσες μου πιο βαθιές και γρήγορες.

Και τότε ήταν που είδα κάποιον να τρέχει προς το μέρος μου.

Βρίσκονταν στο ξέφωτο, με την αγωνία να τους κυριεύει. Είχαν ψάξει παντού, μα η φίλη τους δεν φαινόταν πουθενά. Φώναζαν διαρκώς το όνομά της, ώσπου βράχνιασαν. Κανένα αποτέλεσμα.

«Δεν γίνεται αλλιώς» είπε ο Γιάννης. «Πρέπει να πολεμήσουμε χωρίς την Ελισάβετ. Όσο προλαβαίνουμε, πριν της συμβεί κάτι κακό».

«Ναι, αλλά πού στο καλό είναι ο Σημαδεμένος;» ρώτησε ο Μάρκος, κοιτώντας τριγύρω. «Θα έπρεπε να έχει έρθει!»

«Εδώ είμαι, λοιπόν» άκουσαν πίσω τους μια φωνή και γύρισαν. Με τα χέρια κρεμασμένα, τους κοίταζε ακίνητος. Η τρομακτική σκιά του ξεχώριζε ανάμεσα στις υπόλοιπες.

Η Καλλιρρόη, που μέχρι εκείνη την στιγμή καθόταν στον πεσμένο κορμό ενός δέντρου, σηκώθηκε απότομα όρθια. Τον κοίταζε με τα γαλάζια μάτια της να πετάνε φλόγες.

«Τι έκανες στην φίλη μου, κτήνος;» τον ρώτησε ουρλιάζοντας. Ο Μάρκος προσπάθησε να την κρατήσει πίσω, μα δεν πρόλαβε. Έτρεξε με μανία προς το μέρος του Σημαδεμένου, εξαπολύοντας ταυτόχρονα ένα κύμα νερού. Βγήκε όμως μικρότερο από όσο περίμενε. Σάστισε. Κάτι δεν πήγαινε καλά.

Εκείνος το απέκρουσε με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του, τόσο απλά, σαν να έδιωχνε κάποιο ενοχλητικό έντομο.

«Μα, τι στο...;» Η ερώτησή της έμεινε στον αέρα. Εκείνος, έτεινε το χέρι του προς το μέρος της και μια μαύρη λάμψη την πέταξε πίσω. Με μια κραυγή έπεσε στο έδαφος. Ο ένας της ώμος χτύπησε σε μια πέτρα και μόρφασε από τον πόνο. Ήταν σίγουρη πως της άφησε μελανιά. Ένιωθε αδύναμη.

Είδε αμυδρά τον Μάρκο και τον Γιάννη να στέλνουν και τα δικά τους στοιχεία εναντίον του, αλλά και εκείνα είχαν αρχίσει να εξασθενούν. Αυτό δεν ήταν καλό. Πολέμησαν πάντως αρκετά και κατάφεραν κάπως να τον κουράσουν. Τουλάχιστον, έτσι νόμιζαν. Κατέληξαν και εκείνοι να κείτονται δίπλα της.

«Αυτό που συμβαίνει είναι ότι η φίλη σας δεν θα υπάρχει, αργά ή γρήγορα» τους είπε, βρισκόμενος από πάνω τους. «Είναι δεμένη με σκοινί σε ένα δέντρο, που την σφίγγει όσο περνάει η ώρα. Δεν πρόκειται να καταφέρει να δραπετεύσει, ούτε και εσείς να την βρείτε. Όταν πεθάνει, σε λίγα λεπτά δηλαδή, δεν θα έχετε καμιά δύναμη να με σταματήσετε». Χαμογέλασε σκληρά. «Και θα είστε εσείς οι επόμενοι».

«Έτσι νομίζεις!» φώναξε ο Μάρκος, στέλνοντας του ένα κύμα ανέμου. Δεν τον μετακίνησε ούτε βήμα. Ο Σημαδεμένος γέλασε με τα πλέον κόκκινα μαλλιά του και τον μανδύα του να ανεμίζουν στον άγριο άνεμο.

«Τελείωσαν τα ψέματα» είπε. «Όπως και εσείς».

«Θεία!» φώναξα χαρούμενα, ανάμεσα σε δύο αγκομαχητά. Ήταν το τελευταίο άτομο που περίμενα να δω εκείνη την στιγμή. Έτρεχε προς το μέρος μου ανήσυχη. Φορούσε τζιν παντελόνι, μπότες και μια μάλλινη χοντρή μπλούζα. Έμεινα να την κοιτάζω άφωνη. Δεν την είχα ξαναδεί έτσι, χωρίς τα μακριά της φουστάνια και τα μαλλιά πιασμένα μόνιμα επάνω, που τώρα ήταν ξέπλεκα. Κυμάτιζαν καθώς έτρεχε. Πολύ πιο όμορφη, χωρίς αμφιβολία.

Ακόμη δεν μπορούσα να πιστέψω ότι την αντίκριζα απέναντί μου. Όσο μπορούσα δηλαδή να την διακρίνω, ανάμεσα στην θολούρα που διέθετα για όραση.

«Θεία...» είπα ξανά ψελλίζοντας. «Πώς...;»

Με σταμάτησε με μια κίνηση του χεριού της, βγάζοντας ταυτόχρονα ένα μαχαίρι κάτω από την μπλούζα της, στερεωμένο στο τζιν. Με φίλησε στο μέτωπο.

«Θα σου τα εξηγήσω όλα» είπε. «Μόνο άσε με να σε ελευθερώσω».

Άρχισε με γρήγορες, επιδέξιες κινήσεις να κόβει το σκοινί. Μόνο που δεν σκίστηκε, δεν υπήρξε καμιά μεταβολή πάνω του. Ούτε και όταν έβαλε περισσότερη δύναμη. Λαχάνιασε, προσπαθώντας μάταια να το κόψει. Είχε δίκιο ο Σημαδεμένος.

«Μου είπε πως δεν μπορούμε να το κόψουμε με φυσικά μέσα» της είπα ψιθυρίζοντας. Είχα αρχίσει να εξαντλούμαι.

«Ω, ναι, το είχα ξεχάσει» απάντησε εκείνη αναστενάζοντας. «Μα πώς δεν πήρα το στιλέτο μαζί μου; Μόνο αν το είχαμε θα τα καταφέρναμε. Είναι δικό του, άρα θα μας βοηθούσε».

Το πίσω μέρος του μυαλού μου φωτίστηκε. Παρά την εξάντληση, αναφώνησα: «Το στιλέτο! Το...το έχω».

«Το έχεις;» ρώτησε έκπληκτη. «Πού;»

«Στην τσέπη...του τζιν μου» απάντησα χαμογελώντας. Δεν είχε χαθεί ακόμα η ελπίδα. «Γρήγορα, πάρ' το!»

Δεν στάθηκε ούτε στιγμή. Με μια κραυγή άγριας χαράς, έσπρωξε τα χοντρά σκοινιά, προς τα πάνω και προς τα κάτω, για να μπορέσει να οδηγήσει το χέρι της στην τσέπη μου. Κοίταξα κάτω, διακρίνοντας αμυδρά την ασημένια λαβή να αφήνει την λάμψη της, ξεπροβάλλοντας κάτω από την ανασηκωμένη μου μπλούζα.

«Όχι, δεν θα πεθάνει η ανισιά μου, απόψε!» φώναξε, απομακρύνοντας ένα σκοινί που της αντιστεκόταν. Έφτασε το στιλέτο και το τράβηξε απότομα από την τσέπη. Βόγκηξα, καθώς η αιχμή του τρύπησε το τζιν και ύστερα το δέρμα μου. Ένιωθα ήδη το αίμα μου να αναβλύζει από την πληγή, μα δεν είπα τίποτα.

Το στιλέτο έφερε αποτέλεσμα. Με την πρώτη μαχαιριά, το σκοινί που κάλυπτε τους ώμους μου, έπεσε στο έδαφος. Μόλις κόπηκαν και αυτά του στέρνου μου, κατάφερα και πάλι να αναπνεύσω. Η θεία συνέχιζε απτόητη, μέχρι που κατάφερα να ελευθερωθώ. Τα μουδιασμένα πόδια μου όμως, δεν ήταν ακόμη έτοιμα προς βάρδια, γι' αυτό έπεσα βαριά στο υγρό χώμα. Έπαιρνα βαθιές ανάσες, γεμίζοντας τα πνευμόνια μου και βοηθώντας την καρδιά μου που χτυπούσε γρήγορα, την ώρα που η θεία μου γελούσε και με

αγκάλιαζε. Η όρασή μου είχε αρχίσει να επανέρχεται. Είχα επιζήσει. Ήμουν ζωντανή.

«Τα καταφέραμε, Ελισάβετ!» φώναξε φιλώντας με. «Ήταν ποτέ δυνατόν να σε αφήσω να πεθάνεις; Σας ακολούθησα. Είδα αρχικά τους φίλους σου που κατευθύνθηκαν προς το ξέφωτο, μα στη συνέχεια είδα που σε άρπαξε εκείνος και σας πήρα από πίσω. Δεν μπορούσα να μείνω στο σπίτι, με τις τύψεις να με κυνηγούν». Κατάλαβα πού αναφερόταν.

«Θεία, δεν χρειάζεται να...»

«Όχι, αγάπη μου, έπρεπε να έρθω. Ξέρω πως αισθανόσουν όταν έμαθες την αλήθεια, το έβλεπα στο βλέμμα σου. Ήξερα πως εκείνο το περιστατικό, δύσκολα η Καλλιρρόη θα σου το έκρυβε. Δεν ήθελα να έχεις αμφιβολίες για εμένα. Στο παρελθόν ήμουν πιο νέα και έκανα βιαστικές επιλογές, ενώ ήμουν σε σύγχυση, χωρίς να σκεφτώ τις πιθανές συνέπειες. Πάνε πλέον αυτά. Σ' αγαπάω, αυτό μόνο θέλω να ξέρεις» είπε και με αγκάλιασε σφιχτά, παρόλο που ήμουν λερωμένη με χώμα.

Είχε δίκιο. Δεν είχα πια καμιά αμφιβολία.

«Και εγώ σε αγαπώ» την διαβεβαίωσα χαμογελώντας.

Ξάφνου, σοβάρεψε. «Έλα, σήκω, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο. Πάμε να τους βρούμε!»

«Μα είμαστε πολύ μακριά από το ξέφωτο. Δεν την ξέρω την περιοχή» είπα και στάθηκα όρθια, τινάζοντας το χώμα από πάνω μου. Η πληγή είχε αρχίσει να επουλώνεται, μα άφησε έναν σκούρο κόκκινο σημάδι στο τζιν μου.

«Μην φοβάσαι» με καθησύχασε. «Ξέρω το δάσος καλύτερα από τον καθένα. Εδώ μένω. Πάμε λοιπόν!»

Τότε το συνειδητοποίησα. «Γιατί μιλάς στον πληθυντικό; Γύρνα στο αρχοντικό, τώρα. Δεν θέλω να σε βάλω σε μεγαλύτερους μεπελάδες».

Μου έκλεισε το μάτι και έβαλε το σιλέτο κάτω από την μπλούζα της, μαζί με το μαχαίρι. «Έχω ένα σχέδιο» μου είπε χαμογελώντας με έναν τρόπο που δεν είχα δει ποτέ ξανά.

I'm gonna fly like a bird through the night

Feel my tears as they dry

Ήταν ακόμη πεσμένοι στο χώμα, ανήμποροι για επιπλέον αντίσταση. Όλες τους οι ελπίδες είχαν χαθεί, θα πέθαιναν στο δάσος, όπως και η Ελισάβετ, με εξαίρεση ότι ήταν μακριά από αυτούς. Ούτε να τη χαιρετίσουν πρόλαβαν. Έκλεισαν σφιχτά τα μάτια και περίμεναν.

Την ώρα όμως που ο Σημαδεμένος έτεινε το χέρι του για την χαριστική, κάτι ξύπνησε μέσα τους. Η σκέψη ότι η φίλη τους ήταν ζωντανή. Αρχισαν να νιώθουν και πάλι δυνατοί. Ο φόβος στα μάτια τους έδωσε την θέση του στην ικανοποίηση.

Η Καλλιρρόη είδε με την άκρη του ματιού της τον Γιάννη να ανασηκώνει χώμα από το έδαφος, να το στροβιλίζει για λίγο στον αέρα, δοκιμάζοντας τις αντοχές του και στην συνέχεια να το στέλνει στον Σημαδεμένο. Έκανε να το αποφύγει, αλλά τελικά έπεσε πάνω του και σε

μεγαλύτερο ποσοστό στα μάτια του. Παραπάτησε, προσπαθώντας νευριασμένος να το διώξει.

Ανταλλάσσοντας ένα γρήγορο βλέμμα, σηκώθηκαν όρθιοι. Γνώριζαν πλέον πως τίποτα δεν είχε τελειώσει. Τώρα άρχιζε.

Ο Σημαδεμένος κατάφερε και πάλι να εστιάσει ακριβώς την ώρα που του εκτόξευαν τα στοιχεία τους. Κατάφερε και πάλι να τα αποκρούσει και έτσι άρχισε η μάχη. Ακόμη και η παραμικρή κίνηση ήταν σημαντική για την επιτυχία ή την αποτυχία τους. Γύριζαν γύρω του, προσπαθώντας να τον αιφνιδιάσουν, μα ήταν γρήγορος. Παρ' όλα αυτά, τα κατάφερναν κάποιες φορές. Σε μια στιγμή, σταμάτησε και τους κοίταξε μπερδεμένος.

«Για μισό λεπτό» είπε σιγανά. «Πώς καταφέρατε να ανακτήσετε τις δυνάμεις σας; Η Ελισάβετ είναι νεκρή. Αυτό δεν βγάζει νόημα. Πριν από λίγο ήσασταν τελειωμένοι. Τι συνέβη;»

Μια σκιά διέκρινε η Καλλιρρόη από πίσω του, στα δέντρα. Ήξερε από την αρχή ποιος ήταν. Δεν μπορούσε να είναι κανένας άλλος. Χαμογέλασε. Η σκιά αναδύθηκε από το σκοτάδι.

«Συμβαίνει ότι είμαι ζωντανή» είπε η Ελισάβετ. «Δεν χρειάζεται να είσαι ιδιοφυία για να το καταλάβεις. Απλά δεν έπρεπε να φύγεις προτού βεβαιωθείς πως με τέλειωσες». Κούνησε το κεφάλι της αποδοκίμαστικά. «Μεγάλο λάθος».

Γύρισε προς το μέρος της. Το πρόσωπό του είχε παραμορφωθεί από θυμό. Τα κόκκινα μαλλιά του, ίδια με τα δικά της, γυάλιζαν μέσα στην παγερή νύχτα. «Εσύ;» γρύλισε. «Πώς κατάφερες να δραπετεύσεις;»

Χαμογέλασε αυτάρεσκα. «Έχω τον τρόπο μου» είπε και αμέσως του έριξε φωτιά. Οι φλόγες τον τύλιξαν και τον έσπρωξαν προς τα πίσω, χωρίς να τον ρίξουν. Με ορισμένες ακατάληπτες λέξεις που πρόφερε, οι φλόγες έσβησαν μεμιάς.

«Καιρός να μας αντιμετωπίσεις όπως μας αρμόζει» του είπε ο Μάρκος. «Και λέω να μην καθυστερούμε». Συγκέντρωσε αρκετή ποσότητα από τον άνεμο που φυσούσε και τον εξαπέλυσε εναντίον του.

Μάχονταν αρκετή ώρα, παίρνοντας δύναμη ο ένας από τον άλλον, χωρίς να υπερισχύσει κανένας τους. Όλοι ήταν συγκεντρωμένοι στον στόχο τους. Αποφασισμένοι να κερδίσουν.

Μετά από ώρα, εφόσον είχαν αρχίσει να κουράζονται, τους είχε έρθει στο μυαλό μία μόνο λύση. Επικοινωνήσαν με το μυαλό τους και εκτόξευσαν ταυτόχρονα τα στοιχεία τους, ενώνοντας τα στον αέρα, δημιουργώντας μια μεγάλη σφαίρα από φωτιά, νερό, γη και αέρα. Χωρίς δισταγμό, την έριξαν αστραπιαία πάνω στον Σημαδεμένο. Δεν πρόλαβε να αντιδράσει. Πετάχτηκε στον σκοτεινό ουρανό, φωτιζόμενος από μια αστραπή. Έπεσε στο έδαφος με μια κραυγή. Έδειχνε υπερβολικά αδύναμος, έτσι όπως τον πλησίασαν. Προσπαθούσε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. Του ήταν αδύνατον. Πάλευε με τον ίδιο του τον εαυτό.

Ξαφνικά, η Ελισάβετ ένευσε προς τα δέντρα. Μια μαύρη φιγούρα ερχόταν προς το μέρος τους. Στην αρχή τρόμαξαν, για να διαπιστώσουν αργότερα πως ήταν η θεία της φίλης τους. Αναστέναξαν ανακουφισμένοι. Κρατούσε στο χέρι της ένα σπιλέτο. Η Καλλιρρόη το αναγνώρισε αμέσως. Ήταν το ίδιο σπιλέτο που της είχε καρφώσει τον λαιμό ο Σημαδεμένος. Ανατρίχιασε στην θέα του, μα βλέποντας τον ίδιο να κείται ανήμπορος, χαμογέλασε.

Η Ανδρομάχη στάθηκε επάνω του και τον κοίταξε στα μάτια. Όλοι τους παρακολουθούσαν με κομμένη την ανάσα, με τα πόδια τους καρφωμένα στο έδαφος. Η έκπληξη στο πρόσωπό του αντικαταστάθηκε από την οργή.

«Το ήξερα πως ήσουν εσύ μπλεγμένη» φώναξε, όσο τουλάχιστον του επέτρεπε η κατάσταση του.

«Θα έπρεπε να ξέρεις ότι το να στρέφεις το μαχαίρι σε κάποιους ανθρώπους, μπορεί να αλλάξει κάποτε κατεύθυνση και να στραφεί σε εσένα» είπε ήρεμα κρατώντας το σπιλέτο ψηλά.

«Αυτό είναι δικό μου» είπε μέσα από τα δόντια του, πνίγοντας ένα βογκητό. «Δώσ' το μου!»

Γέλασε. «Και τι θα καταφέρεις να κάνεις; Το μόνο που έκανες σε όλη σου τη ζωή ήταν να σκοτώνεις όποιος σου αντιμιλούσε, έτσι απλά, να σκοτώνεις αθώους ανθρώπους, μόνο και μόνο για το συμφέρον σου. Και εδώ και στο Πρίσμα. Κατάλαβε το. Έχεις τελειώσει. Το μέλλον δεν ανήκει σε εσένα, σε έναν δολοφόνο, αλλά σε *αυτούς*». Έτεινε με το χέρι της εκείνους. «Στην δικαιοσύνη» συνέχισε. «Αυτό είναι το τέλος σου. Και θα φτάσει και το τέλος του αφέντη σου». Με αυτά τα λόγια, κάρφωσε το σπιλέτο στην καρδιά του. Πράγματι, είχε πια τελειώσει.

Παρακολουθούσαν το αίμα του, που κυλούσε σε ρυάκια, ποτίζοντας τα ρούχα του και στη συνέχεια το έδαφος. Συσπάστηκε για μερικές στιγμές και τρεμούλιασε τα χείλη του, προσπαθώντας να μιλήσει. Δεν κατάφερε τίποτα. Έμεινε ακίνητος. Σώπασε για πάντα.

Είχαν νικήσει. Τα είχαν καταφέρει! Ακόμη δεν μπορούσαν να το πιστέψουν. Αναφώνησαν χαρούμενοι και έτρεξαν προς την ανοιχτή αγκαλιά της Ανδρομάχης. Της ταίριαζε επάξια το όνομά της.

«Τα κατάφερες, θεία!» της είπε η Ελισάβετ, χαρούμενη.

«Μην λες κουταμάρες» της απάντησε δήθεν θυμωμένη. «*Εσείς* τα καταφέρατε».

20^ο ΚΕΦΑΛΑΙΟ

Επίλογος

(Μετά από έξι μήνες)

Οι γονείς των τεσσάρων φίλων δυσκολεύτηκαν να πιστέψουν τα όσα είχαν να τους πουν όταν γύρισαν. Άλλαξαν όμως γνώμη, όταν αναγκάστηκαν να τους επιδείξουν τις δυνάμεις τους. Έτσι, άρχισαν με τον καιρό να αποδέχονται την πραγματική φύση των παιδιών τους, αν και δεν ήθελαν να

τους αποχωριστούν, καθώς έπρεπε να αναχωρήσουν για το Πρίσμα. Δεν μπορούσαν όμως να κάνουν διαφορετικά.

Μόλις η Ελισάβετ μπήκε στο σπίτι της, ακολουθώντας την μητέρα της, αντίκρισε μια υπέροχη έκπληξη. Φώναξε χαρούμενη και αφέθηκε στην αγκαλιά του πατέρα της. Μπορεί να μην ήταν ο πραγματικός της, μα είχε γνωρίσει εκείνον και θα τον αγαπούσε για όλη της την ζωή. Σκέφτηκε να τους μιλήσει για όλα όσα είχαν γίνει. Και το έκανε. Άκουσαν με προσοχή και κατάλαβαν. Της ανακοίνωσαν έπειτα πως αποφάσισαν να βάλουν στην άκρη τις διαφορές τους και να μείνουν και πάλι μαζί. Για όσο καιρό θα έλειπε η κόρη τους, η μητέρα της χρειαζόταν ψυχολογική υποστήριξη. Ήθελε να παίρνει δύναμη από κάποιον που την αγαπούσε πραγματικά. Διότι εκείνος δεν έπαψε ποτέ να την αγαπάει. Θα ήταν όμως απαραίτητο να πηγαίνει συχνά στην Θεσσαλονίκη, καθώς εκεί βρισκόταν η δουλειά του, μα θα ήταν και πάντα στο πλευρό της. Η Ελισάβετ είδε στα μάτια της μητέρας της την αληθινή ευτυχία. Την ίδια ευτυχία που αντανakλούσαν και τα δικά της.

Ο Γιάννης έμεινε άφωνος από την ραγδαία αλλαγή της συμπεριφοράς του πατριού του. Ενώ συζητούσαν οι δυο τους, του είπε πως μετάνιωσε για τις πράξεις του και αποφάσισε να ασχοληθεί ξανά με την οικογένειά τους. Και πράγματι, με τον καιρό ο ίδιος διαπίστωσε πως έλεγε την αλήθεια. Η μητέρα τους κατάφερνε πού και πού να χαμογελάσει, έστω και λίγο. Η Αθηνά όμως ακόμη τον φοβόταν, παρόλο που αφιέρωνε αρκετό χρόνο μαζί της και της αγόραζε παιχνίδια. Παρά την αλλαγή του όμως, ο Γιάννης ήξερε πως δεν θα έφτανε ποτέ τον πατέρα τους. Εκείνος θα έμενε για πάντα στην καρδιά τους.

Ο Μάρκος χάρηκε ιδιαίτερα που είδε και πάλι τον μικρό του αδερφό και τους γονείς του. Μπορεί ο Γιώργος να του είχε ανακατέψει τα πράγματά του, μα δεν παραπονέθηκε. Ήταν ζωντανός και είχε την δυνατότητα να τους αντικρίσει ξανά και αυτό ήταν ένα μεγάλο δώρο για αυτόν.

Οι γονείς της Καλλιρρόης είχαν το λόγο τους να ανησυχούν πιο πολύ από τους υπόλοιπους. Ήταν πολύ προστατευτικοί μερικές φορές, κυρίως βέβαια η μητέρα της. Ο πατέρας της αντιμετώπιζε τα πάντα με χιούμορ. Δεν έπαυε όμως να τον απασχολεί η κόρη τους.

Τα πήγαν όλοι τους πολύ καλά στις εξετάσεις της πρώτης λυκείου. Τώρα οι εξετάσεις γινόταν με ένα νέο σύστημα, οδηγία του 'Νέου Λυκείου' που ανακοίνωσε το Υπουργείο Παιδείας. Μετρούσε ο βαθμός του μέσου όρου κάθε τάξης για τις πανελλαδικές εξετάσεις και πλέον τα μισά θέματα έβαζαν οι καθηγητές και τα άλλα μισά το υπουργείο, με κλήρωση σε κάθε σχολείο, από την τράπεζα θεμάτων. Ευτυχώς, το 6^ο λύκειο είχε σταθεί τυχερό και τα θέματα του υπουργείου που έτυχαν ήταν βατά. Τα αποτελέσματά τους ήταν μέτρια μέχρι πολύ καλά.

Η διεύθυνση του σχολείου σε συνεργασία με την αστυνομία, έκανε μεγάλες προσπάθειες για να επικοινωνήσει με τον καθηγητή χημείας, Μιχάλη Αργυρό. Επί μήνες ήταν μόνιμα εξαφανισμένος, μυστηριωδώς, και έτσι την θέση του κατέλαβε καινούριος καθηγητής. Ήταν λίγο αυστηρός, μα μιλούσε απλά και κατανοητά.

Ύστερα από λίγο καιρό, βρέθηκε το αυτοκίνητο του πραγματικού Μιχάλη Αργυρού. Η αστυνομία ψάχνοντας για ίχνη, το εντόπισε κάπου κοντά στις Κρινίδες. Τότε ήταν που αντιλήφθηκαν όλοι πως ο παλιός καθηγητής ήταν

απατεώνας. Ο οποίος τώρα βρισκόταν βαθιά θαμμένος στο δάσος πίσω από το αρχοντικό της Ανδρομάχης.

Είχαν πλέον αρχίσει οι διακοπές, μα οι τέσσερις φίλοι δεν είχαν καιρό για χάσιμο. Μετά την νίκη τους, επικοινωνήσαν με την Δάφνη, η οποία τους έδωσε μέσα από την καρδιά της συγχαρητήρια. Τους είπε πως ήταν απαραίτητο να πάνε στο Πρίσμα το γρηγορότερο. Η είσοδος ήταν στο ξέφωτο, στο σημείο της μάχης τους. Είχαν στην διάθεσή τους τρεις μήνες για να νικήσουν τον Άρχοντα. Ήξεραν πως τα πράγματα είχαν αρχίσει να δυσκολεύουν. Ήταν πλέον μόνοι τους και έπρεπε να νικήσουν πάση θυσία.

Έτσι όμως όπως κοίταζαν την πύλη για το Πρίσμα, που ανοίχτηκε μπροστά τους, ήξεραν και κάτι ακόμη: πως δεν είχε φτάσει ακόμη το τέλος.